

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ЗОВЪТ НА СЪРЦЕТО

Част 0 от „Максуел“

Превод от английски: Христина Симеонова, —

chitanka.info

ГЛАВА 1

Зимата на 1868 г.

Щата Юта

— Не мърдай. Дори не дишай!

Тихият, безстрастен глас на мъжа беше повече от достатъчен, за да закове Сара Кенеди на мястото ѝ. Но дори и гласът му да нямаше този ефект, тялото му вършеше същата работа. Не можеше да помръдне, дори да си поеме въздух. Лежеше по корем върху гладката, студена скала почти премазана от тежестта на непознатия. Мъжът я покриваше от главата до петите.

„Господи, този мъж е огромен“ — помисли си тя.

Дори и да успееше да се раздвижи, Сара нямаше никакъв шанс при евентуална борба с непознатия. Освен че беше огромен на ръст, той беше бърз и тих като ястреб. Сара не бе и подозирала, че не е сама под каменната козирка на плитката пещера.

Тялото на непознатия беше твърдо почти колкото студената скала, която смачкваше гърдите ѝ дори през дебелите зимни дрехи. Дясната ръка на мъжа в кожена ръкавица притискаше устата ѝ и явно щеше да остане там независимо колко се дърпа тя.

Но Сара нямаше намерение да хаби силите си в безсмислена борба. Нещастният ѝ брак я беше научил, че дори едно младо, здраво момиче няма никакъв шанс срещу възрастен мъж с неговия ръст и тегло. А мъжът, който я притискаше към скалата, съвсем не беше стар. И това не беше най-лошото. Въпреки сухия зимен студ лявата ръка на непознатия беше без ръкавица. И стискаше револвер.

Когато мъжът разбра, че Сара няма намерение да се бори, хватката му се поохлаби достатъчно, за да ѝ позволи да диша. Но не достатъчно, за да извика.

— Няма да те нараня — каза много тихо човекът в ухото ѝ.

Да бе, няма. Това е единственото нещо, на което са способни повечето мъже. Да нараняват жените.

Тя преглътна. Страхът свиваше стомаха ѝ. Повдигаше ѝ се.

— Спокойно, малката — промълви мъжът. — Никога не се отнасям зле с жени, коне и кучета.

Не беше чувала тази пословица от смъртта на баща си. Тя я стресна, но едновременно с това ѝ даде и известна надежда.

— Но ако тези Калпепърови, които се събират в подножието на скалата, успеят да те докопат — продължи непознатият, — ще те накарат да се молиш да умреш. Молитвите ти ще се сбъднат, но не достатъчно бързо.

Студена тръпка премина през тялото на Сара, която нямаше нищо общо със зимната нощ, нито пък със заледената скала, върху която лежеше.

— Кимни с глава, ако ме разбираш — каза мъжът. Гласът на непознатия беше нисък, тих и някак страшен.

Тя кимна.

— А сега кимни, ако ми вярваш — добави той сухо.

Обзе я абсурдното желание да се изсмее.

„Истерия — помисли си. — Стегни се. Изпадала си и в по-лоши ситуации и винаги си оцелявала.“

Сара кимна отново.

— Момиче, надявам се, че не ме лъжеш.

Тя бързо поклати глава.

— Добре — промълви той. — Защото съвсем сигурно е, че ако закрещиш, ще ни напълнят с олово.

Тя отново изпита желание да се изсмее, но успя да се въздържи. Едва. Непознатият бавно свали ръката си от устата ѝ.

Сара си пое дълбоко дъх. Въздухът, който вдъхна, миришеше на кожа и на още нещо. Ябълка, досети се тя. Той току-що е ял ябълка. Още малко от напрежението напусна тялото ѝ. Още по-успокоителен беше фактът, че в дъха на непознатия не се долавяше и най-слабият мирис на алкохол. Усецаше единствено аромата на сапун, кожа и... ябълка.

Затова не бе толкова изплашена, колкото би трябвало да бъде, досети се тя. Може и да е престъпник, но е трезвен, мирише на чисто и обича ябълки. Може пък да не е толкова лош.

Тя бавно се отпусна и това не убегна на мъжа, чието тяло покриваше нейното като тежко, живо одеяло.

— Така е по-добре — прошепна той. — Ще се дръпна малко от теб. Но ти не мърдай. Ама никак. Чуваш ли?

Сара кимна. Бързо и безшумно, мъжът се отдръпна на едната си страна.

Скалата вече не се забиваше в гърдите и корема ѝ. Сега тежестта на мъжа лежеше съвсем леко на дясната ѝ страна.

Той все още беше до нея, все още беше напрегнат. Ако искаше, щеше да се хвърли върху нея толкова бързо и безшумно, както го бе направил първия път.

— Добре ли си? — попита тихо той.

Тя кимна. После се зачуди дали непознатият ще разбира безмълвния език на тялото ѝ сега, когато не беше толкова близо, че да усеща дори ударите на сърцето ѝ. Под козирката на пещерата беше тъмно като в рог.

— Добро момиче — промълви той.

„Сигурно има очи като на орел — помисли си Сара. — Господи, защо аз нямах крилата на орел, за да излетя оттук?“

— И недей да се опитваш да ми се противопоставяш — каза тихо непознатият. — Няма да е лесно да се измъкнем от тази бъркотия.

„Ние? — попита безмълвно тя. — Само преди малко бях съвсем сама и нямаше никаква бъркотия!“

От тъмното се дочуха мъжки гласове и конско цвилене. В нощната тишина на скалната пустиня звуците се чуваха много надалеч.

„Добре де — поправи се тя. — Бях сама и не съм разбрала, че около мен има бъркотия.“

А сега не бе сама. Опасността бе съвсем близо. И мирише на ябълки. Насили се да не се усмихне. И не успя.

Кейс Максуел забеляза бързата ѝ усмивка. Зачуди се какво ли в създаването се положение му се струва толкова смешно на това момиче.

И въпреки тъмнината, въпреки тежките мъжки дрехи, в които беше облечена, Кейс не изпитваше ни най-малкото съмнение, че това е жена. Беше мека, слаба и миришеше на рози.

Сигурно е Сара Кенеди, реши той. Или Голямата Лола. Те са единствените бели жени на няколко мили наоколо. Но му се струваше малко вероятно момичето, което откри в плитката пещера, да е Голямата Лола. Говореше се, че Голямата Лола е с ръст на мъж и е по-силна, от която и да е жена на запад от Мисисипи. Слабото девойче,

което се опитваше да не се засмее, въобще не отговаряше на това описание.

„Сара Кенеди — каза той на себе си. — Тя трябва да е.“

Както бе свикнал още от времето на Гражданската война, умът му заработи бързо, предоставяйки му информацията, с която разполагаше за момиче на име Сара Кенеди.

Вдовица. Млада. Избягва мъжете, тиха като сянка. Много добра с ласото. Брат ѝ, Конър, един стар престъпник, известен като Ют, и Голямата Лола живеят с нея в ранчото „Лост Ривър Кениън“. Интересно защо никой не споменаваше, че Сара мирише на рози и усмивката ѝ е като светкавица. И все пак, защо се беше усмихнала?

Тъкмо отвори уста да я попита, когато отдолу се чу звук на приближаващи коне. Конниците се насочваха към подножието на скалата, а то беше на около десетина метра под приличната на пещера цепнатина, в която Кейс се беше скрил, за да наблюдава Аб Калпепър и роднините му.

После Кейс бе открил, че не е единственият, който иска да чуе преговорите между Калпепърови и бандата, известна като „Пасмината на Муди.“

Какъв проклет късмет да намери тук едно момиче, което се облича като мъж и мирише на летен дъжд и рози! Какъв проклет късмет за едно момиче.

Само на няколко сантиметра от главата му беше краят на плитката пещера, издълбана от водата. Ръбът ѝ беше на по-малко от три метра от ботушите му. Малка струйка вода се стичаше по козирката току до пистолета му. После падаше някъде долу. Ромонът на водата не би могъл да заглуши и плясък на криле. Дано Сара е толкова разумна и смела, колкото изглежда. Всяко необмислено движение от тяхна страна щеше да издаде присъствието им на престъпниците в подножието на скалата.

„Поне има достатъчно разум да не крещи — успокояваше се той. — Може и да се измъкнем оттук, без да пострадаме.“

От друга страна, не разчиташе много на щастлива развръзка. Войната и последиците от нея го бяха научили, че не бива да очаква никакъв късмет, освен такъв, който може да те убие и да унищожи и най-скъпото ти. Съвсем бавно, той махна дясната си ръка от устата ѝ.

Докосна с показалец устните на Сара в безмълвна заповед да мълчи. Въпреки че допирът беше съвсем лек, той усети как тя трепна.

Сара кимна, за да му покаже, че разбира, че трябва да е много тиха. Движението на главата ѝ предизвика леко потъркване на устните ѝ в ръкавицата му и това разтревожи Кейс. Би могъл да се закълне, че усети топлината на дъха ѝ дори през кожата. Сякаш докосваше огън.

Един първичен мъжки импулс премина през него и това го изненада.

„По дяволите! — помисли си той. — Това е най-неподходящото време да се разгонвам.“

Не бе знаел, че толкова му харесва ароматът на рози.

— Да му се не види, не може да се направи нищо и вие го знаете, да му се не види.

Гласът отдолу се извиси и отклони вниманието му от неочакваното усещане, което го накара да изпита жената до него.

— Това е Джо Муди — прошепна той в ухото на Сара. — Хората му го наричат „Да му се не види“, но само зад гърба му.

По лицето ѝ отново пробяга бърза усмивка.

— Толкова ли е грозен? — обади се тя тихо.

Леко дрезгавият ѝ глас подейства на Кейс като глътка уиски. Пое си бавно и дълбоко дъх. Каза си наум, че не го прави, за да се наслади на аромата на рози и женственост, толкова редки в тази пустиня.

Бързото стягане на мускулите му показваше обаче, че лъже.

— Да му се не види, този стар мишелов е намерил сребро, да му се не види! — каза Муди.

— Тогава защо вдовицата му живее по-бедно и от индианка? — беше студеният отговор.

Тръпката, която премина през тялото на Кейс при звука на втория глас, трая само миг, но Сара я усети. Точно както бе усетила и предишната.

— Аб Калпепър — каза Кейс в ухото ѝ.

Този път гласът му я накара да потрепери. Беше същият безстрастен глас, който чу, когато той се нахвърли върху нея. Това беше гласът на човек, за който нищо нямаше значение — нито жега, нито студ, нито болка, нито удоволствие.

Дори смъртта.

— Да му се не види, откъде да знам защо не живее добре, след като има всичкото това сребро? — попита Муди високо. — Тя е жена, да му се не види!

— Дори и дяволът не знае какво става в една женска глава — съгласи се Аб спокойно. — Всичките са безполезни гадини.

Без да се усети, Сара издаде тих звук на протест и се напрегна още повече. Съпругът ѝ говореше точно като Муди. Полупиян. Раздразнителен. Непредсказуем женомразец, с изключение на случаите, когато беше завладян от похотта си.

Кейс усети новото напрежение на тялото ѝ.

— Тихо — прошепна той.

Тя само кимна с глава, но явно разбираше. Повече не издаде никакъв звук.

— Както казах, да му се не види — обади се отново Муди, — тя може да се насади на всичкото това сребро като квачка.

— Не и когато при нея са Ют и Голямата Лола — отговори Аб. — Парнел ми каза, че те двамата преди са ограбвали банки. Ют няма да позволи на едно момиче да застане между него и камара испанско сребро.

— Да му се не види, може би той не знае, да му се не види!

Някакъв кон запристъпва нетърпеливо. Или муле. Сара не беше сигурна. Знаеше само, че Калпепърови яздят големи дорести мулета, по-бързи от светкавица и стройни като мустанги.

— Муди — каза Аб нетърпеливо, — човек не може да яде сребро.

— Да му се не види, ние не сме гладни. Моите момчета...

— Крадат твърде близко до свърталището ни — прекъсна го Аб. — Онези телета, които двама от хората ти заклаха в лагера, са от „Съркъл Ей.“

— Е, и? — предизвикателно отговори Муди.

— Това е само на два дни път с кон от Спринг Каниън — каза Аб равно. — Казах ви три дни, не по-малко.

— Това е на три дни, да му се не види!

— Какво яздите вие? — саркастично се обади трети глас. — Опусуми на два крака?

Тази забележка бе последвана от ожесточен спор между Калпепърови и хората на Муди относно бързината на конете и

мулетата.

Кейс слушаше с внимание, опитвайки се да определи чии са гласовете.

Парнел Калпепър се разпознаваше лесно. Гласът му беше висок и писклив. Братовчед му Куинси имаше по-плътен глас, но той също не беше особено приятен за ухото. Реджиналд Калпепър, който беше съответно брат и братовчед на другите двама, рядко говореше.

Кестър Калпепър също не беше кой знае колко разговорлив, освен когато беше пиян. Тогава не млъкваше въобще, докато не припадне или докато на някой не му дойдеше до гуша от бръщолевенето му и не го цапардоса.

Кейс по-трудно разпознаваше хората на Муди, защото ги дебнеше отскоро. Имаше един на име Крип с изсъхнала лява ръка. Говореше се, че компенсира загубата на дясната си ръка и с една рязана карабина.

На един друг викаха Джим Уискито. Той пиеше. Когато беше трезвен, беше много добър с динамита — доста полезно качество за един бивш обирджия на банки.

Бандата, известна като „Пасмината на Муди“, имаше още поне петима членове, но Кейс все още не можеше да разпознава гласовете им. Досега беше твърде зает с проследяването на Калпепърови.

Този път смяташе да направи всичко възможно никой да не избяга. Дългата история на набезите, изнасилванията и убийствата на Калпепърови щеше да свърши тук, в тази пустиня от червени скали.

Нямаше да има повече мъже, които да се завръщат във фермите си, за да намерят домовете си разрушени и жените си — изтезавани и убити. Нямаше да има повече погубени деца, захвърлени като празни бутилки. Кейс щеше да се погрижи за това. Лично.

Той не се ръководеше от страстна жажда за отмъщение. Войната беше изличила всичките му чувства, с изключение на любовта му към по-възрастния му брат — Хънтър. Братът, който Кейс бе принудил да се присъедини към него в една безсмислена война.

След войната братята се върнаха в Тексас, надявайки се да продължат живота си мирно и тихо. Но не откриха дома си, а само руините, останали след Калпепърови.

Ако Кейс въобще изпитваше някакви чувства напоследък, беше ги оставил само в сънищата си, като внимаваше въобще да не си

спомня за тях.

Ръководеше се единствено от чувство за справедливост. Така, както той го разбираше. Господ беше твърде зает, за да се грижи за децата си по време на войната. Но дяволът, изглежда, си знаеше работата. А сега Кейс възнамеряваше да възстанови баланса.

— Млъкнете всички!

Студеният глас на Аб прекъсна рязко спора и настана тишина.

Сара изпита почти непреодолимо желание да избяга. В най-лошите си моменти Хал звучеше точно като Аб. Тогава тя грабваше Конър, за да избяга в лабиринта от червени скатни колони и безводни каньони. Само хищните птици се чувстваха като у дома си в каменната пустош.

Беше ги наблюдавала и също се научи на това. Тя и брат ѝ успяха да оцелеят в нередките моменти, когато съпругът ѝ полудяваше от пиенето. Но ако избяга сега, това ще означава сигурна смърт, напомни си тя. Тогава кой ще се грижи за Конър?

„Ют е лоялен само към мен, а Лола е лоялна само към Ют.“

Конър ще остане сам. Точно както Сара остана сама, след като родителите ѝ загинаха в наводнението. Това я беше принудило да се омъжи на четиринайсет години за един непознат, три пъти по-възрастен от нея.

„Слава богу, че Хал е мъртъв!“ — помисли си за кой ли път тя.

Някога изпитваше чувство за вина, че е доволна от смъртта на жестокия си съпруг. Някога, но вече не. Беше просто благодарна, че тя и по-малкият ѝ брат са надживели Хал Кенеди.

— Споразумяхме се да не нападаме в близост до Спринг Каниън — каза високо Аб. — Спомняш ли си, Муди?

— Да му се не види, аз...

— Спомняш ли си или не? — озъби се Аб.

Кейс забеляза някакво движение долу. Хората на Муди заеха позицията за нападение.

„Добре — помисли си той. Може би Муди ще ги избие и ще ми спести неприятностите. Тогава ще мога да се заема с търсене на място за мое собствено ранчо.“

Но Кейс не смяташе наистина, че ще извади такъв късмет. Аб Калпепър беше твърде хитър, за да се остави да бъде убит от някой като Муди.

— Да му се не види! — каза Муди.

Повтори го няколко пъти. В гласа му звучеше заплаха.

— „Съркъл Ей“ е твърде близо — каза Аб. — Ако искате телешко, ще отидете по-далеч. Ако искате дивеч, можете да ходите, където искате. Схващаш ли?

— Да му се не види, продължавам да мисля...

— Не мислиш нищо — прекъсна го Аб нетърпеливо. — Това е моя работа. Ако беше добър в мисленето, нямаше да си тук посред зима и да търсиш собствената си опашка в този червен ад.

— Ти правиш същото, да му се не види.

— Аз имам двайсет долара, много патрони и не търся нищо.

— Да му се не види! Ако ходим чак до Ню Мексико за месо, да му се не види, няма да имаме време да търсим испанското сребро, да му се не види.

— Трябва да си набавяме месо, за да не ядем корени като индианците, докато настъпи пролетта.

— А жени, да му се не види?

— Какво за жените, да му се не види? — имитира го Аб.

— Един мъж не може да изкара цяла зима без жена.

— Открадни или си купи някоя в Мексико. Или си вземи някоя индианка.

— Да му се...

— Само преди това се увери, че не е дъщеря или жена на вожда. Някои от червенокожите стават много опасни, когато ги предизвикаш.

Ако Кейс обичаше да се смее, тези думи щяха да го накарат да се усмихне. Знаеше защо Аб е толкова чувствителен на тази тема.

В Рубинените планини в Невада, Аб и някои от роднините му са имали неприятности с индианците заради откраднатото момиче. Аб и Кестър бяха единствените оцелели след този случай. Когато видели, че битката е изгубена, те се измъкнали, яхнали конете си и се върнали при останалите си роднини в Юта.

— А онези две бели жени в „Лост Ривър Каниън“? — обади се някакъв нов глас. — Те са близо. И ги пазят само едно хлапе и един стар престъпник. Те могат да свършат работа.

— Това момиче изглежда апетитно, да му се не види — обади се и Муди.

Останалите мъже хорово започнаха да правят груби намеци за момичето, което бяха виждали само през биноклите си.

Думите им накараха стомаха на Сара да се свие.

— Млъквайте — извика Аб. — Набийте си го в главите. Никакви набези близо до лагера.

— Но...

— Млъквай!

За един кратък момент се чуваше само водата, която капеше по скалата.

— Нищо не може да привлече вниманието на армията така, както изнасилването на две бели жени — продължи с леден глас Аб. — Ако реша, че вдовицата Кенеди има нужда от грижи, ще го направя лично и при това законно. Ще се оженя за нея.

Муди и хората му замърмориха нещо, но не протестираха явно. Когато се срещнаха за първи път, един от хората на Муди бе изпитал на гърба си гнева на Аб. Беше мъртъв, преди той да е извадил и наполовина пистолета си от кобура.

Аб беше по-бърз с револвера от всеки друг, който бяха виждали хората на Муди, а те мислеха, че са ги виждали всичките. Докато не се появи Аб Калпепър.

— Ще е по-лесно, ако прекараме зимата в ранчото „Лост Ривър“, да му се не види — каза Муди.

— По-лесно не означава винаги по-добре. Време е да го научиш. Ще направим точно това, което вече обсъдихме.

— Да останем в Спринг Каниън? — обади се друг глас. — За бога, вятърът там е толкова студен.

— Ако ти и останалата пасмина си седнете на задниците, лагерът ще ви се стори много уютен — каза Аб.

Някой изруга, но никой не се възпротиви открито.

— Ще убия всеки, когото хвана да краде в „Съркъл Ей“ — продължи Аб.

Никой не каза нищо.

— А също така и всеки, който се забърка с белите жени — добави той.

— Дори и с Голямата Лола? — попита Муди учудено.

— Чувам, че се е отказала от кражбите.

— Да, но, да му се не види, тя е просто една стара курва, да му се не види!

— Няма да я закачате. Ще правим това, за което се разбрахме — ще живеем мирно и тихо в лагера и ще правим набезите си надалеч.

Никой не се обади след спокойната заповед на Аб Калпепър.

— След година — година и нещо — продължи Аб, — ще имаме хиляда глави добитък и жени, достатъчни за султански харем. Някой да има нещо против?

Мълчание.

— Добре. Връщайте се в лагера. Аз и Кестър ще яздим отзад, за да видим дали някой от „Съркъл Ей“ не ни е проследил. Ако имате някакви въпроси, обърнете се към Парнел.

Чу се тропот на подковани копита по скалите. Това бяха мулетата. Мустангите не бяха подковани и издаваха много по-малко шум. Прахът се вдигна чак до плитката пещера, в която Сара и Кейс лежаха неподвижни.

След като в продължение на няколко минути не се чу никакъв звук, Сара понечи да стане. Той веднага се хвърли отново върху нея, притисна я към земята и затисна устата ѝ с ръка.

— Аб! — прошепна Кейс.

Това беше достатъчно. Тя сякаш се вкамени. Минаха още няколко дълги минути.

— Нали ти казах — обади се Кестър.

— А пък аз ти казвам, че там има някой — отвърна Аб.

— Призрак.

— Призрак — подигра му се Аб. — Няма никакви призраци, момче. Колко пъти трябва дати го казвам?

— Виждам съм ги.

— Само на дъното на бутилката.

— Виждам съм ги — повтори Кестър.

— Държиш се като малко бебе. Ако татко беше тук, щеше да те ритне по задника.

— Виждам съм ги.

— Дрън-дрън. После да не ми се вайкаш, когато онези тексасци ни проследят.

— Тях не съм ги виждал.

— Дрън-дрън.

Аб направи един кръг с мулето си и тръгна в посоката, в която бяха препуснали останалите. Кестър го последва. Кейс не помръдваше. Нито пък Сара. Дори и да искаше, нямаше как, защото беше прикована от тежкото му тяло към земята.

Най-накрая той бавно се претърколи настрани. Преди тя да е успяла да се надигне, той притисна ръката си между плешките ѝ. Останаха така, неподвижни, заслушани в тишината.

Ако Сара не беше свикнала да ловува или просто да наблюдава дивите животни, щеше да изгуби търпение много преди Кейс да ѝ даде знак, че може да стане. Но тя беше прекарала много години с пушка или пистолет в ръката, осигурявайки храна за по-малкия си брат и за съпруга си, който прекарваше цялото си време в търсене на съкровище. Търпението ѝ, както и абсолютната ѝ неподвижност, направиха силно впечатление на Кейс. Познаваше много малко мъже и нито една жена, които да могат да стоят неподвижни за дълго. Рано или късно, повечето хора помръдваха.

Рано или късно, повечето хора умираха.

Но, за бога, това момиче мирише хубаво! И е толкова приятно да я докосваш. Мека е, но не чак толкова. Като розова пъпка. Интересно дали вкусът ѝ е като на дъжд, слънце и рози, смесени заедно?

С беззвучна ругатня Кейс се отърси от тези мисли и махна ръка от гърба на Сара.

— Говори тихо — каза той шепнешком. — Всеки звук се чува надалеч в тази каменна пустош.

— Знам.

— Имаш ли кон?

— Не.

Не му каза обаче, че конете вдигат прекалено много шум, а шумът можеше да събуди Конър и той да се разтревожи, че тя излиза сама през нощта. Правеше го все по-често напоследък.

— Можеш ли да яздиш, мисис Кенеди? — попита Кейс.

— Да.

— Ще те изпратя до вкъщи.

— Не е необходимо, мистър... ъъ...

— Наричай ме Кейс. Конят ми е на една полянка в дефилето на юг оттук — каза той. — Знаеш ли мястото?

— Да.

— Добре. Ще вървя след теб.

Сара понечи да каже нещо, но само сви рамене и се обърна. Нямаше никакъв смисъл да спори. Ако той искаше да я изпрати, щеше да го направи независимо дали на нея това ѝ харесва или не. Но пък ако наистина вървеше след нея, не издаваше никакъв звук. След няколко минути любопитството ѝ надделя. Тя спря и се обърна назад. Той беше зад нея.

Учуденото възклицание, което неволно се изтръгна от устата ѝ, като го видя толкова близо до себе си, предизвика още по-неочаквана реакция от него. В първия миг ръцете му бяха празни. В следващия в тях вече блестеше револвер, зареден и готов за стрелба.

Кейс направи няколко безшумни крачки към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Какво има?

— Не чувах стъпките ти, затова се обърнах и видях, че си точно зад мен — прошепна тя в отговор. — Изненадах се, това е всичко.

Револверът се върна в кобура толкова бързо, колкото бе излязъл оттам.

— Ако вдигаш шум, лесно можеш да се окажеш мъртъв — каза той делово. — Особено по време на война.

Сара си пое дълбоко въздух, обърна се и продължи да върви. Конят му чакаше на полянката и спокойно пасеше. Когато я подуши, животното бързо вдигна глава и ушите му щръкнаха. Формата на главата му ѝ подсказваше, че това не е обикновено животно. Чистите линии, издължената муцуна, трептящите ноздри и широко разположените уши говореха за добра порода.

— Не се приближавай — каза Кейс на Сара, а после продължи към коня: — Спокойно, Крикет. Това съм аз.

Когато мина покрай нея, Сара разбра защо се движеше толкова безшумно. На краката му имаше високи до коленете мокасини, а не ботуши, каквито повечето от белите носеха.

С пестеливи движения Кейс затегна каишките на седлото, хвана юздите и поведе Крикет^[1] към нея.

Конят беше огромен.

— Най-големият щурец, който някога съм виждала — обади се тя.

— Беше голям колкото щурец, когато го кръстих така.

Съмняваше се, но не отговори.

— Остави го да те подуши — каза Кейс. — Не се страхувай. Жребец е, но се държи като джентълмен, когато съм наблизо.

— Да се страхувам от кон? — възкликна тя — Не си познал.

После гласът ѝ се промени. Стана тих, успокояващ, почти като песен. Толкова чист, колкото ромона на някое поточе.

На Крикет тези звуци му харесваха толкова, колкото и на Кейс. Меката като кадифе муцуна на жребеца се наведе към шапката ѝ, захапа едната ѝ дълга плитка и изпръхтя във вълнената ѝ жилетка. После Крикет наведе още главата си и я бутна в гърдите с безмълвната молба да бъде погален.

Тихият смях на Сара опари Кейс като огън. Той наблюдаваше безмълвно как тя сваля ръкавиците си и гали главата и ушите на Крикет. После пъхна пръстите си под юздата там, където кожата на животните обикновено се ожулваше и само човешки ръце биха могли да го почешат.

Крикет издаде някакъв звук, после отпусна главата си на гърдите ѝ, доволен като куче.

Кейс, без да иска, се зачуди как ли би се почувствал, ако тези ръце погалят косата му, тялото му.

„Проклятие — изруга той наум. — Какво ми става? Ако продължавам да си мисля за такива неща, язденето с нея няма да е много приятно.“

— Да ти помогнали да се качиш? — попита той рязко.

— Това е твоят кон, все пак.

Движението, което направи Кейс беше толкова бързо, че Сара дори не успя да разбере какво става. В един миг галеше Крикет, а в следващия вече беше на седлото със смътния спомен, че Кейс я е вдигнал, сякаш не е по-тежка от перце. Преди да се е усетила, той направи още едно светкавично движение и се озова зад нея на седлото. Тя се вцепени. Крикет усети страха ѝ и изпръхтя.

— Спокойно — обади се Кейс тихо. А после добави по-грубо: — Мислех си, че можеш да яздиш.

— Мога — отговори тя през зъби.

— Тогава се отпусни, плашиш Крикет.

Сара въздъхна дълбоко, разбрала, че той е протегнал ръце към юздите, а не към нея.

— Умееш да изненадваш хората — промълви тя.

— И други са ми го казвали.

Той обърна коня и се насочи към изхода на долината.

Сара постепенно започна да се отпуска. Крикет вървеше доста бързо, без очевидно да полага усилия.

— Добър кон — обади се тя след известно време. — Наистина добър.

— Той и Багъл Бой са последните.

— Последните от какво?

— От конете, които отглеждахме аз и брат ми. Войната и набезите на престъпниците довършиха останалите, включително семейството на брат ми.

Гласът му беше спокоен, безизразен, като че ли говореше за неща, случили се с някой непознат.

— Все пак ти е останало нещо — каза Сара. — Аз имах само една парцалива рокля на гърба си и по-малък брат, за който да се грижа.

— Войната?

— Ураган. Преди шест години.

Кейс се размърда на седлото. Ароматът, топлината и близостта на Сара Кенеди подлагаха тялото му на адски мъки.

— В Луизиана — попита той, опитвайки се гласът му да звучи нормално.

— В Източен Тексас.

Той си пое дълбоко въздух. Ароматът на рози го накара да съжaliaва, че го е направил.

— Преди шест години? Сигурно си била съвсем малка.

— Карах четиринайсетата си година. Бях достатъчно голяма.

— За какво?

— За брак.

Тонът ѝ подсказваше, че не бива да задава повече въпроси. И това го устройваше чудесно. Леко дрезгавият ѝ глас никак не помагаше на кръвта му да се успокои. Вече приближаваха дома на Сара. Тя не му беше казала къде се намира ранчото. А и той не попита. Знаеше точно къде отива. Тя чак сега го осъзна. Но вместо да се изплаши, че един непознат знае точно къде се намира изолираният ѝ дом, тя се заинтригува.

Интересно, какво ли прави той тук, чудеше се тя. Но не изрази любопитството си гласно. Въпреки че би могла да се държи невъзпитано и да попита Кейс какво прави в тази пустош, Сара не беше глупачка. Само хора извън закона, индианци, търсачи на съкровища каубои и луди артисти идваха в отдалечената каменна пустиня, която беше нейният дом.

Съмняваше се, че може да е каубой. Крикет не беше обикновен кон. Нито пък за седлото му бяха привързани златотърсачески инструменти. От това, което успяваше да види, въобще не приличаше на индианец. Така оставаха само две възможности — да е човек извън закона или луд артист. Но какъвто и да беше Кейс, не беше луд.

Той насочи коня към стръмната пътека, която водеше надолу към широката долина на Лост Ривър Каниън. Луната грееше ярко и той внимаваше да не излиза от сянката.

На няколко десетки метра под ръба на платото, през цепнатините на дъските на една непохватно построена къщурка блестеше фенер. Дървена ограда и изплетен от ракета навес от едната ѝ страна служеха като обор. Отпред имаше подредена зеленчукова градинка и няколко плодни дръвчета. От другата страна имаше навес и ниска колиба.

— Кой е на пост? — попита Кейс.

— Никой.

Той присви очи. Инстинктът му казваше две неща. Първото беше, че тя не лъже. А второто — че някой пази къщата. С бързо движение той слезе от коня, като тялото на Крикет остана между него и малкото ранчо.

— Не е необходимо да тревожа хората ти — каза Кейс. — Ще изчакам тук, докато се прибереш.

Този път Сара не се изненада, когато ръцете му я повдигнаха от едрия кон и я сложиха на земята. Това, което я изненадаваше, беше, че започва да ѝ харесва чувството от допира на силните му ръце, както ѝ харесваше дъхът му, ухаещ на ябълки.

Как ли изглежда без тази огромна шапка? Очите му са светли, а косата — тъмна, не се е бръснал от седмица-две, но иначе е чист. Дали и на вкус е като ябълка, затоплена от слънцето? Тази мисъл я шокира повече от всичко друго, което се беше случило тази нощ.

Кейс чу учестеното ѝ дишане и видя как очите ѝ внезапно се разшириха. Знаеше със сигурност, че огънят, който гори в него, е

докоснал и нея.

— Друг път не излизай сама — каза равно той. — Следващия път няма да съм наблизко, за да те измъкна от неприятностите.

— Не бях застрашена от нищо, докато ти не ме сплеска под себе си като риза за гладене — отвърна тя.

— Съжалявам. Не съм искал да ти причиня болка.

— Не си ми причинил. Просто си... много едър.

И отново дрезгавата жилка на гласа ѝ го опари.

— Престани да ме гледаш така — каза той.

— Как?

— Като момиче, което си мисли за любов. В мен не е останала никаква любов. Всичко, което имам, е това.

Той се наведе и устните му се допряха до нейните. Искаше целувката да е груба и бърза, като предупреждение да не си въобразява разни неща. Но когато се наведе, вдъхна аромата на рози. И разбра, че не би могъл да го направи по този начин, както не би могъл да откъсне една розова пъпка. Върхът на езика му се плъзна по устните ѝ в нежна, изгаряща милувка.

После си тръгна и остави Сара сама в нощта, с вкуса на един непознат върху устните си и с чудото на първата целувка, която накара тялото ѝ да потрепери.

[1] Крикет (англ.) — щурец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

На следващата сутрин Кейс се събуди доста преди изгрева. Нощта в каменната пустиня беше много студена, но това не беше причината да се събуди толкова рано. Не беше спал много. Вкусът от устните на Сара дълго не му даваше да заспи.

Седна в постелята си и заговори на коня си.

— Е, Крикет, бях прав. Тя има вкус на рози и може да накара всеки мъж да почувства женствеността ѝ.

Едрият жребец мръдна едното си ухо в посоката, в която се намираше Кейс, но не спря да пасе.

— И аз съм един проклет глупак заради това, че се постарях да го разбера.

Крикет изпръхтя и продължи да пасе.

— Не е нужно да ми го натякваш.

Конят не му обърна внимание.

— Това, което Сара не знае, е, че Аб въобще не е търпелив човек. Още преди да е паднал първият сняг, ще му омръзне да живее в онази колиба. Ще започне да мисли за малката къщурка и топлото момиче в нея.

Крикет вдигна глава, сви уши и погледна някъде зад Кейс.

Той се претърколи и в лявата му ръка се появи револверът. Зачака спокойно това, което конят беше усетил. От билото на дефилето се чу вой на койот. След малко Крикет отново продължи да пасе.

— Само един койот, а?

Върна револвера в кобура му. Тъй като нямаше намерение да следи никого тази сутрин, обу ботушите си за езда вместо мокасините.

Закуската му беше бедна — твърди бисквити и малко вода от изворчето при скалата, където бе намерил Сара Кенеди.

Аб знаеше за нея. Знае къде живее. Знае, че единствените хора, които могат да я защитят, са един стар престъпник, една курва и едно момче.

— Може би трябва да спра да душа следите на Аб и да изчакам удобен случай да избия всичките Калпепърови наведнъж — каза той на Крикет.

Конят продължаваше да пасе безучастно.

— Може би трябва да отида в онова свърталище до реката. Там момчетата ще напуснат течението. Как мислиш, Крикет?

Каквото и да си мислеше жребецът, просто продължи да пасе.

— Мога да поиграя малко покер — продължи Кейс. — Рано или късно, някой от Калпепърови ще ме предизвика, точно както направиха Джеремайя и Икабод преди време.

Не спомена, че Икабод беше извадил пистолета си почти толкова бързо, колкото самият той. Беше съвсем близо до смъртта онази нощ.

Тогава това не му беше направило особено впечатление. Но сега го тревожеше малко. Не страхът, че може да умре. Войната беше изкоренила това чувство от него заедно с всички останали. Но някак си се чувстваше отговорен за Сара. Знаеше прекрасно колко жесток може да бъде Аб с жените. Беше виждал последствията от деянията му — неговите и на роднините му — в много ферми от Тексас до Невада. Колкото е по-беззащитна жертвата толкова по-привлекателна беше за Калпепърови. Не щадяха дори и децата.

„Тед и малката Ем — помисли си Кейс — щяха да са още живи, ако не бях придумал Хънтър да дойде с мен да се бие за едната чест. На петнайсет години не съм бил по-умен от задника на кон.“

Но това бяха фактите и той ги приемаше такива каквито са. Той беше накарал Хънтър да напусне семейството си, за да отидат да се бият, оставяйки невръстните деца само на грижите на майка им.

Никой не е бил там, когато Калпепърови са нападнали Тед и малката Емили.

„Всичко е минало — каза си той. — Или поне ще бъде, когато хвърля пръст на гроба на последния Калпепър.“

— Колкото по-скоро започна, толкова по-скоро ще свърша — каза той на глас. — Тогава ще престана да се занимавам с боклуци и ще се заема с това, което наистина е важно — намирането на идеалното място за ранчо.

Той изпи остатъка от водата в канчето, завърза го на кръста си и се изправи. Сякаш пробуден от първите слънчеви лъчи, се изви силен

вятър. Студеният въздух разроши тъмната коса на Кейс и погали лицето му. Койотът се обади отново. Вятърът му отговори.

— Ще построя ранчото си на някое място като това — каза той тихо. — Тази каменна крепост е била тук много преди Адам да се появи на земята. И ще бъде тук много след като последният човек се превърне в пепел.

Той остана още известно време така, наблюдавайки как земята се ражда от утробата на нощта. Суровата извивка на устата му се смекчи.

— Земята остава — каза той. — Колкото и глупави и жестоки да са хората, земята се ражда чиста всеки нов ден.

Койотът излая още веднъж и млъкна.

— Амин, братко. Амин.

Кейс се захвана за работа. С пестеливи движения, които говореха за много време, прекарано на открито, той нагъна постелята си, завърза я и я остави настрани.

Седлото беше сложено, обърнато наопаки, върху една скала, за да може да изсъхне вътрешната му част от овча кожа. Там беше и другото одеяло, което му служеше, когато времето беше лошо.

Веднага щом посегна към седлото, Крикет започна да пасе побързо. Жребецът разбираше, че скоро ще тръгнат, а тревата не беше нещо често срещано в каменната пустош. Конят не спря да пасе дори когато Кейс го оседла набързо, почисти копитата му и затегна седлото.

Както винаги Кейс провери двуцевната си карабина и другия пистолет, преди да се качи на коня. И както винаги установи, че са в бойна готовност. Пъхна ги в кобурите им, привързани към седлото. Нямаше нужда да проверява револвера си. Беше свършил тази работа веднага щом се събуди. Бързо привърза самара и завивките, хвана юздата на Крикет и се огледа за нещо, което би могъл да забрави. По земята нямаше нищо друго, освен следи. Кейс не беше от хората, които забравят.

Жребецът вдигна глава, за да му сложат юздата. От двете страни на муцуната му висяха зелени снопчета трева.

Кейс изръмжа с отвращение.

— Знам, че ми се присмиваш, дяволе.

Въпреки грубите си думи, той сложи юздата внимателно. Беше научен да цени хубавите коне така, както разумните мъже ценят доброто оръжие. Грижи се за тях и те ще ти отвърнат със същото. За

нещастие, хората не са като конете и оръжията. Така щеше да има по-малко войни.

Метна се на седлото с бързо движение. Крикет не сви уши и не трепна, както правеха много от конете на Запад. Той приемаше да бъде язден по същия начин, по който приемаше утрото — просто като още една част от живота.

— Хайде, Крикет. Трябва да проверим онзи мръсен бар. Да видим дали онова еднооко падре този път ще бележи картите по-добре.

Късно следобед Кейс стигна до мястото, което всички присмехулно наричаха „Испанската църква“.

Отчасти името идваше от факта, че огромната скала, която представляваше задната стена на сградата, приличаше на испанска църква. Но само ако си пиан. Името дължеше произхода си главно на първия собственик на бара, Падер Гюнтер. Падер бързо бе преиначено в „падре“. Оттогава на всеки, който работеше на това място, му викаха „падре“.

Прякорът „Испанската църква“ беше част от това място, така както и лошата му репутация. Но поне тя беше наистина заслужена.

Селището представляваше няколко постройките, пръснати по течението на река Котънуд. През почти цялото време „реката“ беше само едно малко поточе, но пък течеше през цялата година, което беше рядкост за тази част на Запада.

„Испанската църква“ нямаше истинска улица, нямаше сграда, която да заслужава това име, нямаше и обор. Добитъкът се поеше в същата кална локва, от която се взимаше питейна вода за хората.

Кейс наблюдаваше с бинокъл „Испанската църква“ от върха на един близък хълм. Виждаше осем животни, завързани по протежение на потока. Две от тях бяха дорести мулета. Но колкото и да ги разглеждаше, нямаше как да разбере кои от Калпепърови са в така наречения бар.

— Добре направи, че прекара нощта в ядене — каза той на Крикет. — Долу едва ли има нещо подходящо.

До потока пасяха твърде много животни. Ездачите им прекарваха дните и нощите си в пиене, докато им свършат парите.

— Може би едно от тези мулета е на Аб — каза замислено Кейс. — Може би ще отрежа главата на змията и ще оставя тялото да се гърчи, докато умре само. Може би...

Устата му се сви в жестока линия под наболата брада. В продължение на още няколко минути Кейс преценява предимствата и опасността от влизане в селището.

Ако Аб е там, Кейс щеше да бъде разпознат, но не като един от „тексасците“, които преследват Калпепърови. Аб ще види в него стрелеца, нает в Рубинените планини от наскоро починалия Гейлорд Калпепър. Калпепърови се опитаха да си направят лагер, като заграбят фермите „Бий Бар“ и „Ладър Ес“ от законните им собственици. Но не сполучиха.

Това, което Кейс не знаеше, бе дали някой се бе досетил, че тогава той помогна на фермерите. Ако Аб знаеше, щеше да го застреля на място. Има само един начин да разбере, реши в крайна сметка той. Извади бавно револвера си, завъртя цилиндъра, за да го провери още веднъж, и го върна в кобура. Извади още един цилиндър от джоба на самото си, провери и него и после го прибра.

„Няма да е лошо, ако Хънтър е зад гърба ми, когато отида там“ — помисли си той. После си спомни за Елиза, която обичаше Хънтър така, както малко мъже са обичани.

„По-добре, че Хънтър е в Рубинените планини. Ако аз не се върна, няма да почерня никоя жена и няма да оставя гладни сирачета.“

Яхна Крикет със същите пестеливи движения, с които правеше всичко. Ръстът му не правеше впечатление, докато не застанеше до други хора. А така беше просто още един тих конник, който се чувстваше на коня така, сякаш е роден върху него.

Както обикновено, той проучи територията на врага и отблизо. Избра една дълга пътека надолу по хълма, която заобикаляше селището. Не очакваше да са оставили някой да наблюдава или пък да има засада. Но, от друга страна, това не би го изненадало. „Испанската църква“ не беше случайно място.

Първият човек, който видя, лежеше по корем близо до един храсталак. Беше или мъртвопиян, или мъртъв. Беше трудно да се каже от триста метра разстояние, а Кейс не възнамеряваше да се приближава повече.

Крикет помръдна ушите си в посоката на човека, изпръхтя и предпочете да го заобиколи отдалеч.

— Не те обвинявам, момче — каза Кейс. — Подушвал съм скунксове, които миришат по-приятно.

Преди да влезе в бара, той направи един кръг около останалите животни, за да хвърли поглед на дамгите им.

„Съркъл Ей“ и „Рокинг Ем“. Веднага разпозна дамгите. Бяха на ферми, близо до дома на Сара Кенеди. Всъщност не чак толкова близо. Да ги наречеш нейни съседи, би било наистина преувеличено. Собствениците на „Съркъл Ей“ и „Рокинг Ем“ се бяха установили в богатата на вода по-висока част на планината. Имаше поне два дни път с кон от фермите им до каменната пустиня, която Хал Кенеди бе избрал за свой дом. Останалите коне имаха дамги, които или бяха жигосани нескорошно, или бяха поправяни впоследствие, за да се заличи първоначалният белег.

Лъскавите дорести мулета въобще не бяха жигосани. Под един навес бяха завързани още три коня. Единият беше оседлан. Останалите бяха натоварени. Това бяха мустанги, но краката им бяха дълги, гърдите — широки и мускулести. Въпреки че очевидно за тях се грижеха добре, животните не бяха подковани. А и нямаше нужда. Всеки мустанг, чиито крака се разраняват от острите скали, не живее достатъчно, за да порасне.

„Добре са подбрани — помисли си Кейс, гледайки трите мустанга. — Някой наоколо познава конете.“ Когато се приближи, забеляза, че всичките мустанги имат една и съща дамга — „С-К“. Това е дамгата на Сара Кенеди. Интересно дали тя знае, че три от конете ѝ се намират в това гнездо на престъпници.

Когато заобиколи трите коня, Кейс забеляза малко ручейче в горната част на дефилето. През есента и в началото на зимата бе валяло доста и в ручея все още имаше вода.

Въпреки че копитата на другите коне бяха оставили следите си в червеникавата почва покрай ручея, водата не беше мътна. Той остави Крикет да пие, но не много, тъй като можеше да се наложи да напуснат бързо това място, а не искаше конят да стане тромав от изпитата вода.

— Съжалявам, момче — каза той, когато дръпна Крикет от водата. После завърза коня за един храсталак. Мястото, което избра, беше близо до входната врата на бара — ако това мръсно, раздърпано платно можеше да се нарече врата. Знаеше, че най-опасният момент за него ще бъде, когато влезе в задимената тъмна кръчма, след като е бил заслепен от ярката слънчева светлина. Но не се поколеба. Просто се наведе и влезе в бара. Един бърз поглед наоколо му даде да разбере, че

вътре има по-малко хора, отколкото коне отвън. Това не му харесваше, но нищо не можеше да направи.

„Може би спят някъде из храсталаците“ — каза на себе си той.

Но не разчиташе на това.

Избра си едно място на бара, откъдето можеше да наблюдава цялото помещение и единствената врата. Никой не дойде да го обслужи. Той обърна гръб на бара и се огледа наоколо. Четирима мъже играеха карти. Двама бяха Калпепър, но Аб не беше тук. Въпреки че между всичките Калпепърви почти нямаше физическа разлика — бяха кривогледи, слаби, сламеноруси и зли — Кейс ги беше преследвал достатъчно дълго, за да може да ги разпознава.

„Куинси, Реджиналд, но не и Аб — помисли си той с погнуса. — Проклятие. Този старец никога не е наоколо, когато дойде време за умирање.“

Трябваше да поохлади раздражението си, казвайки си, че Куинси и Реджиналд не са невинни девиси. Бяха известни като бързи стрелци. Но въпреки че действаха светкавично с пистолетите, слуховете говореха, че и двамата предпочитат да изчакват плячката си от засада. Куинси и Реджиналд бяха известни и с това, че стрелят в корема на всеки, който не им харесва, и после се обзалагат колко време ще живее нещастникът. Една от жертвите им бе живяла три седмици. Накрая залозите били за това, колко пъти ще извика човекът, преди да умре.

До огъня лежеше пети мъж и хъркаше. До него се беше опънало дръгливо куче. Кейс огледа и самото помещение. Таванът му представляваше естествена каменна козирка, а трите стени бяха изплетени от ракиа и покрити с платна. Четвъртата стена беше самата скала.

Нямаше комин за огъня и пушекът просто се стелеше из помещението и към него се присъединяваше и димът от цигарите и пурите. Ако вятърът духаше достатъчно силно, въздухът малко се прочистваше, но пък ставаше много студено.

— Някой да е виждал падрето? — попита Кейс несприлюдено.

— Няма защо да бързаш — обади се Куинси, без да вдига поглед от парцаливите си карти. — Ей го там — спи като Спящата красавица.

Кейс погледна към бармана и кучето.

— Това жена му ли е?

Един от мъжете се засмя. Посивялата му коса беше отрязана с нож до раменете като на индианец, а на челото му имаше лента, която придържаше косата му назад. Лентата не беше просто някакво парче плат, нито пък беше от кожа. Беше изтъкана с някакви шарки, които не бяха нито индиански, нито европейски. Въпреки че нямаше много приличен вид, този човек не беше от бандата на Муди. Това е старият престъпник, когото наричат Ют, помисли си Кейс. Сигурно е дошъл, за да купи някои продукти за Сара. Или за себе си. Няма да е първият човек, откраднал от вдовица и едно хлапе.

Ют погледна към спящия мъж и кучето, засмя се отново и се обърна към Кейс. Очите му бързо се присвиха, като чели го преценяваше. Дори и да беше така, Ют не каза нищо, нито пък направи нещо, за да привлече вниманието върху него.

— Ей, старец, отказваш ли се, или продължаваш? — озъби се Реджиналд към Ют. Гласът му звучеше така, сякаш губи.

Ют взе една шепа сребърни монети от масата и ги пусна в джоба си. После се усмихна на Реджиналд с беззъбата си усмивка и му каза на испански, че майка му е курва, а сестра му ходи на четири крака.

Мъжът от лявата страна на Реджиналд се усмихна леко, но нито един от двамата Калпепърови не знаеше достатъчно испански, за да разбере обидата.

— Ей, не можеш така да ми вземаш парите, без да ми дадеш възможност да си ги върна! — каза Реджиналд.

— Ела отново при новолуние — отговори му Ют. — Но...

Каквото и да искаше да каже Реджиналд, то бе прекъснато, когато Ют ритна масата и скочи на краката си с бързина, учудваща за възрастта му. Докато останалите играчи се осъзнаят, той вече беше прав, очаквайки това, което щеше да се случи. В ръката му имаше зареден пистолет. Пръстът му беше на спусъка.

— При новолуние — каза отново той.

Кейс се стараеше да не мърда. Държеше ръцете си на показ — вежливост, която не остана незабелязана. Ют му хвърли една от беззъбите си усмивки и излезе заднишком от помещението, преди двамата Калпепърови да са успели да му попречат.

— Ще застрелям в червата това копеле — каза Реджиналд.

— Но няма да го направиш днес — отговори Куинси. — Днес играем карти. Цепи, Бийвър.

Мъжът, наречен Бийвър, взе картите и цепи. Падрето изхърка.

Кейс отиде до огъня и ритна падрето в задника. Но той продължи да хърка.

— Човекът се наслаждава на собственото си уиски — каза Кейс, без да се обръща конкретно към някого.

— Насмуках се като въшка — каза Реджиналд. — Дай ми парите, Куинси.

— Ти последния път не ми плати.

— Голяма работа. Нали съм ти брат!

— Полубрат.

— Голяма работа.

Реджиналд се обърна с гръб към масата. Очите му се спряха на първото нещо, което застана пред погледа му. Кейс.

— Не съм ли те виждал? — попита Реджиналд.

— Бил съм тук-там.

— А къде си бил напоследък?

Бийвър погледна разтревожено към тях над картите си. Да попиташ някого откъде е, беше не само невъзпитано, беше опасно. Реджиналд може и да беше твърде раздразнен, за да не забележи колко самоуверен е непознатият, но Бийвър не беше. Започна инстинктивно да се оглежда за място, където да се скрие, когато запищят куршумите. Нямаше намерение да помага на Реджиналд. Ако питаха него, имаше твърде много Калпепърови, които се навъртат наоколо. Един повече или по-малко нямаше кой знае какво значение.

— Там — каза Кейс.

— Ъ?

— Попита ме къде съм бил — отговори спокойно Кейс — и аз ти отговарям.

Реджиналд бързо се изправи.

— Там — повтори той. — Абе, що за отговор е това?

— Единственият, който ще получиш.

Куинси също скочи на крака. Бийвър се хвърли към един от ъглите на бара, надявайки се, че там ще е по-безопасно.

— Дните ти са преброени, момче — каза Куинси. — Или не можеш да броиш?

— Мога да броя, но не броя въшки.

— Наричаш ни въшки? — попита Реджиналд.

— Не аз — отговори Кейс. — Защо да обиждам въшките?

Със скоростта на нападаща змия двамата Калпепърови посегнаха към пистолетите си. По дяволите, тези момчета са бързи! В момента, в който тази мисъл премина през мозъка му, Кейс извади револвера си и стреля, докато не се свършиха патроните му. С бързо движение извади празния цилиндър и го замени с пълния от джоба си.

Когато тръгна напред, походката му беше колеблива.

— Аз не съм с тях — обади се Бийвър от ъгъла.

— И продължавай да не си.

— Да, сър.

Падрето седна, премига и се огледа наоколо.

— Каква е тази пукотевица? — попита той дрезгаво.

— Продължавай да спиш — каза Кейс.

— Мирише на барут — измънка падрето. — Има ли убити?

— Само въшки.

— По дяволите. Какво разхищение на барут, да стреляш по въшки. Просто ги стисни между ноктите си.

Като каза това, падрето отново се отпусна назад. И захърка отново.

Без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше по крака му, Кейс заобиколи двамата паднали Калпепърови. Изрита пистолетите от ръцете им, преди да се наведе, за да ги огледа. И двамата бяха все още живи, но не бяха особено радостни от това. Всичките им рани бяха под кръста.

— Съжалявам, момчета — каза Кейс. — Ако не бяхте толкова бързи, щяхте да умрете по-лесно. От куршумите ви загубих равновесие.

Той бавно се изправи. Извади носната си кърпа и я стегна около дясното си бедро. Кръвта продължаваше да тече. От раната на дясната му ръка течеше още повече кръв.

— Загазил си, омбре — обади се Бийвър.

Без да му обръща внимание, Кейс бръкна в ризата си и извади един лист, на който пишеше: „Търсят се — живи или мъртви.“ Със собствената си кръв зачерта имената на Куинси и Реджиналд Калпепър. Там имаше и други зачеркнати имена. Други мъртви Калпепърови. Имаше и имена, все още незачеркнати. Твърде много.

— По-добре е да се размърдаш — каза Бийвър. — Тези момчета имат роднини. Ще те проследят и ще те направят на нищо.

Кейс хвърли листа между двамата Калпепърови. После извади една шепа монети.

— Ето ви малко пари — каза той на Реджиналд. — Сега ти и Куинси можете да се обзалагате кой ще умре пръв.

Започна да се оттегля заднишком към вратата. Не сваляше очите си от Бийвър. Може и да беше ранен, но револверът в лявата му ръка, насочен към гърдите на мъжа, не трепваше.

Бийвър много внимаваше да не мърда. Кейс стигна до вратата и изсвири. Звукът беше като зова на ястреб.

„Побързай — безмълвно викаше коня си. — Трябва да се махна оттук, преди да съм припаднал.“

Крикет се втурна към господаря си. Кейс се хвана за седлото и се метна отгоре му. Изпитваше ужасни болки. Стисна зъби и се завърза за седлото. Ръцете му почти не му се подчиняваха.

„Трябва да отида в къщи“ — помисли си той замаяно. Но той нямаше дом. С последни сили насочи Крикет към каменната пустош и препусна.

ГЛАВА 3

— Донесох ти нещо — каза Ют.

Сара вдигна поглед от ястреба, който хранеше. Някой от престъпниците в Спринг Каниън го беше използвал като мишена. За щастие, крилото му не беше счупено. Щеше да заздравее. Но дотогава птицата трябваше да бъде хранена, в противен случай щеше да умре от глад.

— Книги ли? — попита тя нетърпеливо.

Ястребът се опитваше да се освободи. Тя го притисна към себе си и му заговори успокоително.

— Да, и книги — отговори Ют.

— И какво още?

Той посочи с глава към предната част на къщата.

— По-добре да побързаш.

Тя го погледна учудено, но не каза нищо. Сложи мека кожена качулка на главата на ястреба, завърза единия му крак за едно клонче и излезе навън.

Първото, което видя, бе кръвта на ездача — засъхнала, прясна — целият мъж, приведен над седлото, беше в кръв.

После позна жребеца.

— Мили боже! — възкликна тя. — Кейс!

— Намерих го и ти го доведох, както ти вода всички останали ранени създания.

— Свали го от коня — каза тя бързо.

После започна да дава заповеди на висок глас.

— Конър! Конър! Веднага ела да помогнеш на Ют! Лола, донеси целебните си билки!

Ют извади един нож, дълъг почти колкото ръката му и се зае с прерязването на въжетата, които прикрепяха Кейс към седлото.

Конър дойде тичешком откъм дефилето. Той беше слабо, кокалесто петнайсетгодишно момче.

— Какво има, сестричке? — попита той.

— Виж сам — тя махна към окървавения ездач. — Калпепърови сигурно са го намерили.

Кейс започна да се свлича от седлото. Конър помогна на Ют да свалят неподвижното тяло.

— По дяволите, много е голям — промърмори Конър.

— Недей да псуваш — каза Сара машинално. — И се казва „едър“, а не „голям“.

— Уроци ли ще ми преподаваш, или ще помогнеш на човека?

— Мога да правя и двете едновременно — скара се тя. — Донесете Кейс вътре и го сложете на леглото ми.

— Кейс, така ли? — обади се Конър.

Сграбчи големите окървавени ботуши и се приведе под тежестта. Ют направи същото с раменете на Кейс. Занесоха го в къщата.

— Този ли те доведе вкъщи миналата вечер? — попита Конър.

— Да — отговори разсеяно тя. После изведнъж се сепна. — Откъде знаеш?

— Видях го.

— Защо не си спал по това време на нощта?

— Когато Ют го няма, не спя много спокойно — отговори простичко Конър.

Сара се извърна, за да скрие внезапно почервенелите си бузи. Дали Конър е видял, че Кейс я целуна?

— Лола — извика тя високо. — Къде си?

— Идвам, момиче. Някои от нас не са чак толкова пъргави.

Гласът идваше откъм малката постройка до къщата, където живееха Лола и Ют.

— Сложете го на леглото ми — каза Сара.

Конър погледна учудено първо окървавения мъж, после леглото на сестра си.

— Какво чакате? — викна тя.

— Боже! — промърмори Конър. — Кой пуска невестулка в кокошарника си?

Те положиха Кейс върху постелята.

— Донеси прясна вода от извора — каза Сара на Конър. — Ют, донеси онези чисти парцали, които са прострени отвън.

И двамата мъже побързаха да ѝ се подчинят. Когато очите ѝ блестяха по този начин, беше по-добре да приемеш заповедите ѝ, без

да спориш.

Тя коленичи до Кейс. Внимателно свали ботушите и чорапите му. Въпреки че той не издаваше никакъв звук, тя знаеше, че още е жив, защото от раните му течеше кръв. Когато сърцето на човек спре, спира и кръвенето. Твърде много кръв, помисли си тя със страх, когато усети влагата в ботушите му. Твърде много!

Махна шапката му и я хвърли на раклата, изплетена от върбови клонки. С бързи движения разкопча ризата и я свали от вцепененото му тяло. Когато свърши, разгледа тялото му. По космите от дясната му страна имаше съсирена кръв. Внимателно прокара пръстите си по гърдите му. Търсеше рани. Не откри нищо, освен раната, която вече беше видяла от вътрешната страна на дясната му ръка.

„Плитка е“ — помисли си тя с облекчение. Тече много кръв, но иначе не е опасна. Разкопча колана му. После дръпна панталоните и бельото му надолу, изпълнена с ужас от това, което щеше да открие. „Моля те, Господи, нека не е ранен в слабините“ — молеше се тя безмълвно. Но единствената кръв по слабините му беше от раната на дясната ръка. Тя въздъхна и продължи да смъква панталоните надолу по краката му.

Раните на бедрото му накараха стомаха ѝ да се свие.

— Мили боже, това е мъж първо качество — обади се Лола зад гърба ѝ.

— Мили боже, но в момента той прилича повече на задушено, отколкото на мъж — беше отговорът на Сара. — Донеси ми лекарската чанта на чичо ми, ако обичаш.

Смеейки се, Лола отиде до плетената ракла, отвори я и извади отвътре една стара черна кожена чанта.

— Какво ще ти трябва? — попита тя.

— Чудо — отговори Сара.

— Не знаех, че държиш чудесата в тази чанта.

— Нито пък аз.

Сара се зае да измие раните. Започна с тази на ръката му. Както си бе помислила преди, тази рана не беше сериозна, като се изключи силното кръвене.

— Няма да има нужда от шиене — обади се Лола.

Единственият отговор на Сара беше:

— Топла вода, моля. И още парцали.

— Ют! — извика Лола.

— Чувам те — отговори той. — Но не ми е ясно защо е всичкото това търкане, когато...

— Престани да мърмориш — прекъсна го Лола. — Тя спаси нещастната ти кожа веднъж, нали?

Мърморейки, Ют разрови огъня и провери водата в тенджерата, която висеше над него.

— Водата ще е готова след малко — каза той.

— Благодаря — отговори Сара, без да го поглежда.

Той я наблюдаваше почтително как работи. Някъде дълбоко в себе си беше убеден, че тя е ангел, изпратен на земята, за да помага на създанията, които не могат да си помогнат сами.

Сара продължаваше да чисти кръвта от тялото на Кейс. Когато свърши, огледа работата си. Лола бе права. Този мъж наистина е първо качество. Тази мисъл я изненада. След всичко онова, което беше понесла в съпружеското легло, мъжете не я привличаха физически. С бързо движение покри Кейс, запазвайки поне малко благоприличието. Но не можеше да забрави какво е видяла.

По-голям е от Хал. Отвсякъде. Тази мисъл я накара да потрепери. Беше понесла достатъчно болка от доста по-малко надарения си съпруг. Не би могла и да си помисли да лежи със стиснати зъби, докато мъж с размерите на Кейс върши работата си между краката ѝ.

— Ето ти водата — каза Ют.

— Благодаря — тя взе тенджерата и погледна в малките черни очи на Ют. — Чичо Уилям — каза тя тихо — ми е казвал, че чистата рана заздравява по-лесно от мръсната, а всяка жена знае, че топлата вода и сапунът измиват по-добре от студената вода.

Ют кимна.

— Не искам да кажа, че те подценявам — тя докосна покритата му с белези ръка. — Просто исках да го знаеш, за да знаеш какво да правиш, ако някой ден се нараня.

— Господ няма да го позволи.

— Господ е зает.

— Никога не е твърде зает за ангелите си.

С тъжна усмивка, Сара се обърна отново към Кейс. Бавно, внимателно, тя почистваше раните му и не спря, докато не започна да

вижда само разкъсана плът и прясна кръв. Една от раните на крака беше високо от вътрешната страна на бедрото. Опипа внимателно мястото и не откри никаква подутина. Вътре нямаше олово. Куршумът просто бе отнесъл част от месото, без да остава в плътта. Другата рана на крака му беше по-дълбока, по-сериозна. Кървеше обилно, но не на тласъци. Не беше от тези рани, за които чичо й й беше казвал, че означават неминуема смърт.

— Куршумът излязъл ли е? — попита Лола.

— Не — въздъхна Сара. — Ако съдя по ъгъла, по който е влязъл, трябва да е някъде дълбоко от задната страна на бедрото му. Ако не е засегнал костта...

Лола пъкна ръката си под бедрото. Пръстите й напипаха незасегнатата кожа и мускул. Търсеше куршума. Не трепна, когато Кейс изстена. Но Сара трепна.

— Имал е късмет — каза по-възрастната жена. — Не е засегнал костта.

— Сигурна ли си?

— Да. Напипвам го. Ют, подай ми ножа си. Ще го извадя много бързо.

— Чакай! — каза Сара.

Лола я погледна учудено.

— Ще заздравее по-добре, ако няма олово.

— Знаем. Просто...

Гласът на Сара заглъхна. Не знаеше как да обясни на Лола, че мисълта да разреже гладката, мускулеста плът на Кейс предизвиква у нея тревога, тъга и гняв едновременно.

— Добре ли си, сестричке? — попита Конър. — Изглеждаш малко бледа. Може би ще е по-добре, ако оставиш това на нас.

— Добре съм — рязко отговори Сара. — Ют беше прострелян доста по-лошо, когато го намерихме. А аз го разрязах и заших доста добре, не помниш ли?

— Помня, че след това повръща — промърмори брат й.

— Е? — обади се Лола, преди още Сара да е отворила уста. — Първо е направила каквото трябва, а това е всичко, което има значение в такива случаи. Ти вече доста повръща, момче, а ми се струва, че си забравил.

Конър присви зелените си очи и преглътна думата, която със сигурност щеше да му докара още мърморене от страна на по-голямата му сестра.

— Ют — обади се Сара, — обърни Кейс на една страна. Ще извадя куршума със скалпел.

— Аз ще го обърна — каза Конър.

Тя го погледна изненадана. Все още продължаваше да мисли за него като за онова деветгодишно момче, което плачеше на гроба на родителите си. Но малкото ѝ братче вече почти беше станало мъж. Едър, по-висок от нея с една глава и два пъти по-силен.

Той расте твърде бързо, осъзна тя с внезапен страх.

„Ако не намеря скоро това испанско съкровище, ще стане твърде късно. Конър ще напусне това място и ще изчезне, за да намери смъртта си някъде. Той заслужава повече. Умен е. Може да стане лекар, съдия или учител като баща ни.“

Кейс изстена отново, когато Конър го обръщаше.

— Внимателно! — веднага извика Сара.

— Той е в безсъзнание.

— А какво искаш, да ти пее химни ли? Боли го, въпреки че не е съвсем буден.

— Можеш да се обзаложиш — каза Ют. — Защото ако беше буден, нямаше да издаде и звук.

— Откъде знаеш — попита Конър.

— Видях го в „Испанската църква“. Той е спокоен и уравновесен човек. Не мисля, че обича да изглежда слаб.

Конър продължи да го обръща, този път по-внимателно. Куршумът образува бучка точно под кожата на бедрото му.

— Нали ти казах — каза Лола.

Сара не отговори. Просто взе скалпела, пое си тайно въздух и си каза наум, че ще реже просто едно парче телешко. Беше нужен само един бърз разрез. Куршумът изскочи и се търкулна по утъпканата глина, която представляваше подът на къщата.

Конър се наведе бързо и взе оловото. Движението му беше някак тромаво. Той все още не беше свикнал с тялото си, което се променяше толкова бързо.

— Ето го — каза той и подхвърли куршума към Ют. — Можем да го стопим и да излеем друг куршум.

Ют хвана парчето олово, изръмжа нещо и го пъкна в джоба си.

— Жалко, че я няма гилзата — добави Конър.

— За бога — каза Сара, — само идиот би кървил толкова, ако е ранен само с гилза.

— Само идиот би се оставил да го застрелят така — отвърна брат й.

— Момче — намеси се Ют, — не си глупак, затова не се дръж като такъв. Този човек тук очисти двама Калпепърови. Той успя да си тръгне от мястото на стрелбата, а те останаха там. Завинаги.

Сара замръзна на мястото си.

— Какво?

— Калпепърови — повтори Ют. — Реджиналд и Куинси.

— Е, дяволът ще има още две души за вечеря — обади се и Лола. — Не бих могла да кажа, че съжалявам.

— Най-добре е да се подготвим за посещение — каза Ют спокойно. — Бийвър ще изпее всичко, когато Аб започне да го разпитва.

Сара се обърна бързо и се втренчи в Ют. Той сви рамене.

— Опитях се да залича следите, но Кейс кървеше силно. Чувал съм, че Калпепърови са добри следотърсачи. Ще разберат, че е тук.

Лола процеди нещо през зъби, за което Сара се надяваше, че брат й не е чул.

— Злото никога не идва само — Сара се замисли. — Имаме ли патрони.

— Да, госпожо — отговори Ют.

— Достатъчно ли са?

— При всички положения са повече, отколкото можем да изстреляме.

— Някой трябва да наблюдава пътеката. Ти ще си първи.

Ют излезе, преди още да е довършила изречението.

— Конър, ти ще си следващият. Аз...

— Ти ще стоиш тук и ще се грижиш за този човек — прекъсна я Лола. — Аз нямам твоята лека ръка, а той има нужда от нея. Аз ще поема твоето дежурство на билото.

— Но...

— Всичко е решено — прекъсна я още веднъж Лола. — Захващай се да закърпиш този мъж, преди да му е изтекла всичката

кръв.

Сара се отказа да спори. Вдяна копринен конец в специалната игла и започна да зашива разреза, който бе направила в кожата на Кейс. Космите по бедрото му бяха черни и меки като копринения конец. Кожата му беше топла и изненадващо гладка.

— Обърни го по гръб — каза тя на Конър. Гласът ѝ беше дрезгав. Побърза да се изкашля.

Конър я погледна учудено, преди да се наведе, за да обърне Кейс.

— Целите ти чаршафи са в кръв — отбеляза той.

— Не им е за първи път — измърмори Лола.

— Какво?

— Жената кърви всеки месец, момче. Използвай главата си и за друго, освен да закачаш шапката си на нея.

Червени петна избиха по бузите на Конър, но той не отговори. Беше се научил да не влиза в словесни двубои с Голямата Лола. Тя знаеше такива думи, които биха засегнати и камък. И ги използваше, когато я предизвикаш.

Сара наведе глава, за да скрие усмивката си. Лола беше пряма и малко груба, но не беше жестока. Просто не можеше да търпи глупостта, която мъжете проявяваха понякога.

Нито пък Сара. Тя бързо сгъна едно парче плат и го притисна към раната. Кейс изстена. Тя прехапа долната си устна и продължи да натиска. След малко внимателно надигна единия край на тампона. Кръвта продължаваше да тече, макар и по-слабо.

— Продължавай — каза Лола. — Още не е спряла.

Сара повтори същото с друго парче плат. Прехапа устната си до кръв, когато Кейс потрепери и застена.

— Не се тревожи — успокой я Лола. — Не го боли чак толкова.

— Надявам се, че си права.

— По дяволите, момиче, той е просто един престъпник, а не някоя изтънчена лейди.

— Това не означава, че не може да изпитва болка.

— Ще смесиш билките за лапата — беше отговорът на Лола.

Най-накрая кървенето намаля дотолкова, че Сара вече можеше да превърже раната. Лола ѝ подаде един буркан с лапа, която не миришеше приятно.

Задържайки дъха си, Сара намаза сместа от билки и мазнина на две чисти парчета плат, сложи ги на двете рани и изчака, докато Лола направи същото и с разреза от задната страна на бедрото на Кейс. После бързо превърза крака с чисти ивици плат.

— Това е — каза Лола. — Завий го, сложи няколко затоплени тухли в леглото и го остави.

Сара взе няколко горещи тухли от огнището, уви ги в стари парцали и ги пъхна до краката на Кейс.

— Има ли треска? — попита Лола.

— Не още.

— Няма да се забави много.

Сара прехапа долната си устна, но нямаше намерение да спори. Опитът на Лола с огнестрелни рани беше много по-голям от нейния.

— Ще... ще оживее ли? — попита тя.

— Надявам се. Срамота е да загубим такъв мъж. Няма много такива като него.

Сара дръпна завивките и ги подпъхна под раменете на Кейс. Както всичко останало в къщата, чаршафите бяха много чисти. Лола измърмори нещо, изправи се и тръгна към вратата.

— Провери пушките и пистолетите — каза Сара на брат си, без да сваля поглед от Кейс. — Има ли още вода?

— Ще донеса — после добави колебливо. — Как мислиш? Ще се оправи ли?

Тя затвори очи за миг.

— Не знам. Ако раните му не се инфектират...

— Ти успя да вдигнеш Ют на крака.

— Имах късмет. Той също.

— Може би и този тук ще има късмет.

— Надявам се.

Тя се изправи и се огледа наоколо, мислейки за всичко, което трябваше да се свърши.

— Трябва да се донесе още вода, още дърва да си пригоя някаква постеля до Кейс, Лола сигурно ще има нужда от помощ за билките...

— Аз тръгвам — обади се Конър.

Сара се усмихна, когато брат ѝ излезе от къщата. Той беше добро момче, като се изключи онзи неспокоен поглед, който се появяваше

понякога в очите му и който я държеше будна нощем.

„Конър има нужда да вижда и други хора, освен бивши престъпници — помисли си тя. — Трябва да намеря това съкровище. Просто трябва да го намеря.“

Кейс изстена тихо и се опита да седне. Тя веднага коленичи до него, притискайки раменете му назад. Той я отмести настрана, сякаш беше сламка. Седна, разтърси глава, опитвайки се да си спомни. Тя сложи ръка на главата му и започна да му шепне успокоително, както правеше с ранените си ястреби.

— Кейс, Кейс, чуваш ли ме?

Очите му бавно се отвориха и я погледнаха. Странна комбинация от сиво-синьо и зелено. Може би по-скоро бледозелено. Ясни като зимен ден и толкова дълбоки. Но по-студени.

— Сара? — гласът му дращеше. — Сара Кенеди?

— Да, това съм аз. Легни, Кейс.

Тя отново натисна раменете му.

— Какво се случи? — попита той глухо.

— Ранен си. Ют те открил и те доведе тук.

— Калпепърови?

— Реджиналд и Куинси.

— Трябва да стана — промълви той. — Те ще ме проследят.

— Съмнявам се. От това, което казва Ют, излиза, че единственото място, където ще отидат, е адът.

Кейс премига и разтърка очите си. Лявата му ръка направи движение, сякаш да извади пистолет. Но пръстите му не откриха нищо, освен гола кожа.

— Пистолетът — каза дрезгаво той. — Къде е?

— Легни. Не би могъл да надвиеш и пиле в това състояние.

Кейс отблъсна Сара и се опита да стане, но изпита остра болка. Сподави един стон и се отпусна отново в леглото.

— Трябва да стана.

— Ще ти донеса револвера, ако лежиш мирно — бързо каза тя. — Моля те, Кейс. Ако се движиш, ще започнеш отново да кървиш и ще умреш!

Тревогата в гласа на Сара сякаш му подейства. Остави се отново да го завие. После я видя със замъглените си от болката очи как става и отива за револвера му. Както винаги, Сара беше облечена с мъжки

дрехи. Полите и фустите само ѝ пречеха, когато се катереше по каменните каньони в търсене на съкровището, когато се грижеше за болни животни или когато яздеше някой от мустангите, които Конър и Ют бяха хванали.

— Мъжки дрехи — каза провлечено Кейс.

— Какво?

— Панталони.

Тя се изчерви силно.

— Аз... въ... ами...

Лицето ѝ пребледня, когато си спомни как изглеждаше Кейс, когато го съблече. Дори целият в кръв и полумъртъв, той успя да накара сърцето ѝ да ускори биенето си.

Глупачка — скара се тя на себе си. — Само защото те е целунал толкова сладко не означава, че няма да те нарани, за да си достави удоволствие.

В края на краищата, той е мъж. Голям мъж.

— Ще ти донеса ризата веднага щом я почистя от кръвта — каза тя. — Но не бива да я обличаш, нито панталоните, още известно време. Триенето ще пречи на раните ти да заздравеят.

Той изглеждаше объркан.

— Говорех за твоите дрехи, не за моите — каза колебливо той.

— Добре — отвърна тя. — Защото в момента нямаш никакви дрехи.

Той се опита да каже нещо, но съзнанието му отново се замъгли. Затвори очи, стисна зъби, стараяйки се да не припадне. Но знаеше, че в тази борба не би могъл да бъде победител.

Той се остави Сара да го бутне назад върху постелята. Когато тя се наведе, за да подпъхне завивките под раменете му, една от плитките ѝ падна напред и погали бузата му като коприна.

— Роза — промълви Кейс.

— Какво?

Той отвори очи. Взря се в нейните, които бяха сиви като сребро — състрадателни, тревожни и възхитени едновременно.

— Роза и слънце — каза глухо той. — Аз те целунах.

— Да — прошепна тя. — Ти ме целуна.

— Това е най-глупавото нещо... което някога съм правил.

— Какво?

Не получи отговор. Кейс беше изпаднал в безсъзнание.

ГЛАВА 4

Сара седеше до леглото, в което неспокойно спеше Кейс. Освен за да се погрижи за ранения ястреб, през последните три дни тя почти не беше напускала мястото си.

— Ем... — каза той дрезгаво. — Емили.

От болката в гласа му Сара потръпна. Не знаеше коя е Емили. Знаеше само, че Кейс я обича. Казваше и други имена — Тед и Белинда, Хънтър и Морган — но когато произнасяше името Емили, в гласа му звучеше силна болка.

— Кейс — каза тя с оня глас, с който говореше на изплашените животни. — Ти си в безопасност, Кейс. Ето, изпий това. То ще облекчи треската и болката.

Тя продължаваше да нарежда успокоителни думи, когато надигна главата му и поднесе чашата към устните му.

Той преглътна, без да се противи. Някак си знаеше, че напевният глас и хладните ръце искат да му помогнат.

— Роза — каза дрезгаво той и въздъхна.

Усмивката на Сара беше тъжна, както бяха тъжни и сивите ѝ очи, загледани в зачервеното му лице. Беше се грижила за много ранени създания през живота си, но никога не беше споделяла болката им по този начин.

— Спи — промълви тя. — Спи. И не сънувай, Кейс. Сънищата ти... са много болезнени.

След няколко минути той въздъхна и отново се върна в полумрака. Но сега беше по-спокоен.

Тя дори не смееше да си поеме дълбоко въздух, за да не му пречи. Треската му беше намалала в сравнение с предния ден, раните му не бяха инфектирани, но все още беше зле.

С бавни, безшумни движения тя отиде до фенера, запали го и прегледа крилото на ястреба. На птицата не ѝ харесваше да я докосват, но както и Кейс, вече не се бореше. Нежните ѝ ръце и спокойният ѝ

глас бяха успокоили ястреба достатъчно, за да не се налага да ѝ слага качулката, за да не се плаши.

— Заздравява добре — промълви тя. — Ще се рееш отново в небесата, мой диви приятелю. Съвсем скоро.

Сара остави фенера близо до леглото на Кейс. Седна отново до него, взе малко вълна и започнала преде.

Вратата се отвори и затвори бързо. Без да е нужно да поглежда, Сара знаеше, че това е брат ѝ. Познаваше го по стъпките.

— Как е той? — попита Конър.

— По-добре. Треската му намалю.

— Казах ти, че ще се справи.

Тя се усмихна измъчено.

— Изглеждаш изморена — продължи брат ѝ. — Защо не поспиш малко? Аз ще го наглеждам.

Тя поклати глава. Конър отвори уста да спори, но само сви рамене и не каза нищо повече. Лола беше права — никой нямаше леката ръка на Сара. Винаги успяваше да убеди всяко живо същество — от ястреба до мустанга — че е в безопасност при нея.

— Нещо ново? — попита тя.

— Нито следа от Калпепърови, ако това имаш предвид.

— Ют сигурно е прикрил следите на Кейс по-добре, отколкото си мислеше.

— Може би. А може би те просто изчакват.

— И какво изчакват?

— Откъде да знам. Не съм Калпепър. Има ли още боб?

— Преди малко яде.

— Това беше преди няколко часа.

— Преди един час.

— Гладен съм.

— Дояж боба, измий тенджерата и сложи... още боб да се накисва — прекъсна я той, повтаряйки познатите думи. — Ти какво, да не мислиш, че още съм в пелени? Знаем как се готви боб.

— Наистина ли? И нима мислиш, че се готви в мръсни тенджери? Затова ли трябваше да мия тенджерата и да започна да готвя днешния обяд посред нощ?

Устата на Конър се изкриви. Сара съжали за острите си думи в момента, в който излязоха от устата ѝ. Тя въздъхна, чудејки се как

въобще родителите успяват да не избухнат. В един момент Конър се държеше разумно като възрастен човек, а в следващия ставаше по-лош и от двегодишно хлапе. А тя отчаяно искаше да може да му се доверява. Това не е честно спрямо Конър, напомни си тя. Той е още дете.

— Съжалявам — каза на глас. — Не си спал половината нощ.

Без да казва нищо, той изсипа боба в една чиния. Знаеше, че не е постъпил добре. Трябваше да сложи боба, дори и да не може да си отвори очите. Но просто беше забравил.

— Друг път няма да забравям — промърмори той.

— Всичко е наред.

— По дяволите, не е!

— Недей да псуваш.

— И защо не? Какво значение има? Няма да отида в никое прекрасно училище на изток!

— Ще отидеш. Веднага щом намеря съкровището.

— Никога няма да го намериш. И освен това, не искам да ходя на училище.

— Ще намеря среброто — настоя тя. — И ти ще ходиш на училище.

Конър усети познатата нотка в гласа на сестра си и промени темата. Всеки път, когато станеше въпрос за образованието му, започваха да спорят. И колкото по-голям ставаше, толкова по-ожесточени ставаха споровете. Не искаше да наранява сестра си, но нямаше никакво намерение да се връща на изток и да я оставя сама да се грижи за себе си. Тя никога не би признала, че има нужда от него, но наистина имаше. Той излезе, за да измие тенджерата в потока.

Тишината се нарушаваше единствено от жуженето на вретеното. Сара работеше бързо, като се опитваше да не мисли за бъдещето. Това беше невъзможно. Конър расте прекалено бързо. Въпреки че по-скоро би умряла, отколкото да си го признае, тя се страхуваше, че няма да успее да намери съкровището навреме, за да избави брат си от безсмисления живот, който по-голямата част от западните водеха. А сега трябваше да се тревожи и за тези Калпепърови и за бандата на Муди.

Тя прехапа долната си устна, но продължи да преде. Трябваше да прекарва времето си в непрекъснато озъртане, така че ще намери

съкровището само ако се спъне в него. Следващия път реши да търси на север и на запад от ранчото. Бандитите не ходят много-много в тази посока. Няма причина да ходят. В повечето от каньоните там няма вода, няма трева, няма дивеч. Нито пък сребро. Поне засега. Но ще има. Трябва да има.

Въпреки нерадостните ѝ мисли, вретеното не спираше да се върти. Ръцете на Конър вече стърчаха от последното палто, което му изтъка Лола. А нямаха пари за ново. Предене и тъкане, предене и тъкане. Господи, защо животът не е толкова прост?

Но не беше. От друга страна, от преденето и тъкането поне имаше някаква полза. А единственият резултат от търсенето на съкровище беше, че износваше мокасините си по-бързо, отколкото Ют успяваше да ѝ направи нови.

Конър се върна и в стаята и заедно с него влезе и вълна студен въздух. Въпреки че още не беше валил сняг, през нощта ставаше много студено.

Без да казва нищо, брат ѝ нахисна малко боб. После се сви в постелята си до огъня и бързо-бързо заспа.

С лека въздишка Сара се протегна и прокара пръсти през токущо измитата си коса. Разнесе се аромат на диви рози. Беше се възползвала от отсъствието на брат си, за да се изкъпе. Правеше го толкова често, че Ют обичаше да казва, че ще си изтърка кожата.

Дългата до кръста ѝ коса беше студена и все още влажна. Не бе изсъхнала достатъчно, за да я сплете. А трябваше и да стои будна, докато стане време за смяна на превръзките. Хвана отново вретеното и се замисли. Тревожеше се за бъдещето на Конър.

Когато треската на Кейс се поуспокои, първият звук, който чу, беше някакъв тих шепот. Повечето мъже, попаднали в такава ситуация, щяха да отворят очи, за да видят къде се намират, или щяха да помръднат, или да издадат някакъв звук.

Той не показва с нищо, че се е събудил. Сетивата му подсказваха, че не е сам. Тъй като единственият човек, на когото имаше доверие, се намираще в Рубинените планини в Невада, фактът, че има някой наблизо, означаваше опасност.

Лявата му ръка, скрита под одеялата, се раздвижи. Търсеше оръжието, с което не се разделяше дори когато спеше. Революерът беше там. А той беше гол.

Много внимателно пръстите му се сключиха около пистолета. Подготвяше се за борба. Въпреки железното му самообладание, внезапната остра болка в десния му крак почти го накара да извика. Силната болка обаче пробуди спомените му. Някои от тях бяха страшни, други бяха като приятен сън.

Стрелбата в „Испанската църква“ беше един от страшните спомени.

Дали Аб Калпепър го е проследил? Почти веднага отхвърли тази мисъл. Ако Аб го е открил, въобще нямаше да се събуди и съвсем сигурно в ръката му нямаше да има оръжие. Беше ранен, продължаваше да си спомня той. Завърза се за седлото на Крикет, препусна и... Всичко се губеше във вихрушка от болка и тъмнина.

Напрегнато се ослуша, но не чу никакъв звук, който да му подсказва, че Крикет пасе някъде наблизо. Чуваше само някакъв тих, успокояващ звук, като тихо дишане. Но не беше дишане. Не съвсем.

Вретено, изведнъж се досети. Някой седи близо до него и преде вълна. Изплуваха и други спомени — аромат на рози, топлина, докосване на нежни ръце, чаша вода до устните му, която да угаси огъня на треската, жена с дълга коса, осветявана от фенера.

Сара? Фрагменти от миналото проблеснаха в главата му. Сиви очи и коса с цвят на канела. Вкусът ѝ е по-сладък дори от аромата ѝ. Не биваше да я целува. Най-глупавата постъпка в живота му. Наистина глупава. Внимателно отвори очи така, че да не издаде, че е буден.

Сара седеше съвсем близо до него. Ръцете ѝ се движеха бързо, докато предеше. Косата ѝ падаше по раменете в копринени вълни с цвят на канела, които сякаш плачеха да бъдат погалени от мъжка ръка. Очите ѝ отразяваха светлината на фенера.

Тя го гледаше.

— Как се чувстваш? — попита го тихо.

— Глупаво.

Не го попита защо. Страхуваше се, че знае. Целувката. Дори само споменът за тази сладка, нежна ласка беше достатъчен, за да накара пръстите ѝ да затреперят.

— Няма смисъл да се укоряваш — каза тя спокойно. — Не си първият мъж, по когото са стреляли.

„Нито пък първият, който е целунал жена“ — помисли си Кейс.

Е, поне е вдовица. Няма да вземе обикновеното плътско желание на един мъж за обещание за вечна любов.

— Много ли е зле? — попита той.

— Раните си ли имаш предвид?

Той кимна.

— Единият куршум е минал между вътрешната част на дясната ти ръка и гърдите ти — тя се наведе и докосна нежно дясното му рамо. — Имаш и две рани в дясното бедро.

— Инфекция? — попита той с безизразен глас.

Тя остави настрана вретеното си.

— Можеш да видиш сам. Време е да сменя превръзките ти.

Той я наблюдаваше, докато тя донесе чисти превръзки, топла вода и буркан с нещо, което не можа да познае.

— Искаш ли да ти дам нещо, което да облекчи болката? — попита Сара. — Ют има малко домашно уиски, което...

— Не — отговори Кейс. — Искам умът ми да е бистър.

Това не я изненада. Въпреки че беше блед и очевидно го болеше, в очите му гореше същия пламък, като в очите на ранените животни. Той беше човек, свикнал да живее с опасността. Ют беше точно като него, когато за първи път дойде в ранчото. И много често продължаваше да се показва в такава светлина.

— Как се озовах тук? — попита Кейс.

— Ют те намери.

Тя го отви до кръста. Когато се наведе и започна да развива превръзката на ръката му, косата ѝ се спусна като мек водопад по гърдите му. Беше хладна, но го пареше като огън. Сърцето му запрепуска и той задиша тежко.

— Съжалявам — каза Сара и бързо махна ръцете си. — Сигурен ли си, че не искаш нищо за болката?

— Да — каза той през зъби.

Миглите ѝ трепнаха, но тя не отговори нищо. Просто продължи да размотава превръзката на ръката му. Пръстите ѝ леко докосваха кожата около браздата, оставена от куршума. Той отново задиша тежко.

Тя се намръщи.

— Така не е ли по-леко?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да — каза той и отново стисна зъби.

Тя го погледна тревожно. После продължи да се занимава с раната. Този път Кейс не реагира, като се изключи горещата вълна, която заливаше тялото му, предизвикана само от едно леко докосване.

„Не трябваше да я целувам. Глупак. Не съм желал така жена, откакто...“

Замисли се. Никога не беше желал жена така, както желаше Сара Кенеди.

Тя продължи да го докосва още няколко секунди, после се отдръпна.

— Кожата около раната е хладна — каза тя. — Не е инфектирана, но ще ти остане белег.

— Няма да е първия.

— Нито пък последния — отговори тя, мислейки си за раните на бедрото му. — Тъй като си буден, засега няма да превързвам ръката ти. Ще заздравее по-бързо, ако е открита.

Кейс наблюдаваше лицето ѝ, докато тя връщаше завивките обратно на предишното им място. После се втрещи, когато тя вдигна одеялото от краката му чак до пъпа.

— Боже Господи!

С едната си ръка той върна завивките в предишното им положение. Сара беше твърде изненадана, за да му попречи.

— Сестричке? — обади се Конър сънливо.

— Продължавай да спиш. Просто Кейс се мята неспокойно.

— Имаш ли нужда от помощта ми, докато му сменяш превръзките?

Тя вдигна веждите си към Кейс.

— Имам ли? — оформиха устните ѝ беззвучния въпрос.

Очите му се разшириха. Току-що бе установил, че няма и сантиметър от тялото му, който Сара Кенеди да не е видяла. Беше го виждала съвсем гол. Червенината на бузите му можеше да се види дори под неколкоседмичната му брада. Махна ръцете си от завивките.

— Ще се справя, Конър — каза спокойно Сара. — Продължавай да спиш, след няколко часа ще трябва да смениш Ют.

Брат ѝ издаде някакъв приглушен звук, обърна се на другата страна и отново потъна в съня, за който изтощеното му тяло копнееше.

— Дай ми някакъв парцал — каза Кейс равно.

Без да продума, тя се изправи, отиде при една кошница в ъгъла и извади от нея една риза, която вече беше малка на Конър, а и беше толкова излиняла от носене, че почти за нищо не ставаше. Имаше намерение да я ползва за парцалената черга, която тъчеше, но и след като я ползва Кейс, пак щеше да свърши работа.

— Това ще стане ли?

— Да.

Той протегна дясната си ръка. Очевидно възнамеряваше да се покрие с ризата.

— Ако се движиш — каза тя, — раните ти могат отново да се отворят. Дай да...

— Не — прекъсна я той рязко.

Един поглед към лицето му беше достатъчен на Сара. Трябваше или да му даде парцала, или да се бори с него.

— Не ставай глупав — опита отново тя. — Аз отгледах Конър, бях омъжена и се грижих за Ют, когато той беше в много по-тежко състояние от теб. Няма да припадна при вида на... на твоя... искам да кажа...

За неин ужас по бузите ѝ избиха червени петна. Бързо му хвърли ризата и му обърна гръб.

— Давай — процеди тя през зъби. — Но ако отвориш раните си, да не ми ревеш после колко много те боли.

— В деня, в който заплача, слънцето ще залезе на изток.

Тя не се съмняваше. Той не беше емоционален човек. Тя свали кожената лента от китката си и завърза косата си с нея. Мислеше си за сериозното му лице.

— А какво ще кажеш за смеха? — попита тя, без да се замисля.

— Какво за него?

— Смейеш ли се?

— Когато нещо ми се стори смешно.

— И кога за последен път нещо ти се е сторило смешно?

Той изръмжа от болка, когато надигна хълбоците си.

— Е? — настоя тя.

— Не си спомням. Защо?

— А усмихваш ли се?

— Какво е това? Катехизис? Нима очакваш да намериш Робин Гудфелоу пълен с олово и той да ти прави смешки, за да те забавлява?

Сара тихо се засмя.

— Робин Гудфелоу — повтори тя. — Господи, толкова отдавна не съм си спомняла за Шекспир! Харесва ли ти „Сън в лятна нощ“?

— Някога ми харесваше.

— Но сега не, така ли?

— След войната „Хамлет“ ми допада повече.

Имаше нещо в тона на Кейс, от което я побиваха тръпки.

— Отмъщение — каза тя.

— Готов съм — той здраво завърза ризата. — Можеш да се заемеш с това, което смяташе да правиш с крака ми.

Сара се обърна и го погледна. Веднага забеляза, че той бе започнал да размотава превръзката от бедрото си, но не беше довършил.

Очевидно само завързването на ризата около слабините му е струвало доста усилия. Лицето му беше бледо под черната брада. По челото му имаше ситни капчици пот. Устата му представляваше само една тънка черта.

— Трябваше да ме оставиш аз да го направя — каза Сара. — Имаш нужда от силата си, за да оздравееш.

— Ще смениш ли или не тази проклета превръзка? Всъщност, за мен е без значение.

Ако гласът му не беше толкова изтънял от болката, тя щеше да продължи да му се кара, сякаш ѝ беше по-малък брат.

— Не се смеем — промърмори тя, коленичейки до него, — не плачем, не се усмихваме. Но си имаме характер, нали така?

Беше му трудно, но се въздържа да ѝ отговори. Учуди се, че му струваше такова усилие просто да си държи езика зад зъбите. Той, който се беше закълел да не изпитва никакви чувства след смъртта на Тед и Емили. Дори гняв. Сигурно е от треската. Но се страхуваше, че всичко това се дължи на ангела на милосърдието, който коленичеше до него, с аромата си на рози и острия език.

Кейс стисна зъби, за да устои на нежното докосване на ръцете на Сара, която развиваше превръзката на бедрото му. Неведнъж усети как ризата ѝ се допира в голия му крак. И беше сигурен, че два пъти

почувства копrienената тежест на гърдите ѝ. Болката би трябвало да му попречи да се възбуди. Но не му пречеше.

— Триста дяволи — изсъска той.

Сара трепна. При всяко развиване на превръзката ръката ѝ неминуемо докосваше чатала му. Буцата, която нарастваше под парцала, ставаше все по-внушителна.

— Съжалявам — каза тя. — Старая се да бъда внимателна.

— Престани да пипаш толкова леко и свършвай по-бързо.

Тя замълча и продължи работата си. Не каза и дума и когато той се надигна, за да види раните. Едната имаше коричка и заздравяваше добре. Другата представляваше една червена дупка в бедрото му. Останки от лапата блестяха по кожата като капчици дъжд.

— Има ли останал куршум? — попита Кейс.

Тя скришом погледна към слабините му. „От това, което виждам, зареден си отвсякъде.“ Заедно с тази мисъл тя изпита и някакво непознато усещане — тревога, примесена с нещо друго. Нещо странно, което не можеше точно да определи.

— Ами, не. Извадих куршума от другата страна. Не е засегнал костта.

— И аз мислех така. Изстрелът не ме събори, въпреки че пропуснах целта.

— Явно все пак си уцелил. Ют каза, че си единственият, който си е тръгнал.

— Има още много Калпепърови там, откъдето дойдоха тези двамата.

Кейс се надигна, за да опипа задната страна на бедрото си. Пръстите му докоснаха старателно направения шев. Наведе се над отворената рана и си пое дълбоко въздух. Вълни от пареща болка го заливаха с всеки удар на сърцето му, но той не легна, докато не се убеди, че раната не е инфектирана. Нито пък миришеше. Слава Богу! Имаше много начини да умреш, които той би искал да избегне. От това, което бе видял по време на Гражданската война, гангрената беше един от най-ужасните начини да си отидеш от този свят.

Той се облегна назад. Дишаше тежко.

— Добра работа — гласът му беше дрезгав. — Благодаря.

— Най-добре ще ми благодариш, като не опъваш конците и не отваряш раните с непрекъснатото си въртене.

— Ще се постарая.

Въпреки язвителния ѝ тон, ръцете на Сара бяха много внимателни. Тя намаза малко от целебната лапа върху чисто парче плат и отново превърза раната. Кожата му беше бледа и това я притесняваше, както и накъсаното му дишане.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Чудесно, също както е чудесно да усещам косата ти на гърдите си.

Сара го погледна стреснато. Очите му бяха затворени. Той очевидно се стараеше да не показва колко много го боли.

„Той сигурно дори не знае какво каза“ — помисли си тя.

— До огъня има малко топъл бульон. Трябва да пийнеш малко.

Кейс не отговори. Беше заспал. Сара много внимателно приглади гъстата му коса назад, зави го добре и докосна челото му. По него бяха избили ситни капчици пот от болката, но нямаше и следа от треска. Тя се усмихна и прекара пръстите си надолу по брадясалата му буза.

— Лека нощ, принце — промълви тя, мислейки си за това, че той харесва „Хамлет“.

Но изведнъж си спомни цялата пиеса и я полазиха студени тръпки. Принцът умираше.

Сара се уви в едно одеяло и се сви на постелята си до Кейс. Дори когато заспа, пръстите ѝ продължиха да държат китката му там, където биеше пулсът му, сякаш ѝ беше необходимо доказателство, че той още е жив.

ГЛАВА 5

Сара беше на двора. Вадеше превръзките от чайника с вряща вода и ги простираше. Няколко превръзки вече вдигаха пара в свежия утринен въздух. Слънцето току-що беше изгряло. Високо над главата ѝ един орел се рееше във въздуха.

„Стой далече от Спринг Каниън — предупреди тя безмълвно птицата. — Можеш да си сигурен, че онези бандити ще те застрелят само защото могат да го направят.“

— Продължавай да вариш тези парцали и от тях няма да остане нищо, освен конци — това беше Лола.

Сара простря и последната ивица и се обърна усмихната.

— Добро утро.

— Много си весела. Обзалагам се, че онзи престъпник вътре се чувства по-добре.

— Не знаеш дали Кейс е престъпник.

— Ха! Момиче, никакви други хора не идват тук, освен глупаци, а онзи там съвсем сигурно не е глупак.

— Може да е човек на закона.

— Няма значка — отговори Лола.

— Откъде знаеш?

— Прерових багажа му.

— Лола! Нямах право!

По-възрастната жена погледна нагоре, сякаш можеше да намери отговора за глупостта на Сара някъде в небето.

— В багажа му има много обяви за издирвани престъпници от Тексас, още един пистолет, две пушки — хубави пушки — много патрони, още един кат дрехи, сапун, бръснач, бинокъл и около триста долара в злато. Носи също така малка чашка и чинийка, като кукленски, и всичко е прибрано и опаковано много грижливо.

— Нито едно от тези неща не го прави престъпник.

Лола изсумтя.

— Разликата между престъпника и ловеца на глави не е кой знае колко голяма.

— Името на Ют има ли го на някоя от обявите?

— На нито една. Предимно Калпепърови.

Сара изведнъж си спомни разговора между Аб и Кестър Калпепър.

„После да не ми се вайкаш, когато онези тексасци ни проследят.“

„Тях не съм ги виждал.“

Сара си помисли, че е виждала поне един от „тексасците“, които преследват Калпепърови.

— Недей да правиш тази горчива физиономия — обади се Лола. — Няма причина да лееш сълзи за такива като Калпепърови. Дори ако само половината от това, което пише на обявите, е вярно, те си заслужават смъртта. А Аб е най-лошият от всички.

„Открадни или си купи някоя в Мексико. Или си вземи някоя индианка.“

„Ако реша, че вдовицата Кенеди има нужда от грижи, ще го направя лично и при това законно. Ще се ожена за нея.“

— Какво са правили Калпепърови в Тексас? — попита Сара неспокойно.

— Предимно ограбваха банки, изнасилваха и убиваха — Лола трепна и добави: — И продаваха деца на команчите, след като им правеха разни неща, които биха накарали и дяволът да се засрами.

Сара не поиска подробности. Просто преглътна и започнала изстискава вече студените парцали. Яростта в движенията ѝ говореше повече от думи.

— Струва ми се, че Кейс може би има лична причина да преследва Калпепърови — каза тя след известно време.

— Вероятно — съгласи се Лола. — Надявам се, че ще се вдигне на крака достатъчно бързо.

— Защо?

— Защото ще ни е нужен, ето защо.

— Какво имаш предвид?

— Калпепърови душат наоколо.

Стомахът на Сара се сви.

— Сигурна ли си?

— Ют е видял следите им.

Сара безмълвно изстиска още една превръзка. Не попита дали Ют е сигурен, че това са точно техните следи. Преди да започне да ограбва банки, той е бил най-добрият следотърсач в армията на запад от Скалистите планини.

— Конър знае ли? — попита след малко Сара.

— Вече му казах.

Сара затвори очи. Не можеше да си представи колко време ще издържат пет човека — единият от тях лошо ранен — ако бандите на Калпепърови и на Муди решат да нападнат ранчото. Единствената надежда, която имаше, се основаваше на категоричната заповед на Аб да не се забъркват в неприятности по-близо от три дни път на кон.

— А армията?

— О, те могат да получат съобщение и да дойдат насам, но няма да успеят да го направят достатъчно бързо. Войниците и без това са доста заети с червенокожите.

— Е — каза Сара и изтръска една превръзка, — тогава ще трябва да се справим сами. И аз ще започна да дежурия на пост заедно с вас.

— Не.

— Защо не?

— Ти не би застреляла никого — отговори Лола.

— Нито пък Конър.

Лола вдигна глава и погледна младата жена с присвити очи.

— Ти не познаваш това момче добре. Той би направил всичко, за да те предпази.

— Аз бих направила същото за него.

Лола се усмихна изненадващо нежно.

— Знам, по дяволите. Нали си се продала на онзи луд старец заради брат си.

— Тихо! — Сара бързо се огледа наоколо. — Никога не казвай нещо такова пред Конър!

— Нима мислиш, че той вече не го е разбрал? — попита Лола със саркастична нотка в гласа.

— Не е необходимо да говорим за това.

Лола въздъхна и кръстоса пълните си ръце на гърдите. Въпреки че беше много едра жена, тя не беше дебела. Както винаги, на дясното ѝ бедро имаше револвер.

— Приказките няма да променят това, което вече е станало, нито пък сегашното ни положение. Аз, Конър и Ют вече говорихме за това. Ти ще стоиш тук, а ние ще се редуваме да наблюдаваме.

— Но това е смешно!

— Не, не е. Ти си твърде мекосърдечна, за да застреляш някого из засада. Дори и да е Калпепър. Сигурна съм, че ще се разтрепериш и няма да натиснеш спусъка.

— Аз...

Дълго пронизително изсвирване откъм скалата над ранчото прекъсна спора им.

Двете жени едновременно се обърнаха и се втурнаха към пушките, подпрени на къщата.

Три по-къси изсвирвания последваха първото.

— Идват само трима мъже — каза Сара и грабна пушката си.

— Това означава, че искат да преговарят.

Лола праметна каишката на пушката през лявото си рамо. После взе още една и зареди и двете цеви. Револверът ѝ беше в кобура ѝ. Гледайки я, Сара си представи как Ют и Голямата Лола са ограбвали банки.

— И защо бандитите ще си губят времето в преговори? — попита тя.

— Ти не би ли предпочела първо да огледаш, преди да атакуваш? — отвърна Лола.

— Не мисля, че Муди е толкова умен.

— Не е. Но Аб Калпепър е умен колкото ракун и два пъти по-хитър.

Тихо изсвирване от дърветата до поточето им даде да разберат, че Конър е на мястото си и прикрива фланга им.

— Ют ще слезе от скалата по пряката пътека — каза Лола. — След малко ще бъде тук.

Сара не каза нищо. С къщата зад гърба им, Конър от лявата страна и Ют от дясната, бяха готови за борба, ако се наложи. Но се надяваше, че няма да се стигне дотам.

— Не — каза Лола и примижа срещу слънцето. — Съвсем сигурно е, че няма да има стрелба.

— И защо си толкова сигурна?

— Щом Ют не е стрелял досега, значи не бива да стреля.

Въпреки думите на Лола, Сара стискаше толкова силно пушката, че я заболяха ръцете.

Откакто Ют дойде в малката ѝ долина по-скоро мъртъв, отколкото жив и остана при нея, нямаха никакъв проблем с индианците, които понякога минаваха оттук на път за ловните си територии. Тримата мъже, които яздеха към ранчото, бяха първите хора, които идваха тук с лоши намерения от години насам.

„О, Господи, надявам се, че нищо лошо няма да се случи на Конър“ — мислеше тя отчаяно.

Но на лицето ѝ не беше изписан страх. Без да помръдват, тя и Лола наблюдаваха двамата високи мъже, които вече влизаха в двора на ранчото, възседнали дорестите си мулета.

— Само двама са — каза Сара.

Лола изсумтя.

— Мога да броя.

— Къде е третият?

— Най-вероятно се промъква отзад — тя хвърли на Сара една бърза беззъба усмивка. — Няма да се учудя, ако пострада.

Сара се усмихна тъжно. Мисълта, че някой се промъква зад гърбовете им, не беше много утешителна. Така, както я беше научил Ют, тя се отдръпна малко от Лола, за да не се припокрива обсегът на пушките им. По-възрастната жена направи същото. „Поне колибата е зад гърба ни“ — помисли Сара. Изсъхналите дъски не бяха кой знае каква защита, но все пак беше по-добре от нищо.

— Е, Калпепърови са — обади се след малко Лола.

— Как разбра?

— Те яздят такива дорести мулета.

— И кои точно са? — попита Сара.

— Не мога да разбера оттук. Ют казва, че петима от тези дяволи живеят в Спринг Каниън.

Дишането на Сара се учести. Тя леко се наведе напред, взирайки се към скалите. Но виждаше само двама ездачи.

— Виждаш ли третия? — попита Лола.

— Не.

— Ще ми се да не мразеше толкова някой да дъвче тютюн. Това би ме поуспокоило малко.

— Ами дъвчи тогава. Сега не е време за изискани маниери.

Лола извади малко тютюн от джоба на полата си и го пъхна в устата си.

— Задължена съм ти — каза тя.

— Няма защо. Само недей да плюеш на прането.

Лола се изсмя, но очите ѝ не изпускаха приближаващите ездаци. Сара също ги наблюдаваше, надявайки се, че просто не са забелязали третия. Може би Аб е този, който е останал назад, за да пази гърбовете им, мислеше си тя, изпълнена с надежда. Въобще не искаше да бъде по-близо до Аб Калпепър, отколкото вече беше в онази плитка пещера преди няколко дни. Жестоките нотки в гласа му още я караха да настръхва.

— Добре е, че Калпепъррови не се доверяват на Муди, — каза тя.

— Обзалагам се, че Аб е останал, за да не го изпуска от погледа си.

Лола се изсмя, но звукът не беше приятен.

— Никой, който има мозък в главата, не би се доверил на Муди. Той би откраднал парите на баба си и би танцувал на гроба на майка си.

— Говориш така, сякаш го познаваш.

— Веднъж в Ню Мексико ме изигра и не ми плати за цяла нощ, прекарана с мен. Разбира се, тогава бях много по-млада и нямах представа колко измамни същества са мъжете.

Сара се усмихна леко. Не можеше да си представи, че някой може да измами Лола сега — независимо дали е мъж или жена.

Двете дорести мулета вече бяха на по-малко от сто метра от тях.

— Ти ще говориш — каза Лола. — Ако се наложи да се стреля, ще се прибереш в колибата и ще ги оставиш на мен.

— Няма да...

— Да бе, няма! — прекъсна я гневно Лола. — Аз и Ют знаем как стават тия работи. Няма да се застреляме един друг по погрешка.

Нямаше време за спор. Калпепъррови бяха само на трийсетина метра.

От безоблачното небе над главите им отново се чу зовът на орела. Сара завиждаше на волната птица така, както бе завиждала за малко неща в живота си.

— Аз съм Аб Калпепър — каза единият ездач. — А това е Кестър, мой роднина. Той не е много разговорлив.

Нито единият от двамата не гледаше към жените. Погледите им обикаляха къщата и постройките около нея.

— Добро утро и на двама ви — каза глухо Сара. — Аз съм мисис Кенеди.

Кестър се размърда на седлото, но продължаваше да не поглежда към жените. Бледите му сини очи не спираха да се въртят и явно не пропускаха нищо.

„Лола беше права — помисли си Сара със смесица от облекчение и гняв. — Те просто искат да огледат мястото. Копелета.“

Изпъна гърба си. Въпреки че нито нейната пушка, нито тази на Лола бяха насочени право към ездачите, все пак дулата им не сочеха кой знае колко встрани от тях.

— Приятно ми е — обади се и Кестър и докосна ръба на избелялата си шапка.

— Добри маниери — промълви тихо Лола. — Не ги е използвал толкова отдавна, че чак са ръждясали.

Сара се усмихна леко. През една дупка на зъбите си Лола метна струя кафява плюнка към краката на мулетата. Разстоянието беше почти два метра.

Кестър я погледна с възхищение.

— Можете ли да ни почерпите с глътка горещо кафе? — попита Аб.

„За да можеш да разгледаш и вътре, така ли? — помисли си Сара. — Не, Аб. Няма да ти е толкова лесно да преброиш оръжията ни.“

— Съжалявам — каза тя гласно. — Нямаме кафе. Прекалено скъпо е.

— Ами чай тогава? — не се отказваше Аб. — Нещо топло.

— Тази сутрин запалихме огъня отвън — отговори тя. — Ден за пране, нали разбирате.

Изражението на Аб показваше, че не ѝ вярва. Виждайки състоянието на дрехите им, Сара разбираше недоверието му. Панталоните му изглеждаха така, сякаш никога не са прани. Сигурно беше забравил колко работа означава един ден за пране. Или може би никога не е знаел.

— Нямаме и бисквити — продължи Сара спокойно, — нямаме боб, нямаме бекон, нямаме дори и сушено еленско месо. Не обичам да изглеждам негостоприемна, но не очаквах гости.

Аб се размърда на седлото, повдигна шапката и се взря в нея. Тя направи огромно усилие да не отстъпи назад. В погледа му имаше нещо, което караше стомахът ѝ да се свива. Спомни си какво беше казала Лола за Аб и роднините му. „Продаваха деца на команчите, след като им правеха разни неща, които биха накарали и дяволът да се засрами.“

— Ако мулетата ви са жадни — каза Сара дрезгаво, — можете да ги напоите в поточето.

— Не са жадни — отвърна Аб.

Дори крясъкът на орела не наруши тишината, която се възцари за известно време.

— Не сте много приятелски настроени, така ли? — обади се той най-накрая.

— Имам си приятели.

Тонът ѝ подсказваше, че няма нужда от още — особено Калпепърови.

— Едно момиче, което живее само като теб, не може да има много приятели.

— Аз не съм сама.

Аб погледна към Лола, после отново към Сара.

— Имам предвид мъже.

— Не се интересувам от мъже, мистър Калпепър. Въобще.

— Ами, в такъв случай, мисис, предполагам, че няма да имаш нищо против да ми върнеш моя човек.

— Ако някой от твоите хора е тук, можеш да си го вземеш веднага. Но тъй като не е така, можеш да го потърсиш на друго място.

Лицето на Аб се изкриви. Воднистите му сини очи придобиха странен блясък.

— Не бързай толкова, миси. Не съм някой боклук, който ти и тази стара курва можете просто да изхвърлите.

Всичката му предишна вежливост изчезна. Гласът му отново придоби оня тон, който Сара си спомняше. Тонът, с който казваше, че всички жени са безполезни гадина. Но очите му я шокираха още повече. Никога не беше виждала толкова омраза, събрана в едни човешки очи.

— Не ме интересува езикът ти, мистър Калпепър — каза тя равно. — Ако обичаш, напусни ранчото ми.

— Дошъл съм за онзи пор, който уби двама от хората ми — озъби се той. — Дай ми го.

— Не знам за какво говориш — отговори Сара хладно. — В ранчото „Лост Ривър“ няма убийци.

Мулето на Кестър направи няколко крачки наляво.

Пушката на Лола се вдигна предупредително. Тя освободи предпазителя и изгледа Кестър, сякаш беше гърмяща змия.

— Той е тук — каза Аб. — Видяхме следите му от „Испанската църква“ и те водят тук.

— Твоите роднини имали ли са пистолети? — попита Сара.

— Разбира се, че имаха. Те са Калпепър!

— В гърдите ли са застреляни?

— Калпепърви не са страхливци. Били са с лице към него.

— В такъв случай не е имало никакво убийство. Твоите хора просто са предизвикали човек, който не е бивало да закачат. И са платили за това с живота си.

Лицето на Аб се зачерви, после изведнъж пребледня.

— Човекът, който уби роднините ми, е в тази къща — каза той студено. — Дай ми го.

— Не — отвърна тя. — Той самият е на крачка от смъртта.

— На кого му пука? Дай ми го!

— Ако той оживее, можеш да му отмъстиш, но не и тук. Дотогава този човек е мой гост.

Аб се взираше в нея, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Въпреки че по гърба ѝ се стичаше студена пот, Сара не мигваше. Насочи пушката си към корема му.

— Не сваляй очи от него — обади се Лола. — Независимо какво става.

— Няма — гласът на Сара беше изтънял. — Довиждане, мистър Калпепър. И, ако обичаш, не бързай да се връщаш. Не се отнасяме любезно с неканените гости.

От устата на Лола отново излетя струя кафява течност.

— Момичето иска да каже — отново се обади тя, — че ги застрелваме на място. Разбираш ли?

Аб разбираше. Това не му харесваше, както не му харесваше и насочената към него пушка. От вътрешността на къщата се чу изстрел,

последван от още два. Сара трепна, но не свали погледа си — и пушката си — от Аб.

Лола дори не трепна. Не се чу нищо повече.

— Вече започнахме да стреляме — каза Лола. — А вие, момчета, по-добре тръгвайте, ако не искате да получите малко олово.

Никой от двамата не посегна към пистолета си. Погледите им бяха в пушките, насочени към тях, заредени и готови за стрелба. Това, че ги държаха жени, не беше никакво успокоение. Не беше необходима много сила, за да дръпнеш един спусък.

— Парнел! — извика Аб.

Не получи отговор.

— Още някой от роднините ти? — попита любезно Лола. — Вие, момчета, наистина сте много невнимателни.

Аб не свалеше погледа си от Сара. Запомняше лицето ѝ, тялото ѝ, ръцете ѝ, които държаха пушката.

— И твоят ред ще дойде — каза той. — И ще си го получиш лично от мен. Както и онова хлапе, което се е скрило в дърветата при потока. Дръж го под око, иначе няма да има с какво да се похвали пред момичетата.

Аб дръпна юздите. Мулето му се обърна и тръгна. Мулето на Кестър го последва.

Никой от ездачите не се обърна.

ГЛАВА 6

— Продължавай да ги наблюдаваш — каза глухо Сара.

Лола се изплю още веднъж.

— Не съм вчерашна.

Без да отговори, Сара захвърли пушката си и се втурна към къщата. Хвърли един бърз поглед към ранения ястреб в ъгъла. Птицата явно беше изплашена от шума, но иначе й нямаше нищо. Но същото не можеше да се каже за мъжа. Кейс лежеше на пода в другия край на стаята. Главата му беше клюмнала. Стискаше револвера с двете си ръце. Дулото му беше пъхнато в една цепнатина между дъските. Във въздуха още се носеше миризмата на барут.

— Кейс?

Единственият отговор беше нечленоразделен звук. Не се обърна към нея. Тя изтича през стаята и коленичи до него. Ръцете й обхождаха гърба и краката му, проверявайки раните. Нежното й докосване го опари като огън. От гърло то му излезе една сподавена ругатня. Той надигна глава и впери блестящите си сиво-зелени очи в нея.

— Добре ли си? — прошепна Сара.

— Не.

Тя възкликна уплашено и погали гърба му, сякаш беше изплашен ястреб.

— Къде те боли? — попита бързо тя. — На гърба ти няма нищо. Обърни се, за да те погледна и отпред.

Мисълта за нежните, бързи пръсти на Сара, които обхождат тялото му, отново предизвика чувствена реакция у него.

— Не ме изкушавай! — бяха единствените му думи.

— Какво?

Той каза нещо грубо през зъби. Докосването й беше превърнало страха, който изпита за нея, когато Калпепърови се приближиха, в страстно желание.

— Нищо не се е случило, като изключим това, че не улучих онзи кучи син.

— Кой?

— Парнел, ако се съди по това, което извика Аб. Проклятие!

— Къде беше той?

— Виждаш ли онази камара камъни?

Сара се наведе и надникна през широката цепнатина. Единствената камара камъни, която виждаше, беше на повече от сто метра от колибата. Тя погледна към револвера на Кейс.

— Боже Господи! — възкликна тя. — Разбира се, че не си го улучил. Това е само един револвер.

— И той е точно това, от което имах нужда.

Тя понечи да спори, но изражението в очите му я накара да промени намерението си. Вместо това каза:

— Да ти помогна да се върнеш в леглото.

— Ти се върни да наблюдаваш онези Калпепърови. Аз съм си добре и тук.

— Лола ги наблюдава, Ют ги следи, а Конър се спотайва в сенките, за да ни уведоми, ако се появи още някой.

Кейс отново погледна през цепнатината. Отвън нямаше никакво движение. Дори птица не прехвъркваше.

— Предполагам, че сте правили това и друг път — обади се най-накрая той.

— Ют смята, че е по-добре да обмисляш предварително нещата, отколкото да умреш, съжалявайки, че не си го направил.

Кейс кимна.

— Сякаш това са думи на Хънтър.

— Хънтър?

— Брат ми. Той беше полковник, когато Югът беше пълен с униформи и глупаци, готови да ги облекат. Не че брат ми беше глупак. Аз бях единственият глупак в семейството.

— Съмнявам се.

— Аз не.

Глухият му глас предизвика неочаквана болка в гърдите на Сара. Без да се усеща, тя погали нежно гърба му.

— Ще ти помогна да се върнеш в леглото — каза тя след известно време.

— Мога да се върна и сам.

— Но ти си ранен!

Кейс почувства топлата ѝ ръка на гърба си и едва се въздържа да не ѝ закрещи. Или да я сграбчи.

— Кейс?

— Ако не престанеш да се отнасяш с мен като с някое разглезено коте — каза той равно, — ще те сграбча и ще ти покажа колко здрав се чувствам в момента.

— Разглезено коте? — тя се засмя. — Приличаш повече на пума, отколкото на домашна котка.

Той се повлече на здравата си лява страна към леглото. Но острата болка, която изпита, го накара да спре веднага. „Е, това би трябвало да ме излекува“ — помисли си той. Със сурова решителност, изписана на лицето, и без да обръща внимание на възраженията на Сара, той запълзя по пода.

— Ето — каза той, когато се добра до леглото. — Доволна ли си?

Тя погледна пепелявата му кожа, потта на челото му и очите, в които личеше колко много го боли.

— Можеш да учиш на инат мулетата на Калпепърови — каза тя гневно.

— Без съмнение.

— Нима ти доставя удоволствие да ми създаваш допълнителна работа?

Той премига.

— Моля?

— Погледни се само колко си се изцапал! Ще трябва да те къпя.

Кейс щеше да спори, но беше много изтощен. Изненада се от собствената си слабост.

— Много съм... изморен.

— Аз не съм. Ще те изкъпя, преди да си се усетил.

Той се опита да ѝ се противопостави, но се чувстваше толкова замаян. Думите, които успя да промълви, бяха само безсмислен шепот.

Сара видя как клепачите му затрептяха и най-накрая се затвориха. Тя въздъхна с облекчение. Дори и толкова изтощен от болката, тя се съмняваше, че би могла да се пребори с него и да направи това, което той не искаше.

— Голям инат си — промълви тя.

Очите му останаха затворени. Тя забеляза, че гъстите му, тъмни мигли леко се извиват в краищата и му придават странно уязвим вид.

— Мигли, на които всяко момиче би завидяло — каза тя тихо, — а Господ е дарил с тях един толкова силен мъж.

Той не направи нищо, от което да проличи, че я чува.

— Благодаря ти, Кейс, който и да си, откъдето и да идваш — продължи Сара тихо.

Той не помръдна.

— Знаехме, че задната част на къщата е нашето слабо място. Конър не може да я вижда от дърветата, Ют също.

Кейс задиша по-дълбоко, когато изтощението и здравият сън го надвиха окончателно. Тя коленичи до него и сложи дланта си на челото му. Беше хладно, гладко и леко влажно.

— Е, да видим дали си пострадал, защитавайки гърба ни — каза тя тихо.

С бързи движения развърза превръзката на бедрото му. Нямахше прясна кръв дори на по-дълбоката рана.

— Слава богу — прошепна тя, — че си толкова твърд физически, колкото си и дебелоглав.

Отвън се чу продължително изсвирване. Всичко е чисто. Вълна от облекчение заля Сара. След малко тя си пое дълбоко въздух и се захвана за работа. Въпреки това, което беше казала на двамата Калпепърови, в къщата все пак имаше запален огън, върху който се топлеше кофа с вода.

— Тук всичко наред ли е? — извика Лола.

— Раните на Кейс не са се отворили, ако това имаш предвид — отговори Сара. — Отидоха ли си Калпепърови?

— Само прахът във въздуха подсказва, че са били тук.

— Къде е Конър?

— Оглежда задната част на къщата. Ют тръгна по следите на третия кучи син.

— И аз ще изляза веднага щом се погрижа за Кейс.

— Няма нужда. В момента дори аз нямам какво да правя. Искаш ли да ти помогна с нещо?

— Не — бързо отвърна Сара. — Мога да се справя и сама.

Веднага щом изрече думите, осъзна, че не иска никой друг да вижда Кейс гол. Съвсем друго нещо беше, когато състоянието му беше почти безнадеждно, но сега беше достатъчно здрав, за да пълзи из колибата. Някак си всичко бе станало повече... лично.

„Май ми се е размътил мозъкът — скара се тя на себе си. — Лола е виждала повече голи мъже, отколкото ти си виждала облечени.“

Но въпреки това ѝ беше неприятна мисълта друга жена да докосва силното мускулесто тяло на Кейс.

— Когато имаш възможност — извика тя, — донеси ми още вода от потока.

— За бога, момиче. Да не си решила да къпеш скалите?

Сара се засмя тихо. Никой не одобряваше нейната страст към водата и сапуна.

— Не скалите — промълви тя. — Просто един мъж. Един голям мъж.

Когато помисли за Кейс като за мъж, а не като за просто още едно ранено същество, за което трябва да се грижи, стомахът ѝ странно се сви. Това не беше страх, нито пък притеснение, но въпреки това приличаше и на двете.

— Какво ти става Сара Джейн Лоусън? — промълви тя тихо, имитирайки интонацията и думите на отдавна починалата си баба. — Човек може да си помисли, че си останала и без малкото мозък, който Господ милостиво ти е дал.

Неочаквано гърлото ѝ се сви от болка. Отдавна не беше мислила за семейството си. В началото просто не можеше да го понесе, а покъсно това се беше превърнало в навик.

— Бъдещето, не миналото — напомни си тя. — Конър е моето бъдеще.

Единственото ѝ бъдеще. Никога повече нямаше да се остави на милостта на някой мъж, като се омъжи за него. Всичките ѝ надежди и желаниа за семейство бяха свързани с по-малкия ѝ брат, който Аб бе заплашил само преди няколко минути. Кейс се размърда, но продължи да спи. Сара пропъди всички мисли от главата си, наведе се над него и отново започна познатия ритуал: махна превръзката, прегледа раната, намаза я с лапата и отново сложи чиста превръзка.

Докато работеше, тя говореше тихо, описвайки действията си. Говореше на глас, защото опитът я беше научил, че дивите създания се плашат по-малко, когато им говориш. В известен смисъл Кейс ѝ напомняше за диво създание — силен, независим, самоуверен. Тя премести леко крака му, за да погледне шевовете на задната част на бедрото му. Кожата изпъваше конците.

— Господи, раната заздравява много бързо — каза тя тихо, напевно. — Чичо Уилям би казал, че си здрав като жребец.

Мъката отново я сграбчи. Рядко си позволяваше да мисли за доктора ерген, от който беше останала само черната чанта с лекарски инструменти.

— Добре се грижа за нея — прошепна тя. — Винаги поддържам инструментите ти чисти... Знаеш ли това, където и да си. Това достатъчна отплата ли е заедо с всичкото след теб и не те оставях на мира, докато не ме научи на всичко, което знаеше, преди да умреш?

Отговорът беше само тишина. Но тя и не очакваше отговор. Беше свикнала да задава въпроси, които да не получават отговор. С малки лъскави ножички със странна форма тя прерязва шевовете на бедрото на Кейс. Когато ги издърпа, той леко се размърда.

— Всичко е наред — продължи да шепне напевно Сара. — Просто изваждам конците. Не е нужно да се будиш.

Тя не очакваше отговор от него, както не очакваше отговор от мъртвия си чичо или пък от дивите създания, за които се грижеше. Тъй като Кейс не направи никакво друго движение, тя реши, че той все още спи дълбоко.

— Ето, това е последният конец. А сега отново ще те превържа. Въобще няма да боли.

Клепачите му се надигнаха за момент, разкривайки бледозеления блясък на очите му. Опита се да каже на Сара, че не го боли, но затова беше необходимо голямо усилие. Беше много по-лесно просто да лежи тихо и да се остави на нежните ѝ грижи.

— Лола се кълне, че тази миризлива лапа предпазва раните от инфекция по-добре от всеки сапун — продължи да нарежда Сара. — Не знам какво би казал чичо ми, но тя определено свърши добра работа при Ют и теб и при всички други диви създания, върху които съм я използвала.

Тя остави буркана на земята. Ароматът на хвойна, градински чай и други билки, които Кейс не можеше да определи, го удряше в носа всеки път, щом си поемеше въздух. Предпочиташе аромата на слънце и рози, който издаваше кожата на Сара, но нямаше достатъчно сили, за да ѝ го каже.

— Ето така — продължи тя. — Само продължавай да спиш, а аз ще те превържа отново.

Докосването на ръцете ѝ до кожата му вече му беше познато, както и лекото потриване на гърдите ѝ към крака му, докато превързваше бедрото му. Реакцията на тялото му също му беше позната. Не си направи труда да се бори с възбудата, която идваше, без той да иска. Само се надяваше, че парчето плат около слабините му го прикрива.

— А сега ще опъна този крак. Ще те заболи малко, но бързо ще премине.

Ръцете ѝ се плъзнаха под коляното и петата на ранения крак. Тя внимателно го премести.

— Добре поне, че не трябва да те местя целия — продължи тихо тя. — Толкова си голям, дори и легнал.

Ръката ѝ леко погали крака му, наслаждавайки се на гладката, топла плът.

— Толкова сила. Сигурно е прекрасно да си толкова силен.

Кейс не каза нищо само защото не искаше Сара да спре. Не беше изпитвал нищо толкова приятно от много години насам.

— Но си мръсен — добави тя с тих смях. — Чудя се как някои жени успяват да отглеждат децата си и да ги опазят чисти в къщи с пръстен под.

Докато тя говореше, ръката ѝ направи още едно гальовно движение по крака му.

Той знаеше, че този жест е само успокоителен. Беше я наблюдавал как говори на ранения ястреб по същия нежен, утешителен начин.

— Няма да е зле, ако Конър и Ют се качат в планината за една седмица, за да потърсят дъски за пода — продължи тя, — но това едва ли ще стане. Имат толкова много работа и толкова малко време.

Тя вдигна буркана с лапата, зави Кейс и се отдалечи. Той издаде лека въздишка, отчасти от разочарование, отчасти от облекчение. Нежните ѝ грижи бяха едновременно възбуждащи и мъчителни.

„От нея ще излезе добра майка — помисли си той. — Но първо ще трябва да си намери мъж, достатъчно млад, смел или глупав, за да поиска от Бог деца, които не може да закриля.“

Кейс вече не беше толкова млад. Престана да бъде, когато се върна вкъщи след войната и намери само кървавите останки от семейството на брат си.

Останаха петима Калпепърови — каза си той. — И после всичко ще свърши.

Не се замисляше особено върху това, което беше свършил и което оставаше да бъде свършено. Никой не обича да рови в помийна яма, но и никой мъж, който има достойнство, не би пренебрегнал задълженията си, когато трябва да ги свърши. Калпепърови трябваше да бъдат спрени. И Кейс трябваше да свърши тази работа.

Лекото раздвижване на въздуха и слабият аромат на рози му подсказаха, че Сара се е върнала.

— Надявам се, че това няма да те събуди — промълви тя. — Просто една топла мокра кърпа и малко сапун. Нищо, което може да разтревожи един такъв силен мъж като теб.

Нежните пръсти се вмъкнаха в косата му и я пригладиха назад. Той замаяно се наслаждаваше на милувката, сякаш това беше само сън. Кърпата, ухаеща на рози, се движеше по лицето му. Напомняше му за голям, топъл, леко груб език.

— Ще ти измия косата утре, когато си по-малко изморен — шепнеше тя. — Още първия път, когато докоснах косата ти разбрах, че я поддържаш чиста. Харесвам такива мъже. Косата ти е черна, хладна и лъскава като гривата на кон, само че е много по-мека.

Струваше му се забавно, че тя намира нещо красиво в него, но не реагира по никакъв начин. Както младостта, смехът също го беше напуснал след войната.

— Може би след няколко дни ще те избръсна — продължи тя тихо. — Но без мустаците. Те са по-дълги от брадата ти и явно не ги бръснеш.

Топлите ръце и нежните думи галеха Кейс. Той се унасяше все повече и повече, и изпитваше доверие, което би го учудило, ако беше в състояние да го забележи. Но не го забелязваше. Беше така омаян от нежните грижи на Сара, както всяко друго създание, което беше попадало в ръцете ѝ.

Одеялото се плъзна надолу към хълбоците му и това го разтревожи. Издаде лек звук на протест и дясната му ръка помръдна леко, сякаш се опитваше отново да дръпне завивката на предишното ѝ място.

— Шшт — обади се Сара. — Всичко е наред, Кейс. Просто махам мръсотията от теб. После ще те оставя на мира.

Ръката му се отпусна и той въздъхна дълбоко.

— Точно така — продължи тя, — така е добре. Продължавай да спиш, за да оздравееш и да полетиш отново. Макар че всъщност няма да летиш, нали? Просто ще яхнеш Крикет и ще си отидеш...

Кейс отново се понесе към онова място, което не беше нито сън, нито реалност.

— Калпепър... промъква се... отзад...

Кейс не знаеше, че е изрекъл тези думи на глас, докато Сара не му отговори.

— Ти си в безопасност в ранчото „Лост Ривър“ — мълвеше тя. — Ти си в безопасност при мен. Спи, Кейс. Няма да позволя на никого да ти стори зло.

Той смътно си спомни, че беше чувал тези думи и преди, когато треската и болката го бяха сграбчили толкова здраво, че той си мислеше, че само смъртта ще сложи край на мъките му.

„В безопасност в ранчото «Лост Ривър». Спи, Кейс. Ти си в безопасност при мен.“

Започна да диша по-дълбоко и по-бавно. Отпусна се въпреки сексуалното си желание и се остави на съня с аромат на рози.

Не реагира, когато усети, че платът около слабините му се разхлабва. Не го интересуваше нищо друго, освен че това трябва да продължи. Спокоен, възбуден, почти заспал, но въпреки това съвсем в съзнание, той усещаше само влажната кърпа, която се плъзгаше по тялото му. Остави се на удоволствието, защото в момента имаше нужда от него, почти толкова, колкото имаше нужда да диша.

Удоволствието го гъделичкаше, пулсираше като ударите на сърцето му.

С въздишка, която беше почти като стон, Кейс заспа.

ГЛАВА 7

— Какво си мислиш, че правиш? — попита Сара, влизайки в къщата.

— А ти как мислиш? — беше резкият отговор на Кейс.

Вратата зад нея се затвори с трясък и скри ярките лъчи на зимното слънце.

— Оттук — каза тя — изглежда, сякаш някакъв ненормален глупак подскача на един крак, използвайки пушка за патерица и куршум за мозък.

— За пушката си права.

Въпреки раздражението си, Сара се усмихна. Остроумието на Кейс непрекъснато я забавляваше. Не че Конър не беше остроумен, но с Кейс не беше същото. Малкият ѝ брат просто не беше толкова нахален. А Кейс беше съвсем различен.

С присвити очи тя отбеляза, че той има напредък. Първия път, когато го намери да подскача из стаята съвсем облечен, тя скри дрехите му веднага щом той заспа. Но ако смяташе, че платът около слабините на Кейс е достатъчна причина, за да го задържи в леглото, грешеше. Доказателството беше пред очите ѝ.

— Защо бързаш толкова? — попита тя спокойно, опитвайки друг подход.

— Десетте дни лежане по гръб ме превърнаха в безпомощно котенце.

Сара огледа мускулестото му тяло и се изсмя високо.

— Котенце? Кейс, дори и лъвчетата не са силни колкото теб.

Единственият отговор беше сподавено проклятие.

— Би ли повторил? — обади се тя невинно.

— Бих, но ти не би искала да го чуеш.

Прикладът на пушката се подхлъзна. Той се олюля и сигурно щеше да падне, ако тя не бе скочила към него, предлагайки рамото си за опора.

— По-полека — обади се тя.

— Запази този сладък гласец за ястреба си. Той е достатъчно сляп, за да ти вярва.

— В момента е с качулка.

— Точно това казах — сляп.

Тя му се усмихна. Той не отвърна на усмивката ѝ. Тя не се изненада, не се и разтревожи. Вече беше разбрала, че той не се усмихва и не се смее, въпреки че имаше чувство за хумор, което очевидно беше резултат от живот със забавно, любящо семейство.

В началото мислеше, че болката не му позволявала се смее, но в процеса на оздравяването му разбра, че причината за непрекъснатото му мрачно настроение няма нищо общо с раните му. Не знаеше какво се е случило. Предполагаше, че има нещо общо с имената, които повтаряше по време на треската си — Емили и Тед, Белинда и Хънтър.

Но най-вече Емили. Кейс викаше името ѝ с ярост, мъка и отчаяние, които разкъсваха сърцето на Сара. Тя самата много добре знаеше какво означава да изгубиш всичко, да ти отнемат топлотата и любовта, да останеш нещастен и самотен, само с едно дете, което разчита на теб, за да оцелее.

— Ако ти сложа качулка, ще стоиш ли там, където ти е мястото?
— попита тя тихо.

— Може да стане, но само ако Ют е насочил пушка срещу мен.

Тя го погледна в очите. Ъгълчетата им не бяха присвити, което ѝ подсказваше, че не се шегува. Въздъхна.

— Конър ти направи патерица — каза тя след малко. — Ще ти я донеса.

— Донеси ми и дрехите.

— Не.

Устните на Кейс се изпънаха. Погледна решителното ѝ лице. И както често се случваше напоследък, потъна в загадъчния цвят на очите ѝ — сиво с проблясващи сини сенки, сребрист огън или пък тъмни като буреносен облак, в зависимост от настроението ѝ.

— Искаш да се разхождам пред теб гол — каза той равно. — Тогава нека бъде така.

Но гласът му не беше толкова строг, колкото му се искаше да бъде. Мисълта да бъде гол с тази остроумна, смела малка вдовица му допаднаше твърде много.

— Ти не си гол — срязва го тя.

— Сигурна ли си? — провлече Кейс. — Може би е по-добре да погледнеш по-надолу.

Бузите на Сара порозовяха, но тя не свали поглед от очите му.

— Цялата работа е в това — каза тя закачливо, — че все още си твърде слаб, за да подскачаш наоколо, независимо дали си гол, или облечен като лорд на Великден.

— Цялата работа е в това, красива вдовичке, че няма да си в безопасност, докато аз съм тук.

— Не съм красива и няма да съм в по-голяма безопасност, когато си тръгнеш.

— Чух какво каза Аб Калпепър. Той дойде в ранчото „Лост Ривър“ заради мен, а не заради теб.

— Не си чул всичко — каза тя рязко. — Каза също, че ще кастрира Конър.

Кейс си пое бързо въздух.

— Боже Господи! Защо?

— Не знам, но мога да предположа.

— Слушам те — каза Кейс.

— Брат ми е... импулсивен.

Кейс чакаше.

— Мисля, че Конър е ходил в лагера им в Спринг Кениън, сложил е солта им при захарта, размесил е зобта с фасула и е пуснал конете им, за да прикрие следите си.

— Щеше да е много по-добре, ако беше прерязал няколко гърла, след като така и така е бил там.

Сара се задъха.

— Не! Не искам Конър да живее по този начин!

— В такъв случай си му избрала неподходящо място за живеене.

— Точно затова смятам да го изпратя на Изток, за да учи.

Без да казва нищо, Кейс огледа стаята. Оскъдната мебелировка и глиненият под подсказваха, че парите в ранчото „Лост Ривър“ не са в излишък.

— Конър вече е достатъчно голям — обади се след малко той. — Може би ще иска да каже нещо по въпроса къде ще ходи или къде няма да ходи.

— Светът не се състои само от една река и от пустиня от червени скали — гласът ѝ беше глух.

— Това твое мнение ли е, или на брат ти?

— Ранчото „Лост Ривър“ е всичко, което желая. Животът тук ме удовлетворява.

Решителността в гласа ѝ беше изписана и на лицето ѝ. Очите ѝ горяха със сребрист блясък.

— Но с Конър е различно — продължи яростно тя. — Той може да стане лекар, адвокат или учител. Може да пътува и да се среща с влиятелни личности. От него може да излезе нещо!

— А той това ли иска?

— Как може Конър да знае какво иска? — отговори тя с нарастващ гняв. — Всичко, което той познава, е този малък каньон. Ако види какво представлява останалият свят и реши, че иска да се върне тук — добре. Но ако ми помогне Бог, брат ми ще има възможност да види света.

Сара все още поддържаше Кейс и той усети вибрациите на тялото ѝ. Беше като изпъната струна. А силно изпънатите струни обикновено се късат.

— По-спокойно, малката — промълви той и я обърна към себе си. — Тези десет дни са ти се отразили зле.

— Остави тези десет дни! Просто искам... просто...

Тя скри лице в гърдите му. С нежност, учудваща за толкова силен мъж, той погали косата и гърба ѝ, успокоявайки я. Тя постепенно се отпусна.

— На колко години беше, когато умряха родителите ти? — попита той тихо.

— На тринайсет.

Кейс затвори очи. Беше виждал малки момичета, останали без родители по време на войната. Някои — тези, които имаха късмет — отиваха при роднини, които да се погрижат за тях. Други оцеляваха както могат — борейки се с бездомните кучета за къшей хляб. Много от тях умираха.

Съмняваше се, че Сара и брат ѝ са били от щастливците, които имаха роднини.

— А Конър на колко години беше?

— На девет.

— Той ли беше най-малкият в семейството? И най-разглезен, нали?

— Той не е разглезен — веднага отговори тя.

— Ха! Притежава усмивка, която може да излъже и сатаната, камо ли една грижовна сестра.

Сара вдигна очи и срещна погледа на Кейс. Въпреки че беше пребледняла, в очите ѝ нямаше сълзи.

— Бяхме пет деца и аз бях второто от тях. И единственото момиче. Майка дълго боледува, след като роди Конър. Аз го хранех, люлеех, пеех му, грижех се за него...

Не можеше да понесе погледа на Кейс. Сякаш той проникваше и в най-скритите кътчета на душата ѝ. Погледна настрана.

Много внимателно той притисна бузата ѝ към гърдите си. След известно колебание тя прие утешителния жест. Не си спомняше кога за последен път е имала някой, на който да се опре. След смъртта на родителите ѝ тя беше тази, която трябваше да бъде силна, да прави това, което трябва да бъде направено, независимо от обстоятелствата.

— Била си като майка на Конър през цялото време? — обади се Кейс след малко.

Тя кимна.

— Останалите се издавиха в наводнението, но когато къщата започна да се разпада, аз грабнах Конър и се покачихме на едно дърво.

— Брат ти е щастливец — каза Кейс. — Достатъчно разглезен, за да знае, че е обичан и не дотолкова разглезен, за да се смята за безполезен.

— Той не е разглезен — настоя отново Сара.

— Аха. Точно затова вчера така му се скара, че е преследвал онази сърна, вместо да донесе дърва за огъня.

Тя се опита да вдигне глава и да погледне към Кейс, но установи, че не може. Ръката, която галеше косата ѝ, беше непоклатима като скала. Можеше да се опита да се възпротиви на нежността му или просто да ѝ се наслаждава, както се наслаждаваше на неочакван летен дъжд.

Тя въздъхна и отново се отпусна на гърдите му. Ароматът на мъж и сапун изпълни ноздрите ѝ. Топлината на тялото му и меките косми на гърдите му под бузата ѝ ѝ напомниха, че той е почти гол.

— Миришеш на рози — обади сетя след малко. — Само че някак... по-различно.

Ръката на Кейс се поколеба, после продължи да я гали.

— За това е виновен сапунът ти.

— Виновен? — тя поклати глава и дългите ѝ плитки погалиха голата му кожа. — Харесва ми как миришеш. Имаш ли нещо против?

— Крикет сигурно ще се чуди какво е станало с мен, но не, нямам нищо против.

— Добре. Единственият друг сапун, който имам, е от луга. Може да свали и кората на дърво.

Тя отново въздъхна и се сгуши до гърдите му като котенце. Гореща вълна заля Кейс, макар да знаеше, че жестът ѝ няма нищо общо с флирта. Сара просто приемаше утешението, което той ѝ предлагаше. Макар че още от първия миг, в който видя разпуснатата прекрасната ѝ коса с цвят на канела, той копнееше да я докосне.

Може би тя няма да има нищо против. Не се опитваше да я съблазни. Просто искаше да докосне тази красива коса. Подпря се с една ръка на пушката и развърза връзките, които задържаха плитките ѝ. Внимателно разреса с пръсти дългите кичури, докато косата ѝ се разпиля. Кожата му усети колко е хладна. Пръстите му се вкопчиха в уханния водопад. Вдигна един кичур към лицето си, вдиша аромата му и после бавно го пусна.

— И на мен ми харесва как миришеш, Сара Кенеди.

Дрезгавият му глас ѝ достави удоволствие. Беше нежен и едновременно толкова мъжествен.

— Сега вече знам как се чувстват ястребите ми.

Той издаде въпросително възклицание.

— Приласкани — продължи тя, въздишайки. — Много е хубаво.

Трогнат, без да разбира защо, Кейс целуна леко косата ѝ. Толкова леко, че тя дори не забеляза. Не би могъл да обясни почти болезнената нежност, която в момента изпитваше към нея. Знаеше само, че е виждал твърде много жени и деца, съсипани от войната. И досега не беше успявал да облекчи болката им, въпреки че беше опитвал. Също както не беше успял да спаси племенницата и племенника си.

— Конър е щастливец да има сестра като теб — каза Кейс след малко.

— А аз имам нужда от по-голям брат като теб — леко се усмихна Сара. — Искаш ли да ме осиновиш?

По лицето му пробяга израз на болка, но той не спря да гали косата ѝ.

— Децата имат нужда от любов — каза той спокойно, — а на мен не ми е останала никаква.

— Разбира се, че ти е останала. Ти си нежен и добър.

— Това би изненадало Калпепърови.

— Много неща биха ги изненадали.

Кейс сложи пръст под брадичката ѝ и надигна главата ѝ така, че тя не можеше повече да избягва погледа му.

— Не се самозалъгвай, Сара Кенеди — каза той тихо, — не ми е останала никаква любов. И не искам любов. Никога повече няма да обичам нещо, което може да умре.

Искаше ѝ се да извърне поглед от спокойната решителност на очите му, но не го направи. Вместо това позволи на истината за него да я сграбчи като ноктите на хищна птица. Разкъсващата болка я изненада. До този момент сама не беше разбрала колко много от себе си е дала на Кейс.

Кейс — един мъж, който не искаше нищо от нея. Той беше като дивите създания, които не искаха да бъдат нейни пленници, дори и докато оздравеят. Но такава е природата на ястребите. Кейс невинаги е бил такъв. Какво го е накарало да отхвърли любовта? Но не зададе въпроса си гласно. Нямахше смисъл. От това само щеше да го заболи.

— Ти ми вярваш — каза той.

Това не беше въпрос. Беше прочел отговора в очите ѝ, беше усетил внезапната вцепененост на тялото ѝ, сякаш сърцето ѝ бе спряло да бие.

— Вярвам ти — прошепна Сара.

Той кимна.

— Добре. Не искам помежду ни да стои заблуда.

— Какво значение има? — попита тя, а в гласа ѝ се усещаха слаби нотки на гняв. — Ти си просто още едно диво създание, дошло в дома ми ранено, и което ще го напусне веднага щом може.

— Ют не те е напуснал.

— Звучи така, сякаш това те притеснява.

— Би трябвало. Оздравяването е като някаква... магия.

Сара се вгледа в очите на Кейс, които сега бяха придобили цвета на пролетна трева. Но за него никога нямаше да настъпи пролет. Защото той не искаше. Той отричаше живота по начин, по който

повечето хора отричаха смъртта. Усмивката ѝ беше болезнена колкото мислите ѝ.

— Не позволявай на тези мисли да те притесняват — каза тя. — Аз не съм някоя вещица, която клеми над гърнето с магиите си. Аз съм просто една вдовица, която се е научила как да лекува рани.

Напрежението от лицето му изчезна. Много малко хора биха го забелязали. Още по-малко биха се досетили, че това е неговият начин да се усмихва.

— Нямаш гърне, а? — попита той.

— Никакво.

— Огромна тежест ми падна от плещите.

С неудоволствие, което не показва, той спря да милва косата ѝ и отново започна да обикаля стаята. Тя тръгна с него, служейки му за опора. Той се поколеба, но прие помощта ѝ.

— Но имай предвид, че не отговарям за лапите на Лола — каза Сара преднамерено безгрижно. — Кой знае какво слага в тях.

— Голямата Лола — Кейс поклати глава. — Как така тази стара ку... въз жена се озова при теб?

— Дойде някъде около месец след като открих Ют почти мъртъв при „Пръстите на зората“.

— Никога не съм чувал за тях.

Сара сви рамене.

— Защото ги няма по картите. Аз ги кръстих така. Тук има толкова много каменни образувания, че трябваше да им давам някакви имена, за да знам къде съм търсила съкровището и къде не съм.

Кейс тромаво се движеше из стаята, полагайки усилия да слуша онова, което му говореше Сара. Така поне малко отвличаше вниманието си от познатото усещане, което пулсираше във вените му.

— Мисля, че трябва вече да спреш — каза тя. — Изглеждаш измъчен.

Той само поклати глава. Това, което го измъчваше, не беше болка, а желание. Дясната ѝ ръка обвиваше кръста му. Пръстите ѝ стискаха голата му плът над парчето плат. Цялата дясна половина на тялото ѝ — гърдата, хълбокът и бедрото ѝ — се притискаха към него при всяка следваща стъпка. Всяко движение на тялото му напомняше на Кейс за учудващо меките женски форми, скрити под грубото облекло на Сара. Дали го прави нарочно?

Един бърз поглед към лицето ѝ му даде да разбере, че тя няма и представа как му действа близостта ѝ. Доста е наивна за вдовица. Или може би наистина мисли това, което казва. Има нужда от по-голям брат, а не от любовник.

— Внимавай — обади се тя.

— Как е разбрала Лола, че Ют е тук? — попита Кейс, решен да отвлеча вниманието си с други неща.

— Слуховете за смъртта му са я довели до тук. И после разбрала, че не е мъртъв. И така остана при мен.

— Защото Ют остана?

Сара кимна. Разпуснатата ѝ коса се плъзна по голата му кожа като нежна милувка. Дишането му се учести.

— Знаеш ли с какво е известен Ют? — промърмори той.

— Мога да се досетя. Вероятността да е бил монах е много малка.

— Би могла да отнесеш информацията, която знаеш за него, на шерифа.

— Ти преследваш ли го? — попита тя рязко.

— И защо да го правя?

— Заради наградата за главата му.

— Ти това ли си мислиш? — попита той студено. — Че преследвам награди.

— Ако става въпрос за наградата за Ют — не, не мисля така.

Кейс изръмжа.

— И това можеш да кажеш на шерифа.

— Но за главите на Калпепърови също са обявени награди.

— Тях ги избивам безплатно.

— Защо?

Той не отговори. Тя не попита отново. Безмълвно направиха още няколко обиколки на стаята. Кожата му под ръката ѝ беше гореща.

— Не смяташ ли, че вече е време да си починеш? — попита тя с тревога в гласа. — Започваш да прегряваш.

Прегрява! И така може да се каже. Но разгонен като елен ще е много по-точно описание. Това не му харесваше. Въобще. Ако сексуалните му желания се бяха събудили точно сега и нямаха намерение да го напуснат, това беше дяволски неприятно. Особено с тази нежна вдовица с остър език.

— Пусни ме — каза той през зъби. — Мога да вървя и сам.

— Не говори глупости.

— Не говоря.

— Разбира се, че говориш — отвърна тя. — Ако паднеш, ще трябва отново да те мия. Можеш да се простудиш или да ти стане... нещо друго.

Кейс я погледна подозрително. Бузите ѝ бяха порозовели и това нямаше нищо общо с усилията, които полагаше, за да му помага да се движи. Сънят за сладостното отпускане, който го беше преследвал през изминалата седмица, изникна в съзнанието му. Може би не е било сън.

— Внимавай! — извика тя.

Проклинайки, той пусна пушката и се подпря с две ръце на стената. Тя се озова между него и грубите дъски.

— Уф! — възкликна тя. — Тежък си.

— А ти си мека. Прекалено мека. Проклятие, не съм го искал!

Той издаде някакъв звук и се наведе към нея. Устните ѝ бяха с цвят на роза и блестяха. Бяха леко отворени, а в очите ѝ се четеше изненада.

Ако първата им целувка беше нежна, то тази беше дълбока и гореща. Тялото на Кейс, притиснато към нейното, ѝ пречеше да диша. Не можеше да направи нищо, за да спре езика му, който се плъзна покрай нейния и изпълни устата ѝ. Дори не можеше да помръдне, за да го отблъсне. Реши, че трябва да понесе всичко това така, както бе понасяла съпруга си. Само ако Кейс не беше толкова голям по онзи начин, помисли си тя, нямаше да е толкова лошо. И ако беше нежен...

С приглушен звук Кейс овладя силното си, неочаквано желание. Когато вдигна глава, видя, че лицето ѝ е преbledняло, а устните ѝ са станали тъмночервени от яростната му целувка. Зениците ѝ толкова се бяха уголемили, че очите ѝ се бяха превърнали в черни точки, посребрени по края. Приличаше повече на изплашено момиче, отколкото на жена, завладяна от страст.

— Съжалявам — каза той, отвратен от себе си. — Изненада ме.

— А-аз те изненадах! — оокори се тя. — Не съм направила нищо!

Той затвори очи, за да не вижда обвинението в нейните.

— Нараних устните ти — каза той тихо. — Това не се е случвало никога преди. Никога не съм бил груб с жена, дори тогава, когато все още се интересувах от това.

Отвори очи, но в тях вече не блестеше страст. Отново бавно наведе глава.

Сара си пое въздух, изплашена. Изненада се, когато върхът на езика му започна бавно и нежно да обикаля устните ѝ. Това беше нежната целувка, която си спомняше отпреди, тази, която караше стомахът ѝ да се свива.

— Кейс? — прошепна тя.

— Всичко е наред. Това е само извинение. Нищо повече...

Зъбите му нежно гризнаха там, където преди малко беше езикът му.

— Така боли ли? — попита той.

Тя поклати глава и устните ѝ се докоснаха до неговите. Когато почувства как цялото му тяло се напрегна в отговор, тя се отдръпна толкова бързо, че главата ѝ се удари в стената.

— Спокойно. Няма да ти причиня болка.

— Но аз... — започна тя, но спря, като видя смущението в очите му. — Кейс? Аз... аз не...

— По дяволите, зная, че не ме искаш. Не те и обвинявам. И аз не бих искал любовник, който се държи по-тромаво и от гризли.

Той се отдръпна от нея. Замайна, несигурна, люшкаща се между нежността и страха, Сара го гледаше как се отдалечава, подпрял едната си ръка на стената. Наведе се бавно и взе пушката, която беше използвал като патерица. Обърна се и я погледна, подпрян на приклада. Когато тя понечи да му помогне да се върне в леглото, той я спря само с един поглед. Нежността, съжалението и желанието ги нямаше вече. Очите му бяха студени като лед.

— Дори не бях пожелавал жена, откакто войната свърши — каза той равно. — Но те желая, Сара Кенеди.

— Аз... аз...

— Не се притеснявай, че мога да те насиля. Няма да го направя. Имаш думата ми.

След известно време тя кимна. Ако беше такъв, вече щеше да го е направил.

— Вярвам ти — каза тя тихо.

— Тогава повярвай и на това — очите му бяха някак далечни, както и гласът му. — Не искам да те желая. Това означава, че не всичко в мен е мъртво, както се бях надявал.

ГЛАВА 8

— Няма да е зле да се поизпоти малко — каза Ют. — Това помага на човек да оздравее.

Сара хвърли още малко зърно на пилетата. Гост, кучето, което ги пазеше, когато не беше с козите на Лола, излая откъм върбите. Както повечето от живите създания в ранчото „Лост Ривър“, Гост беше дошъл тук повече мъртъв, отколкото жив.

— Сара? — обади се Конър.

— Мисля.

Но не мислеше. Не съвсем. Гледаше някъде над пилетата, към реката, която се извиваше между червените скали.

— Е? — обади се отново Конър.

Тя хвърли още малко жито, без да отговори.

— Не можеш да държиш Кейс непрекъснато затворен — настоя брат й. — Даже пилетата имат повече свобода от него.

— А също и повече дрехи — промърмори той.

— Студено е — каза Сара привидно спокойно.

— По това време на годината обикновено с така — отговори Ют.

— Още не са минали и три седмици, откакто доведе Кейс тук едва жив — остро каза Сара.

— Но, по дяволите, вече изглежда много по-добре. Можеш да си сигурна, че му е омръзнало да стои затворен.

— Хайде, сестричке. Лола е на билото, а Калпепърови не са идвали насам, откакто Кейс простреля Парнел в... ъъ... трътката.

— Добър изстрел — каза Ют, без да се обръща към някого. — Наистина добър. Това момче би ми вършило добра работа, ако бях по-млад.

Сара се намръщи. Усмивката на Ют разкри ситните му, пожълтели от тютюна зъби.

— Недей да тревожиш хубавата си главица с мисли, че онези от Спринг Кениън ще се върнат, за да ти досаждат. Страхуват се да напуснат лагера си.

— Съмнявам се — отвърна Сара.

— Всеки път, когато го напуснат, нещо се случва — обади се Конър, гледайки към небето.

— Дори и там да си стоят, лошият късмет ги преследва — добави Ют.

Конър се ухили. Сара погледна към Ют. Правата му посивяла коса, тесните му тъмни очи и високите скули по биха подхождали на свещеник.

— Ако смяташ да залагаш капан на Калпепърови — каза му тя, — недей да взимаш Конър със себе си.

Ют погледна надолу към прашните си мокасини. Само Сара притежаваше способността да го кара да се чувства като глупак. Той беше убеден, че тя е просто един ангел на милосърдието, изпратен на земята, за да напомня на грешници като него, че на този свят съществува и доброта. Според него нямаше никаква друга причина тя да спаси живота му.

— Да, госпожо — отговори той.

— Говоря сериозно, Ют.

— Да, госпожо.

— Но, сестричке, те са... — започна Конър.

— Тихо! — прекъсна го тя. — Чуйте ме добре и двамата. Стойте далеч от Спринг Кениън.

— Но те търсят съкровището на Хал — каза Конър. — Наистина го търсят. Обикалят каньоните също като тебе.

По тялото на Сара премина тревожна тръпка. В това испанско злато е бъдещето на Конър. Трябва да го открие първа. Бързо изсипа останалото зърно на земята. После се обърна и се запъти с големи крачки към къщата.

Мъжете бързо я последваха.

— Сестричке?

— Остави ги да търсят. Няма да го открият. Не познават каньоните така, както аз ги познавам.

В гласа ѝ звучеше повече надежда, отколкото сигурност. Откакто Калпепърови и „Пасмината на Муди“ дойдоха в нейната каменна пустиня, на нея не ѝ оставаше почти никакво време да търси съкровището. А откакто трябваше да се грижи за Кейс, вече нямаше никакво излишно време.

Сара хвърли един поглед на брат си, но той се направи, че не го забелязва. Приблжиха се до къщата в мълчание.

— И какво ще кажеш? — обади се отново Конър след малко.

— За какво?

— За Кейс — отговори Конър, подразнен. — Това ще е добре за него.

— Не.

— О, хайде, не ставай...

— Не — прекъсна го тя с равен глас.

— Защо не попитате мен — обади се Кейс. — Вече съм пълнолетен.

Сара възкликна изненадано и се обърна към къщата. Кейс стоеше на вратата облечен. Револверът му беше в кобура си. Не се виждаше никаква патерица. Изглеждаше опасен.

— Намерил си дрехите си — гласът ѝ беше слаб. Това беше единственото нещо, което се сети да каже.

— Благодаря ти, че си ги изпала и закърпила. Ако не знаех къде са дупките от куршумите, нямаше да мога да ги намеря.

— Няма защо да ми благодариш. Но ако направиш това, което искат Ют и Конър, повече няма да имаш нужда от тях.

— Никой няма нужда от дупки от куршуми — каза Кейс сухо.

Конър се изсмя, после се закашля, за да прикрие смеха си.

Сара се изчерви. От момента, в който Кейс я притисна към стената и я изплаши с мъжката си похот и после ѝ се извини по начин, който я караше да потреперва, щом си спомни, той се отнасяше към нея сякаш ѝ беше кръвен роднина. Понякога тя му беше благодарна за това отношение. Но по-често това я дразнеше, без сама да знае защо. Но все пак, когато той смяташе, че е твърде заета с превръзките му, ѝ хвърляше погледи, от които бузите ѝ пламваха. Точно така, както пламтяха и в момента.

„Какво ми става? — скара се тя на себе си. — Поисках по-голям брат и го получих.“ Но това въобще не я радваше.

— Говорех за дрехите ти — каза тя с далечен глас, — а не за дупките от куршуми.

— Да не би да смяташ отново да ми ги откраднеш? — попита Кейс. Лицето му беше безизразно. — Ако е така, трябва да те предупредя, че няма да се отнеса много благосклонно.

— Къде ти е патерицата? — попита тя.

— В огъня.

— Боже милостиви! — извика Сара и вдигна ръце. — Добре. Върви тогава с Конър и Ют. И нека брадясалото ти лице се изчерви като рак!

Кейс замислено прокара ръка по бузите си и се опита да си спомни кога се е бръснал за последен път.

Може би за сватбата на Хънтър и Елиза, реши най-накрая.

— Счупих си огледалото.

Погледна първо към Ют, после към Конър. Не биха могли да му помогнат. Нито един от двамата нямаше достатъчно брада, за да си заслужава да използва бръснач. Нито пък къщата имаше стъкла на прозорците, които да му послужат за целта.

Погледна въпросително към Сара.

— Нямам огледало — каза тя, — нито пък Лола.

— И как успяваш да сплиташ косата си?

— Практика.

Той не попита за Лола. Доколкото можеше да види, тя сплиташе косата си само когато я миеше, а това очевидно не беше много често.

— А как се справяше мъжът ти?

— Тя го бръснеше — обади се Конър.

Сара погледна замислено към гъстата четина по лицето на Кейс.

— Сигурно ще изтъпя бръснача, ако започна да те бръсна.

— Аз ще го наточа — отговори той.

Тя сви рамене.

— Кожата си е твоя.

— Въобщо не се притеснявам. Ако ме порежеш, ще ме зашиеш и ще се суетиш около мен като квачка.

Нещо в тона му подсказваше, че му харесва да се суети около него. Тя извърна поглед, защото усети, че бузите ѝ отново се зачервяват. „Първо казва, че не ме желае, а после се държи така, сякаш няма търпение да го докосна отново.“ Или просто отново я дразни, като всеки по-голям брат? Мъжете са толкова непредсказуеми същества.

— Пусни ме да мина, ако обичаш — каза тя глухо. — Ястребът ми сигурно вече гори от нетърпение да го пусна на свобода.

Тя тръгна към вратата и Кейс се отдръпна, но не толкова бързо, колкото тя очакваше, затова се блъсна в него.

— Съжалявам — каза тя, опитвайки се да отстъпи встрани.

Раменете ѝ се блъснаха в рамката на вратата. Между двамата имаше съвсем малко разстояние.

— Господи, толкова си едър! — промърмори тя.

Тъглчетата на очите му се присвиха леко. Само след миг Кейс я повдигна и я внесе в къщата. Тя инстинктивно го прегърна през раменете. Усещането на мускулите му под ръцете ѝ отново предизвика онова странно чувство в стомаха ѝ. Не беше страх, беше сигурна в това. Знаеше много добре какво означава да се страхуваш от мъж.

— А ти си точно такава, каквато трябва да бъдеш — каза той толкова тихо, че само тя можа да го чуе.

Ръцете му бавно я пуснаха и той се обърна към останалите мъже:

— Сара е права. Все още не съм готов да се изпотя обилно и да се хвърля в студената вода.

Конър отвори уста, за да спори, но Ют беше по-бърз.

— Добре — каза той. — Остани при Сара, за да я пазиш. Когато пуска ястребите си, умът ѝ става колкото на кокошка.

— Покрай нея може да мине цял полк войници и тя няма да забележи — съгласи се и Конър.

— Не е вярно — опита се да се защити Сара.

— Ха! — Това беше Ют.

Брат ѝ се изсмя.

— Веднъж яздех един мустанг право към нея и вдигах толкова шум, че можех да събудя и умрелите — каза Конър на Кейс, — а когато тя свали погледа си от ястреба, така подскочи, сякаш бях изскочил от земята.

— Късметлия си, че не те е застреляла — каза Кейс.

— Това беше преди тези ку... — започна Конър.

Сара се вцепени.

— Тъ... преди тази банда да дойде в Спринг Каниън — довърши той. — До тогава не се разхождахме непрекъснато въоръжени.

Кейс погледна към по-младия мъж. На колана му имаше кобур с револвер. Забеляза, че оръжието е преправено така, че да стреля с метални гилзи. Съмняваше се, че Ют е направил това.

„Дано Конър е поне наполовина толкова добър с този револвер, колкото си мисли, че е. В противен случай ще отхапе по-голяма хапка от Калпепърови, отколкото той и Ют са в състояние да сдъвчат.“

— Ще се грижа за сестра ти вместо теб — каза той, гледайки над главата на Сара.

Конър я погледна.

— Сестричке?

— Върви, ще се оправя.

Но брат й продължаваше да се колебае. Изгледа Кейс с преценяващ поглед.

— Тя ще е в безопасност — каза Кейс равно. — Имаш думата ми.

Конър отново го изгледа, после кимна. Тръгна заедно с Ют към малката колиба на около двеста метра от къщата, в която си правеха сауна. По пътя на няколко пъти погледна назад през рамо. Сара му махаше всеки път.

— Той е много загрижен за теб — каза Кейс.

Изречението й се промени. Не й се мислеше, защо Конър проявява такава загриженост към нея точно в този момент. Два пъти я беше намирал пребитата от бой след пиянските запои на Хал.

— Той е добро момче — каза тя.

— Но ръстът му е като на мъж.

— Той е на петнайсет.

— Достатъчно голям, за да убива.

Сара го погледна. Това, което видя в очите му, я изплаши.

— На толкова години ли беше, когато отиде на война?

— Да.

Нищо в отговора му не подсказваше, че би искал да продължи темата, но Сара не можа да се сдържи:

— Сам?

— Не. Принудих по-големия си брат Хънтър да дойде с мен.

— А да не би той...

— Хънтър оцеля — каза Кейс рязко, — но не и семейството му.

— Звучиш така, сякаш се обвиняваш за това?

— Така е.

— Но ти си бил просто момче.

Той я погледна. Очите му бяха студени като зимна нощ.

— Да оседлая ли Крикет, или не е нужно да се отдалечаваш, за да пуснеш ястреба?

— Обикновено се изкачвам по южното било и вървя още около миля нататък. Така пилетата ми не са първият обект, който привлича вниманието на ястреба.

— Ще оседлая Крикет.

— Не е необходимо да идваш с мен. Сигурна съм, че не ме заплашва никаква опасност. Не сме забелязвали никакви следи от хората на Муди или от Калпепърови, откакто...

Сара въздъхна и млъкна. Говореше на себе си. Кейс вървеше към навеса, в който държаха седлата юздите и другите принадлежности за конете. Конър бе същият, когато не иска да се вслуша в здравия разум. Непредсказуеми същества са това мъжете! Затвори вратата на къщата зад себе си и започна да говори нежно на ястреба. Крилете на птицата трепнаха. Тъй като беше привързан за клонката си със здрави кожени връзки, ястребът не се и опитваше да полети.

— Здравей, мой силен пернати приятелю — промълви тя.

Ястребът се размърда сякаш предусещаше свободата.

— Да, да — продължаваше тя успокоително. — Следващата мишка и змия, които ще изядеш, ще си бъдат твоя собствена плячка. Повече никой няма да ти тъпче насила храната в гърлото.

Докато говореше, тя сложи кожената качулка на главата на птицата. Ястребът веднага се вцепени, защото не можеше да вижда. Преди Сара да е успяла да вземе жилетката и шапката си, Крикет вече потрепваше пред вратата.

— Сара? — извика Кейс. — По-добре да побързаш, ако искаш да стигнем горе, преди да е залязло слънцето.

— Бързам.

Но в гласа ѝ не прозвуча никакво нетърпение. Протегна ръце към ястреба. Знаеше много добре, че хищните птици могат да усещат настроението ѝ.

Внимателно свали ястреба от клонката му и го сложи на ръката си.

— Ето, ето, не е нужно да се притесняваш — мърмореше тя тихо. — И друг път си бил на ръката ми.

Отправи се към вратата. Птицата беше напрегната. Дори и с качулка успяваше да усети разликата да си под открито небе. Жълтата

му човка се отвори широко, когато нададе висок, пронизителен писък.

Крикет изпръхтя.

— Спокойно, глупчо — успокои го Кейс. — Твърде си голям, за да ставаш за вечеря на ястреба.

Сара вдигна поглед към едрия жребец. На лицето ѝ беше изписано съмнение.

Кейс слезе от коня. Единствено лекото колебание, което показва, преди да стъпи на ранения крак, подсказваше, че в продължение на три седмици се е борил за живота си.

— Ще яздиш отпред — каза той. — Готова ли си?

— За какво?

— Да се качиш. Сложи лявата си ръка на седлото и левия си крак в ръцете ми.

— А раните ти? — възпротиви се тя, макар че направи това, което ѝ казваше.

— Хайде, хоп!

Сара се озова на седлото толкова бързо, че ястребът дори не разпери крилетата си.

— Засега не слагай крака си в стремето — гласът му беше тих и мек. — Ще се метна зад теб на седлото. Готова ли си?

Преди Сара да се усети, Кейс вече беше зад нея.

— Можеш ли да яздиш без стремена? — попита той със същия тих глас.

— Обикновено яздя дори без седло.

— Добре. Така ще е по-добре за болния ми крак.

— Къде си се научил да говориш така?

— Как?

— С този меден гласец.

— Навремето обучавах коне и така ги успокоявах.

— Успокоявах и птиците.

— А хората?

Тъглчетата на очите му леко се повдигнаха нагоре. Когато си пое дъх, ароматът на рози, слънце и чистота изпълни ноздрите му. Никога преди не беше вдишвал толкова прекрасен парфюм. Тя има нужда от по-голям брат, а не от любовник, напомни си той. „А аз също искам да бъда такъв за нея.“

Той се понамести на седлото, за да прикрие растящата си ерекция. Опитваше се да забрави усещането, което изпита, когато повдигна Сара, когато се блъснаха на вратата. Тя е точно такава, каквато трябва да бъде! Не е толкова дребна, че да я изгубиш в леглото, но не е и като врата на хамбар, като Лола.

— Виждаш ли онази пукнатина вдясно? — попита Сара.

— Да.

— Тръгни натам. Там е пътеката за нагоре.

Колкото повече конят се отдалечаваше от реката, толкова по-суха ставаше земята. Дърветата постепенно бяха изместени от ниски храсти. Виждаха се и кактуси там, където земята беше прекалено суха за трева. Скърцането на кожа и дишането на коня бяха единствените звуци, които се чуваха в късния следобед.

Както обикновено, Кейс се оглеждаше непрекъснато, търсейки възможна опасност. Но този път не виждаше нищо, освен суровата красота на пейзажа, в който камъните бяха придобили цвят на ръжда и форми, които можеха да учудят и човек с огромно въображение.

— Колко още трябва да вървим? — попита Кейс.

— Виждаш ли онази каменна грамада вляво? Продължавай нататък.

Крикет се запрепъва в камъните, но въпреки че носеше двоен товар, нищо не издаваше, че това го затруднява.

— Тук е добре — обади се Сара.

Кейс слезе от коня. Протегна ръце нагоре, за да ѝ помогне, и в същия миг светлината проблесна в очите ѝ и те придобиха златист оттенък. Косата ѝ пламтеше като огън. Той едва се сдържа да не махне шапката ѝ, да развърже плитките ѝ и да преплете пръсти в копринените пламъци. Желанието го завладяваше и той се ядоса на себе си. Вдигна Сара от седлото, остави я на земята и бързо отстъпи встрани. Фактът, че куцаше, въобще не му помогна да забрави мъжките си желания.

— Знаеш, че този ястреб ще изяде някое от пилетата ти — каза той, стараяйки се гласът му да звучи безстрастно.

Тя му хвърли един кос поглед. Въпреки че той изглеждаше съвсем спокоен, усети, че не е точно така.

— Все ще ми останат достатъчно.

Кейс сви рамене.

— Стой тук, докато не пусна ястреба — продължи Сара. — Ще ми е необходимо място, за да размахам ръката си.

Говорейки нежно на птицата, тя се упъти към една надвиснала скала. Усетил топлия вятър, ястребът размаха криле.

Сара погали птицата, за да я успокои.

— Тихо, тихо. Гушата ти е пълна. Крилете ти са здрави. Наоколо е пълно с места, където можеш да се скриеш.

След малко птицата престана да се опитва да литне, но по тялото ѝ преминаваха нетърпеливи тръпки, сякаш усещаше, че свободата вече е близо.

Това, което последва, стана толкова бързо, че Кейс дори не успя да проследи движенията на Сара. Тя бързо свали качулката на ястреба с лявата си ръка и замахна силно с дясната, подхвърляйки птицата във въздуха.

Ястребът се спусна зад ръба на скалата и изчезна. За момент Кейс се изплаши, че той не може да лети. Но изведнъж нещо черно се надигна нагоре. Птицата се издигаше все по-нагоре и по-нагоре, докато изчезна от погледа. До ушите им долетя дивият му писък.

Леко накуцвайки, Кейси се приближи към Сара. Не обръщаше внимание на болката. Беше му се случвало и преди и не се и съмняваше, че още по-лоши неща го очакват в бъдеще. Но в момента всичко, което имаше значение, беше сребрилата тъга, която виждаше в очите на Сара. Застана до нея.

— С ястреба всичко ще е наред — каза тихо той. — Може да лети.

— Знам — гласът ѝ беше дрезгав. — Просто...

— Какво?

— Бих дала душата си, за да полетя с него.

Копнежът в гласа ѝ го прониза. Чувстваше се толкова свързан с нея и чувствата ѝ, че чак го заболя. По-опасно от всяко физическо желание, усещането, че е свързан със Сара, прониза бронята, която си беше изградил срещу всякакви чувства. Тя го вълнуваше по начин, който започваше да го плаши. Бързо се извърна и се загледа в пустинната, загадъчна земя. Слънцето вече залязваше и скоро щеше да се спусне тъмнината. Време бе за тръгване. В обширното пространство под тях нямаше и следа от човек. Нямаше пътища, нито по-големи

пътеки. Никъде не гореше огън, към безоблачното небе не се издигаше пушек.

Човек може да живее тук. Наистина да живее. Никакви съседи. Никакви граждани, които протягат ръце към теб и джобовите ти с фалшива усмивка на уста. Никакви спомени. Никъде другаде няма такова място. Никъде.

„Остави на другите хора зелените хълмове и тучните ливади. Това тук е точно за мен. Чисто, диво, без никакво минало.“

Бавно и дълбоко си пое въздух, после още веднъж и още веднъж, поемайки сякаш в себе си красотата на тази земя. Отдолу, в дъното на най-големия каньон, се виждаше малка горичка от върби.

„Лост Ривър — помисли си той. — Лост Ривър Кениън.“

Вода.

Посегна към джоба и извади далекогледа си. Сложи го пред очите си и започна да разглежда земята под себе си.

Колкото и внимателно да гледаше, виждаше много малко признаци за наличието на вода. Имаше няколко по-големи горички между каменните грамади, но само една ивица върби подсказваше, че долу има течаща река.

В ранчото „Лост Ривър“ може да се намери единствената вода в местността.

Без вода едно ранчо не би могло да съществува, а тук вече има едно. Въпреки всичко Кейс чувстваше, че тази земя е неговият дом. Беше сигурен в това, както рядко е бил сигурен за нещо в живота си. Имаше нещо, което да го очаква, след като приключеше с Калпепърови. Тази земя.

Земя, която не може да бъде опропадена от хората. Земя, в която има достатъчно място, за да дишаш, да живееш, да си построиш ранчо. Нова земя, в която няма спомени. Земя, но не и вода. Само ранчото „Лост Ривър“ разполага с достатъчно вода, а Сара Кенеди притежаваше ранчото „Лост Ривър“.

Кейс разсеяно свали далекогледа и го пхна обратно в джоба на палтото си. Можеше да се ожени за нея само заради това.

Веднага щом тази мисъл му мина през главата, пред очите му падна черно покривало, което забули искрицата надежда за бъдещето, която току-що бе почувствал.

Бракът означава деца. А децата означаваха един кошмар от безпомощни, окървавен и тела. Не! Никога повече! Никога!

Трябваше да има и друг начин да получи ранчото „Лост Ривър“. Безопасен начин. Без да се намесват никакви чувства.

Кейс мълчеше през целия път обратно към ранчото. Дори меката, сребриста светлина на луната, която проникваше през облаците, не можеше да докосне душата му.

ГЛАВА 9

На следващия ден Кейс се събуди доста преди да се развидели. И както обикновено, продължи да лежи неподвижно, ориентирайки се в ситуацията. Какво го бе събудило? Отговорът беше тихо шумолене на плат. Някой оправяше завивките му.

Сара.

Заля го някаква топлина, която не се дължеше само на сексуално желание. В просъница реши, че сутринта ще си тръгне. Трябваше да го направи. В противен случай мъжките му инстинкти можеха да надделеят над здравия разум.

Опита се да не обръща внимание на розовото ухание на Сара. Но не можеше, както не можеше да преодолее желанието си. Желание, което тя не споделяше. Тя иска по-голям брат, напомни си отново той, учуден, развеселен и облекчен едновременно. Не можеше да измисли подходящ начин да каже на Сара, че не иска да е в никакви роднински отношения с нея. Не искаше да ѝ е брат, нито братовчед, нито чичо. Особено пък чичо.

Пред очите му отново изплуваха образите на обезобразените тела на племенниците му. След като ги откри, му беше необходимо много време, за да се научи отново да спи, да яде, да живее, без да изпитва никакви чувства.

Дори гняв.

Сара беше по-опасна за трудно постигнатото му самообладание, отколкото зареден и насочен към лицето му пистолет.

Въздухът леко се раздвижи, когато тя се отдръпна от леглото му. Само след миг я чу как ляга на своята постеля. Много скоро дишането ѝ стана равномерно. Мисълта, че тя ходи боса по студения глинен под само за да го нагледа, притесняваше Кейс. Нямаше нужда да го прави.

Някъде навън забуха бухал.

Кейс се измъкна изпод завивките с бързо движение. Хвана пушката, която беше подпряна на стената. Тежестта на оръжието подсказваше, че е заредено.

Когато щракна петлето, Сара и Конър се събудиха.

— Какво... — започна Конър.

— Тихо — прекъсна го Кейс.

Въпреки че гласът му беше много тих, Конър веднага млъкна.

— Отвън се чу бухал — каза Кейс шепнешком.

— Е? Тук наоколо има доста бухали.

— Никога не съм чувал точно такъв. Къде е пушката ти?

— В ръцете ми.

— Добре. Пази Сара.

— Аз и сама мога да се пазя — обади се тихо тя.

И за да потвърди думите си, тя зареди пушката в ръцете си.

— Все пак ще останеш тук.

— Но... — опита се да спори Конър.

— Колкото по-малко хора излязат навън, толкова по-малка е възможността да се застреляме един друг по погрешка. Оставаш тук.

— Прави това, което ти казва — каза Сара на брат си.

— Кой е на пост в момента? — попита Кейс.

— Ют — отвърна Конър.

— Добре. Никой от Калпепъррови няма телосложението на Лола. Дори и в тъмното ще мога да я различа от тях и няма да я застрелям.

Конър се засмя тихо. Кейс коленичи и надникна през една от многобройните пролуки между дъските на задната стена на къщата. Отвън беше доста тъмно. Нищо не се движеше.

Кейс се облече бързо. Черните вълнени панталони и риза щяха да му помогнат да се слее с тъмнината. Вместо ботуши обу високи до коленете мокасини. До пистолета в колана си затъкна нож, чието острие беше дълго колкото педята му. Преметна пушката през рамо.

— Не стреляй, докато не се увериш кой е човекът срещу теб — каза Кейс. — Ще изсвиря като ястреб, когато тръгна обратно за насам.

— Кейс — прошепна Сара.

Той безпогрешно се обърна право към нея, въпреки че тя не беше нищо повече от един размазан контур в тъмнината.

— Да?

— Аз... Внимавай.

— Не се притеснявай. По време на войната правех това доста често. Ако бях невнимателен, сега щях да съм мъртъв.

— Нека да пазя гърба ти — каза Конър.

Кейс се обърна в тъмнината, където чакаше момчето с пушка в ръка. Сара не го бе разглезила чак толкова.

— Най-много ще ми помогнеш, като не се движиш и не говориш. Ще се заслушвам навън и всеки звук от къщата може да ме разсее. Ако чуеш стрелба, задръж сестра си тук дори ако се наложи да я вържеш. Разбра ли ме?

— Това не ми харесва, но те разбрах.

Сара измърмори нещо, но нито един от мъжете не си направи труда да ѝ обърне внимание.

Вратата изскърца, когато Кейс я отвори и излезе навън. Затвори я след себе си и остана така, неподвижен, залепил гърба си в къщата, напрягайки слуха си и другите си, по-чувствителни сетива.

Тишината беше пълна. Имаше някой. Нощта не може да е толкова тиха, освен ако няма човек наоколо. Тръгна приведен към ъгъла на къщата и надникна. Не видя човешка сянка. Приклепна до стената и се послуша.

Тишина. Броейки секундите наум, Кейс чакаше. Минаха повече от четири минути. Започнаха да се чуват тихи звуци. Животните явно възобновяваха нощния си начин на живот.

Един плъх изтича между храстите. Само миг по-късно почти безшумно прелетя бухал. Чу се цвърчене и върху звездното небе се очерта сянката на птицата, сграбчила в ноктите си плъха. Откъм задната страна на къщата избуха бухал. Друг му отговори. Отново се възцари тишина.

„Дивите животни не могат да бъдат заблудени“ — помисли си Кейс. Прецени, че звукът се чу на около десет метра по-близо, отколкото когато беше в къщата.

Изведнъж се появи човешки силует. Беше само за миг, но и той беше достатъчен, за да може Кейс да прецени точното местоположение на човека.

На около стотина метра по-надалеч се раздвижи друга сянка. Значи са поне двама. Не са Калпепърови, освен ако не са започнали да носят украса за глава като мексиканците. Къде ли са оставили конете си? В радиус от една миля около къщата имаше само няколко места, където можеха да се скрият коне. Сигурно са дошли от падината от другата страна на къщата. Прекалено са мързеливи, за да направят и крачка повече, отколкото се налага. Приведен, той бързо и безшумно

премина празното пространство пред къщата. Промъкна се през храстите.

В падината имаше три коня, завързани за дънера на изсъхнало дърво. Проклятие! Коня! Беше се надявал да види мулета. Би било много по-лесно да избие Калпепърови един по един в тъмнината, отколкото да предизвика стрелба както в „Испанската църква“. Беше много по-малко рисковано.

Аб очевидно е станал по-търпелив от обикновено. Лошо. Това го прави по-опасен. Един бърз поглед към падината го увери, че никой не е оставен, за да пази конете. Празна бутилка от уиски блестеше до клоните на мъртвото дърво, а до нея се търкаляха оглозганите кости на заек. Явно тези момчета са почакали тук известно време. Дано да е било достатъчно дълго, за да станат нетърпеливи. Нетърпението караше хората да допускат грешки.

Конете останаха тихи, докато той прерязваше юздите им. Използва кожата, за да спъне краката им. Сега вече беше време да разбере дали тези момчета наистина са пияни. Тръгна безшумно обратно към къщата. Всъщност беше толкова безшумен, че за малко не настъпи единия от нападателите.

— Ръсти? — прошепна човекът. — Какво, по дяволите, правиш тук? И твоят ред с момичето ще дойде, когато...

Думите заглъхнаха в същия момент, в който Кейс извади ножа си от канията.

Нощта беше прекалено тиха. В съзнанието му се надигнаха спомени, черни като самата нощ. Въздухът е прекалено сух. Дърветата не шумолят. Наблизо не горят лагерни огънове. Но имаше едно нещо, което не се бе променило. Смъртта все още миришеше по същия начин, както по време на войната.

От лявата му страна отново се дочу бухане на бухал. Отдясно не помръдна нищо. Кейс кротуваше. Последния път бе чул двама мъже. Надяваше се, че мъртвият не беше един от двамата, които си даваха сигнали.

Отляво отново се чу бухане. Проклятие! По-добре да отговори. Беше трудно, но се опита да нададе вика на бухала толкова зле, колкото го правеха хората на Муди. Отляво се дочу някакъв слаб звук. Триене на клонки в еленова кожа. Нападателят сигурно е в онзи храсталак. Бавно и безшумно, Кейс се запромъква към мястото.

Една сянка, в която само добре обучен нощен боец като него би разпознал човек се измъкна от храсталака и се спря.

„Виждаш ли го, Конър — попита той наум. — Ще отиде към задната стена на къщата, ако го изпусна.“ Но Кейс нямаше намерение да го изпуска. В ушите му още звучаха последните думи на мъртвия. Кейс беше сигурен, че не ставаше въпрос за Голямата Лола. Къде ли е третият? И защо е толкова тих? Човекът в храсталака отново се размърда. Кейс безшумно се движеше към него. Надяваше се, че Конър го е разбрал добре. Ако изпразни пушката си в този мъж, със сигурност ще улучи и него.

Кейс беше почти на два метра от нападателя, когато той усети, че нещо не е наред. Обърна се бързо и извади пистолета си. Но прикладът на пушката го удари през лицето и той се строполи на земята със сподавен звук. Кейс се върна под прикритието на високите храсти толкова бързо, колкото се бе появил в откритото пространство. Бандитът продължаваше да лежи там, където бе паднал.

Отново настъпи тишина. Кейс дишаше дълбоко, но почти безшумно и напрягаше слуха си за някакъв знак от третия нападател. Но не чуваше нищо, освен неестествената тишина на нощта. Явно третият не е толкова нетърпелив да сложи мръсните си ръце върху Сара, както другите двама.

Минаха около пет минути и в нощта отново започнаха да звучат обикновените звуци. Кейс се приготви за дълго чакане. Беше играл тази смъртоносна игра много, много пъти преди това. Първият, който изгубеше търпение, обикновено умираше.

Зад него изведнъж отново настъпи тишина.

Космите на врата му настръхнаха. Хвърли се на земята само секунда преди два пистолета и изстрела да нарушат тишината, последвани от още един.

През клонките, край главата му профуча олово. Той бързо насочи револвера си към мястото, където бе видял проблясването на пистолета и ответният му изстрел заглуши четвъртия изстрел на нападателя.

Бандитът изстена. Дори и да беше издал друг звук, той беше заглушен от шума, който Кейс вдигаше, докато заемаше нова позиция. Знаеше, че проблясването на пистолета му е издало и неговото местонахождение. Докато се претъркулваше, осъзна, че няма къде да се скрие. Бандитът беше твърде близо, за да може да го заблуждава

достатъчно дълго. Петият куршум мина през ръкава на Кейс, а следващият разпиля парчета листа и дървесна кора покрай лицето му. От тъмното се чу как револверът се зарежда отново.

Кейс натисна спусъка на втората цев на пушката си и бързо се хвърли в обратната посока. Преди още да е паднал на земята, револверът вече беше в ръката му. Полагайки усилия да диша безшумно, той зачака. Не последва друг изстрел. Чу се стон, после силен звук, сякаш някакво огромно животно се влачеше през храсталака, после тупване... И нищо повече. Кейс чакаше. Студена пот се стичаше по лицето и гърба му. Не се чуваше никакъв звук. Той продължаваше да чака.

Дълго след като всеки друг мъж на неговото място би помръднал, Кейс продължаваше да лежи съвсем неподвижно. Очите му бяха присвити. С револвер в ръка, той чакаше с всичкото търпение, на което се беше научил по време на войната.

Чакаше така, както изчакваше смъртта. Търпеливо. Неумолимо.

Изпукаха клонки и несигурни стъпки се насочиха към мястото, където се криеше. Той не помръдна. Бандитът не се и опитваше да бъде безшумен. Просто искаше да се увери, че Кейс е мъртъв. В момента, в който нападателят видя тъмната, неподвижна фигура, той извади револвера си и го насочи.

Три изстрела отекнаха в нощта. И всичките бяха насочени към бандита. Но когато този път падна вече нямаше театрални стонове. Просто се плъсна на земята по очи и остана там. С насочен револвер, Кейс се изправи на крака, направи няколко крачки и ритна мъжа така, че да види лицето му.

На главата му имаше сомбреро, но дори и на оскъдната светлина дългото мършаво тяло на бандита, тясното му лице и сламенорусата коса не можеха да бъдат сбъркани.

„Проклет да си — помисли си Кейс, изненадан. — Защо не яздеше мулето си? И кой ли Калпепър си?“

Но нямаше отговор на този въпрос. Всъщност нямаше голямо значение. И без това нямаше особена разлика между тях. Като се изключи Аб, разбира се. Този приятел може да учи и дявола на проклетия.

Кейс приклепна във високия храсталак. Зареди набързо револвера и пушката си. Патроните влязоха почти безшумно. Той

отново зачака. Този път нищо не помръдна, макар че доста дълго се заслушва. Въздъхна дълбоко. Чак сега забеляза, че му е студено, че раненият му крак пулсира и че лицето му е охлузено там, където го бяха ударили парчетата дървесна кора. Трябваше да оближе два пъти устните си, докато успее да нададе вика на ястреба, за който се бяха уговорили с Конър.

Накуцвайки, той се отправи към къщата. Въпреки че не очакваше да се натъкне на още бандити, той не притъпи вниманието си. Стараеше се да се прикрива в сенките колкото е възможно по-добре. Като предпазна мярка изсвири още веднъж, когато застана пред входната врата.

От вътрешността на къщата му отговориха по същия начин. Вратата се отвори. На слабата лунна светлина се очерта силуетът на Конър.

Пушката му беше насочена към корема на Кейс.

— Виждаш ли? — каза Конър, свали оръжието и отстъпи настрана. — Казах ти, че всичко ще е наред.

Сара се втурна покрай брат си.

— Кейс? — обади се тя дрезгаво — Ранен ли си?

Гласът ѝ трепереше, както и ръцете ѝ, които се плъзнаха по тялото му.

— Изморен, мръсен и малко понатъртен — каза той и затвори вратата след себе си. — Нищо достойно за притеснение.

— Запали лампата — каза Сара на брат си.

Конър погледна към Кейс и той кимна.

— Какво се случи? — попита момчето.

— На зазоряване ще имаме малко повече работа с лопатите.

Конър запали лампата и в колибата стана светло.

— С лопатите, така ли? — отново се обади той и погледна към Кейс.

— Нещо нередно на поста? — попита Кейс.

— Колко са убитите? — настояваше момчето. — Как така ги откри, преди да са открили теб? Къде...

— Достатъчно — прекъсна го рязко Сара. — Кейс едва се е надигнал от леглото, бори се за живота ни, рискувайки своя, а сега ти го отегчаваш до смърт.

— Но...

Един блестящ сребрист поглед накара Конър да млъкне.

— По дяволите — измънка той. — Ти сякаш смяташ, че още съм в пелени.

Тя не му обърна внимание.

— Седни — каза вместо това на Кейс. — Тече ти кръв.

— Няма за какво... — започна той.

Сара избухна.

— Няма ли просто да млъкнеш и да седнеш! — извика тя. — Омръзна ми да ми дават заповеди мъже, които са пораснали само на ръст, но не и на ум!

Кейс я изгледа продължително, но седна на един от двата стола, които бяха единствените в къщата.

Сара погледна към брат си, очевидно търсейки си друг обект, върху който да излее гнева си.

— Хм — изсумтя Конър. — Мисля, че е време да отида да сменя Ют.

— Отивай — каза Кейс, — но си отваряй очите на четири.

— Има ли още бандити? — попита момчето със зле прикрито нетърпение.

— Само ако са яздили по двама на кон, но се съмнявам, че тези дребни мустанги могат да носят такава тежест.

— Ют сигурно ще се чуди за какво е била стрелбата. Какво да му кажа?

— Да донесе една лопата — намеси се грубо Сара.

Конър отвори вратата и излезе, без да каже нищо повече.

— Благодаря ти, че успя да задържиш сестра си в къщата — извика след него Кейс.

— Беше удоволствие за мен — беше отговорът и смехът му звънна в нощта. — Трябваше да я чуеш, когато я натиснах, за да не мърда. Не предполагах, че знае толкова много псувни. По дяволите, хващам се на бас, че дори Голямата Лола не би могла...

— Конър Лоусън! — обади се заплашително Сара. Чу се смях и това още повече вбеси сестра му.

— Сигурно е заслужавало да се чуе — каза Кейс равно.

Върху преbledнялото ѝ лице избиха две яркочервени петна. После забеляза леката присмехулна извивка в ъгълчетата на устните му.

Изведнъж и тя се разсмя, почти замаяна от облекчение, че с Кейс всичко е наред, че с Конър всичко е наред, че въобще всичко е наред. Поне за тази нощ бяха в безопасност.

— И аз самата не предполагам, че знам толкова много подобни думи — призна тя.

Очите му се присвиха. Сара се засмя.

— Сигурно си е заслужавало да ме види и чуе човек как седя и псувам, докато онова вече пораснало момче ме държи здраво.

— Когато започнеш да вършиш мъжка работа, вече не си момче.

Усмивката ѝ изчезна, като си представи какъв ли е бил Кейс на петнайсет години по време на войната и как се е борил тази вечер в една съвсем различна война.

„На зазоряване ще имаш малко повече работа с лопатите“ — бе казал. Но очите му говореха друго. От тях личеше, че смъртта се заплаща по някакъв начин дори и от победителите.

Сара се обърна, натопи един парцал във ведрото с вода и го изстиска. Приблужи се към Кейс.

Той я наблюдаваше с очи, превърнали се в златистозелени изумруди. От плитката рана на челото му бавно се стичаше кръв. Малки капчици от нея се събираха над лявата му вежда и се търкулваха надолу по бузата му като алени сълзи.

— Не е необходимо... — започна той.

— Необходимо е — прекъсна го веднага тя.

Нямаше да му е много трудно да се обърне настрани и да не ѝ позволи да се погрижи за раната му. Но той не го направи. Седна и я остави да почисти лицето му, сякаш това беше негово право. И нейно.

Тя безмълвно изми лицето му с хладка вода, премахвайки мръсотията и червените сълзи. Но сенките, които по-рано бе забелязала в очите му, останаха. Дали има нещо, което може да ги премахне?

— Сигурен ли си, че не си ранен? — прошепна.

— Да.

— Толкова се изплаших за теб, когато чух втората поредица от изстрели. И третата. А после тишината. Тишината, която сякаш нямаше край. Като смъртта.

— Сара...

Но не можеше да измисли никакви думи, които да заличат страха в очите ѝ. Тя се беше изплашила за него така, сякаш той ѝ беше близък, а не просто един ранен непознат, който съвсем случайно се е озовал в дома ѝ.

Той внимателно я придърпа в скута си.

— Раната ти — възпротиви се тя.

Той я сложи да седне на десния си крак. После я прегърна и погали разпуснатата ѝ коса. Тя въздъхна и се облегна на него. Известно време успяваше да се бори с чувствата, които бликаха от сърцето ѝ, стягаха гърлото ѝ и караха очите ѝ да горят. После внезапно, почти безшумно, тя заплака, изливайки мъката, която беше събирала в продължение на толкова много години. Той изтри сълзите ѝ с пръсти. Прашните му ръце оставяха червени следи по лицето ѝ.

Кейс взе кърпата, с която тя бе почиствала лицето му, разгъна я и намери едно чисто ъгълче, с което да почисти червените следи от нейното лице. Но сълзите ѝ се стичаха по-бързо, отколкото той бе в състояние да ги изтрие.

— Съжалявам — промълви тя.

— За какво?

— Не... мога да... спра... да плача.

— Никой не те кара да спираш.

— Но аз... аз не плача... никога.

— Няма да кажа на никого.

Тя издаде някакъв звук, който би могъл да бъде смях или ридание, или и двете заедно. И продължи да плаче.

— Не е честно — обади се тя след известно време.

— Кое не е честно?

— Това, че трябваше да излезеш навън и да... да...

— По-добре аз, отколкото Конър — отговори Кейс. — Той все още не се е научил на достатъчно търпение.

— Т-търпение?

— Затова беше тази тишина. Един от Калпепърови се опитваше да ме накара да загубя търпение.

— Аб ли беше? — Сара се опита да прикрие надеждата в гласа си, но не можа.

— Не. Но беше много предпазлив. Тези Калпепърови може и да не са особено мили и почтени хора, но са наистина добри, когато стане

въпрос за бой.

Сара потрепери.

— Конър — прошепна тя. — Аб ще го убие. Боже мой, какво да направя?

— Вземи брат си и напуснете „Лост Ривър Кениън“ — предложи Кейс.

— Нямам никакви... — гласът ѝ се пречупи. Необходимо ѝ беше известно време, за да продължи. — Нямам никакви пари, които да дам на Конър.

В гласа ѝ имаше болка.

— Той е достатъчно голям, за да си изкарва сам прехраната.

Сълзите отново рухнаха. Тя поклати глава. Когато отново заговори, гласът ѝ вече беше по-спокоен.

— Конър не би тръгнал никъде, ако трябва да ме остави сама — каза тя. — Опитвала съм и друг път.

— Тогава замини с него.

— И какво ще правя? Ще поема пътя на Лола?

Клепачите му трепнаха.

— Има и други неща, с които би могла да се занимаваш.

Тя се засмя уморено.

— Не и когато си просто едно момиче, което няма нищо друго, освен дрехите на гърба си.

— Би могла да се омъжиш за...

— Не! — прекъсна го гневно тя. — Никога повече няма да се омъжа. Никога!

Кейс се опита да ѝ обясни, че не всички мъже са толкова ужасни, колкото вече мъртвият ѝ съпруг, но реши, че няма смисъл. Все едно някой да кажеше на него да се ожени и да има деца, защото не всички деца биват убити от бандити. Това само по себе си беше истина, но той беше преживял и останалата част от истината. Някои деца умират.

— Добре тогава — обади се той. — Просто изхвърли Конър от ранчото.

— Не мога да го направя.

— По-точно не искаш.

Тя потри челото си. Не ѝ се щеше да му обяснява, че е приписала половината от ранчото „Лост Ривър“ на Конър, когато той стана на тринайсет.

Кейс би се учудил защо го е направила. А това беше нещо, за което не бе говорила с никого. Никога. Каква бъркотия. Защо тези проклетите бандити трябваше да се настанят тук? Но на този въпрос не можеше да си отговори. Така, както не можеше да си отговори на въпроса защо тя и Конър преживяха наводнението, което уби всичките им останали роднини.

Но тези въпроси нямат значение, каза тя на себе си, както го беше правила стотици пъти преди това. Всичко, което има значение, е настоящето, а не това, което се е случило някога или предстои да се случи.

— Обичам ранчото „Лост Ривър“ повече от всичко на света, с изключение на брат ми — каза тя спокойно. — Когато намеря испанското съкровище и изпратя Конър в някое училище на Изток, всичко ще си дойде на мястото.

Кейс се поколеба. Беше му трудно да си представи буйното момче в някое училище да спряга латински глаголи и да зубри таблицата за умножение.

— А какво мисли Конър затова? — попита той.

— Това няма значение. Ще отиде въпреки всичко.

Кейс отвори уста, за да каже, че брат ѝ е достатъчно голям, за да взема сам решения, но само сви рамене. Сара сама щеше да го разбере, когато се опита да го принуди да направи нещо, което той не иска да направи.

— А ако не намериш съкровището?

— Ще го намеря.

Упоритата извивка на устата ѝ му подсказваше, че темата може да бъде обсъждана от изгрев до залез-слънце, без да има никакъв резултат.

Той поклати леко глава, въздъхна и погали копринената ѝ коса.

— Само ако Конър и Ют не бяха предизвикали бандитите — каза Сара след малко. — Може би щяха да ни оставят на мира.

— Може би, но се съмнявам.

— Защо?

— Момчетата на Муди са прекалено мързеливи, за да правят набезите си далеч от лагера.

— А Калпепърови?

Сара затвори очи и остана неподвижна известно време. После започна да говори за една идея, която бе започнала да се оформя в главата ѝ. Говореше бързо, защото всъщност не ѝ се искаше да моли Кейс за това. Но все пак трябваше да опита. Заради Конър.

— Ако ме пазиш от бандитите, докато търся съкровището, ще ти дам половината от това, което намеря.

На Кейс му беше необходимо известно време, за да проумее за какво му говори тя. После бавно поклати глава.

— Не — каза просто.

— Не мислиш, че ще открия съкровището?

— Дори и да го откриеш, това не би имало никакво значение. Злато, сребро, книжни пари — тези неща не си струват човек да умре за тях.

— А какво си струва? — попита тя горчиво.

— Половината от ранчото „Лост Ривър“.

Сара усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Половината от ранчото „Лост Ривър“. После си представи как брат ѝ лежи мъртъв някъде, убит от бандитите. Опита се да заговори, но не можа. Преглътна.

— Половината от ранчото — съгласи се тя с дрезгав глас. — Но трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на Конър. Обещай ми.

— Дадено.

Тя се вцепени, осъзнавайки значението на сделката, която сключи току-що. Беше доволна, че вече бе изплакала сълзите си.

Само тя си знаеше колко ѝ е мъчно да се раздели с любимото си ранчо.

ГЛАВА 10

От устата на конете излизаше пара. Небето беше порозовяло на изток, но утрото още не беше настъпило.

— Все още ли се суетиш около коня си? — попита нетърпеливо Сара.

Кейс я погледна. Сара беше яхнала един от мустангите, които той видя за пръв път в „Испанската църква“.

Обикновено тя яздеше без седло, но тази сутрин той настоя да сложи на коня си едно от седлата, от които мъртвите бандити повече нямаше да имат нужда. Според Кейс да яздиш без седло по такъв неравен терен беше опасно.

Мустангите на бандитите бяха под навеса, заедно с останалия добитък на Сара.

— Е? — настоя тя.

— Среброто може да почака още няколко минути.

Тя направи очевидно усилие да не каже нищо повече.

Погледна към билото със стиснати устни. Не виждаше Лола, но беше сигурна, че по-възрастната жена седи някъде там горе със заредена пушка в скута. Ют и Конър все още спяха, изтощени от дългите нощи будуване. Продължаваха да стоят на пост на билото, въпреки че бандитите не се бяха появявали от четири дни, от нощта, в която Кейс им показа, че да се промъкваш покрай чужди къщи е един от сигурните начини да умреш.

С бързо движение той стъпи в стремето и се метна на Крикет.

— Сигурен ли си, че си достатъчно добре, за да яздиш? — попита тя за трети път.

— Сигурен съм — отговори той за трети път. — И съм още по-сигурен, че е по-добре да събираме дърва за огъня, отколкото да губим времето си в търсене на съкровището на някой отдавна мъртъв човек.

— Събирай колкото дърва искаш — изстреля в отговор тя. — Аз ще търся среброто.

Тя обърна мустанга си и го насочи към далечния извор на реката.

— По-спокойно, Крикет — каза Кейс, потупвайки жребеца. — Не е нужно да препускаш в такава студена утрин.

После провери отново пушката и карабината си. Всъщност не беше необходимо да го прави, но това му даваше възможност да овладее гнева си.

Сара доста дълго време се бе справяла сама. Много бе добра в даването на заповеди, но въобще не можеше да се подчинява на чужди. С бързо движение Кейс върна пушката в кобура до седлото. В момента, в който хвана юздите, Крикет се стрелна напред, нетърпелив да настигне дребната кобилка на Сара.

— Спокойно, глупчо. Ти си много по-бърз от нея.

Жребецът забави крачка, но съвсем малко. Не обичаше пред него да има друг кон.

Дребният кафяв мустанг вървеше по протежението на „Лост Ривър Кениън“, следвайки пътеката, оставена от дивите животни и индианците дълго преди Хал Кенеди да построи къщата си и да започне да търси испанското сребро.

Сара често поглеждала към небето. Слънцето още не се беше показало над билото, но и това щеше да стане съвсем скоро. Трябваше да е тръгнала още преди час, помисли си тя с раздражение. Но Кейс не ѝ бе позволил да язди в тъмното, дори при условие че той щеше да бъде с нея. Тя се опита да спори, да го убеди, че трябва да тръгнат по-рано, но нищо не помогна.

Когато Кейс кажеше нещо, то явно ставаше така. Упорито, непоправимо същество!

Постепенно се отдалечиха на миля от ранчото, после още една и още една. Кобилката дори не учести дишането си. От време на време Сара поглеждала през рамо, за да се увери, че Кейс я следва. И всеки път Крикет беше все на едно и също разстояние — на около трийсетина метра зад нея. Жребецът също не показваше признаци на умора, въпреки че носеше почти два пъти по-голям товар от мустанга.

Сара продължаваше да е в лошо настроение, но то постепенно изчезваше с настъпването на деня. Небето беше яркосиньо, изпъстрено с розови облачета. Как би могла да напусне това място?

Тя често си задаваше този въпрос, откакто склучи онази сделка с Кейс. Единственият отговор беше същият като онзи, който ѝ даваше сили през месеците след смъртта на родителите ѝ. Щеше да направи

това, което е необходимо. Заради Конър, който заслужава повече, отколкото животът му предлага. Никога не бе съжалявала за решенията, които обстоятелствата я принуждаваха да взема. Просто беше благодарна, че тя и Конър оцеляха, когато толкова други хора загинаха.

Слънцето се показва над билото Кейс непрекъснато оглеждаше околността, но той не търсеше дебнеща опасност. Просто се стараше да запомни местността.

„Половината от всичко това е мое.“ Убедеността, че е част от тази земя растеше с всеки изминал момент. Той щеше да умре, но тази земя никога. Нея щеше да я има вечно, недокосната от безчестието и позора на хората.

Когато Сара най-после забави хода на коня си, той остави Крикет да се изравни с малката кобилка.

— Нищо не може да оправи лошото ти настроение, така ли? — попита той равно.

Сара го изгледа с присвити очи, но не каза нищо.

— Може би трябва да минем още няколко мили?

Както винаги, чувството за хумор надделя над раздразнението й. Тя се засмя и поклати глава.

— Ти и Конър.

— Какво?

— И двамата успявате да се справите с мен за нула време.

— Това е така просто защото не си достатъчно твърда за този свят.

Тя изсумтя.

— Не започвай и ти.

— Какво?

— Ют смята, че съм ангел.

Кейс въобще не изглеждаше изненадан.

— Наистина. Убеден е, че съм ангел.

— Когато един мъж се събуди ранен, когато цялото тяло го боли и види отблясъка на фенера в косите ти и усети нежните ти, внимателни ръце върху кожата си... — гласът му заглъхна. После той сви рамене. — Ют едва ли може да бъде обвиняван, че си му се сторила като ангел на милосърдието.

Сара се изчерви.

— Не съм ангел. Попитай брат ми.

— О, аз не се съмнявам Ют е този, който трябва да бъде убеден.

— Опитвах се. Все едно да рецитираш Шекспир пред някоя скала.

— Не бива да забравяш, че Ют те сравнява с другите жени, които е познавал — каза сухо Кейс.

Тя трепна.

— Лола е добра жена. Груба, но почтена.

— Наполовина си права и...

— Какво?

— Голямата Лола е легенда в някои отношения.

— Но това е било отдавна — решително отговори Сара. — Откакто е дошла в ранчото „Лост Ривър“, не е направила нищо, заради което да е нужно да се извинява. Освен псувните, но това не се брои. Не съвсем.

Тъгълчетата на очите му се присвиха.

— Псуването не се брои? — попита той равно. — Е, това обяснява всичко.

— Какво?

— Ангел на милосърдието с речник на каруцар. Разбира се, чух това от трети човек. Може да е станала някаква грешка.

Бузите ѝ пламнаха.

— Казах, че не съм ангел.

Подобието на усмивка около очите му стана още по-изразително. Сара често го поглеждаше, но колкото и да опитваше, не можа да разбере дали Кейс наистина се усмихва.

— Трябваше да те избърсна — каза му тя.

— Защо? — попита той, изненадан от смяната на темата.

— Струва ми се, че се усмихваш под тази четина, но не мога да кажа със сигурност.

— Твърде е студено, за да ходя без четината си — беше отговорът му.

— Нямахте да ти е толкова студено, ако спеше в къщата.

Той не ѝ каза, че ароматът на рози го преследва в сънищата му, дори и когато спеше отвън. Събуждаше се, напрегнат от възбудата. И когато непоносимата болка най-последно утихнеше, това никога не беше за дълго. Появяваше се отново, и то в най-неподходящите моменти.

Като например сега. Проклинайки наум, той се намести на седлото. Безполезно. В това състояние, просто нямаше възможност да язди удобно.

— Защо не спиш при Конър? — попита тя. — До печката има достатъчно място.

— Брат ти се върти като млад бик.

— Но какво смяташ да правиш, когато завали сняг?

— Каквото съм правил винаги.

— И какво е то?

— Оцелявам.

Думата прониза Сара като острието на меч.

— В живота има и нещо повече от обикновеното оцеляване — каза тя.

— Да. Земята.

— Имах предвид надеждата, смеха, любовта.

— Те умират с хората, а земята не умира. Тя остава завинаги.

Погледът и тонът му подсказваха, че темата е приключена.

Известно време Сара мълча. Но в крайна сметка любопитството ѝ към миналото му надделя.

— Какво се случи? — попита смело тя.

— Кога?

— Защо в теб няма нито надежда, нито смях, нито любов?

Кейс не отговори.

— Това има ли нещо общо с Емили? — продължи Сара. — Да не би тя да е избягала с друг мъж и да е разбила сърцето ти?

Той рязко изви глава към нея. Погледът му би могъл да смрази и пламък.

— Какво каза? — попита той тихо.

Устата ѝ пресъхна. Съжали, че позволи на любопитството да вземе връх над здравия разум. Тя преглътна, опита се да заговори и отново преглътна.

— Викаше името ѝ — каза тя, — когато беше в треска и бълнуваше. Непрекъснато викаше името ѝ Емили, Емили, Ем...

— Никога повече не произнасяй това име пред мен! — прекъсна я грубо той.

Настана тишина.

— Мъртва ли е? — попита Сара най-накрая.

Но не получи отговор. Кейс само я погледна и извърна глава.

Болката, която почувства, изненада Сара. Е, това поне дава отговор на един от въпросите, които я измъчваха. Кейс е обичал Емили, а тя го е предала.

— Не всички жени са такива — каза тя.

Той отново не каза нищо.

— Добре. Затворил си се в себе си като мечешки капан. Но никой ли не ти е казал, че ако поговориш с някого, това може да облекчи болката.

Той я погледна косо.

— Ами тогава ми разкажи за брака си, мисис Кенеди — каза той саркастично. — Какво в него беше толкова ужасно, че не искаш никога повече да се омъжваш?

— Това не е твоя... — устата ѝ бързо се затвори.

— ... работа? — довърши той спокойно. — Тогава защо това, което ми се е случило или не ми се е случило, да е твоя работа?

Отново настъпи мълчание. Когато Сара насочи кобилката си по една стръмна пътека, се надяваше, че мислите на Кейс са по-приятни от нейните. Но се съмняваше.

— Предполагам, че има някаква причина да избереш точно този каньон от всичките, през които минахме — каза той, нарушавайки мълчанието.

— Да.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо, или това също не е моя работа?

Тя го погледна. Очите ѝ бяха придобили цвета на буреносен облак. Гласът ѝ също не беше по-приятен.

— На южния склон има развалини — каза тя отчетливо.

— Какви развалини?

— Нещо като крепост, но по-различно.

— Е, това вече ми говори нещо. Сега вече знам точно какво търся.

— Търсиш си един хубав бой — измърмори тя.

Той само се обърна и я погледна с очи, твърде студени за мъж, който изглеждаше само няколко години по-възрастен от самата Сара.

Изведнъж тя изпита чувство на вина. Необмислените ѝ въпроси бяха превърнали Кейс от интригуващия мъж, който бе върнала към

живот със собствените си ръце и молитви, в един студен непознат. Но тя знаеше, че под студената фасада се крие друг човек. Знаеше, че той съществува.

Беше го усетила така, както бе усетила мъжкото му желание спрямо нея. Това няма значение, каза тя на себе си. Няма никакво значение коя е била Емили и какво е причинила на Кейс. Нищо друго няма значение, освен да открие среброто заради Конър. Той знае как да се смее, да обича и да се надява.

— Хал имаше една стара карта — каза Сара.

— Колко стара?

Тя сви рамене.

— Не ми е казал. А и не съм го питала.

— Само рисунка ли беше, или имаше и някакви написани думи?

— Имаше няколко. А също така и едно писмо.

— И какво пишеше в него? — попита Кейс, обладан от любопитство, без да иска.

— Че голямо количество сребърни кръстове, монети, кюлчета, чаши, чинии, свещници и други предмети са изчезнали след някакво наводнение. По-голямата част от обработеното сребро е била открита от испанците, но десет торби с монети така и не били намерени. Изчезнали са завинаги и около триста паунда сребърни кюлчета.

Кейс подсвирна. После огледа подозрително местността и си каза, че е глупак, щом се вълнува от нещо подобно. Триста паунда сребро биха могли да изчезнат във всеки от хилядите безименни каньони наоколо и никога да не бъдат открити.

— Думите на английски ли бяха, или на испански, на френски или на латински? — попита той.

— Предимно на латински — отвърна тя, — но някои бяха на испански.

— Сигурна ли си?

— Човекът, който е написал писмото, е бил йезуитски свещеник, а латинският е бил основният език, на който са писани църковните документи, въпреки че понякога се е използвала и остарялата форма на испанския.

Веждите му подскочиха нагоре.

— Съпругът ти сигурно е бил доста учен човек, щом е разгадал писмото.

— Хал не можеше да чете и пише дори на английски, камо ли на някакъв друг език.

— И кой преведе писмото тогава?

— Аз.

Кейс издаде доволен звук.

— Знаеш латински?

— Да.

— А гръцки?

— Да — тя го погледна. — Изненадан ли си?

— Само за това, че си все още в ранчото „Лост Ривър“.

— Какво имаш предвид?

— С твоето образование би могла да станеш учителка в Денвър, Санта Фе или Сан Франциско.

Сара усети как гърлото ѝ се свива. Нямахше никакво желание да живее в градовете, където образованието ѝ би било добре оценено. Всичко, което искаше, бе да живее в ранчото си волна, на свобода.

„Но тази земя ще е моя само докато открия среброто — напомни си тя. — После моята половина от ранчото ще принадлежи на Кейс.“

— Бих могла — съгласи се тя, но тонът ѝ подсказваше, че по-скоро би умряла.

— А къде е сега картата? — попита Кейс.

— Не знам.

— Тайна, така ли?

— Не, просто не знам — отговори тя равно. — Последния път, когато я видях — а също и Хал — беше през една есен преди години, когато той тръгна да търси среброто.

— И не се върна?

— Да.

— Как е умрял?

— Не знам.

— Но си сигурна, че е мъртъв?

— Да.

— И защо?

— Брат ми тръгна по следите на Хал и го открил умиращ. Погребал го там, където го намерил.

— Изглежда странно един мъж в разцвета на силите си да умре просто така — каза Кейс, без да влага особена интонация в гласа си.

— Хал беше повече от три пъти по-възрастен от мен.

Кейс я погледна косо. Опита се да си представи как жена като нея с чувство за хумор и остър език може да се омъжи за човек, достатъчно стар, за да ѝ бъде дядо. Нищо чудно, че не иска да говори затова. Едва ли един толкова стар мъж може да има търпение с таква невръстно момиче.

— Изненадан съм, че брат ти не е донесъл картата — каза Кейс след известно време.

— Донесе това, от което имахме нужда, за да оцелеем — коня, палтото, провизиите и оръжията.

Кейс си представи къщата на Сара. Три на пет метра. Зле построена. Никакви стъкла по прозорците. Пръстен под. Без нещата, които тя бе занесла в къщата — изсушените билки в единия ъгъл, ароматните клончета хвойна, мушнати в сламениците, ароматът на царевичен хляб и чисто пране — без всички тези неща къщата не би била по-приятна от гроб.

— Сигурно ти е било доста трудно с това момче, за което да се грижиш, без да имаш мъж, на който да разчиташ.

— Конър е добър ловец, а аз също съм добра в стрелбата.

— А съпругът ти?

— Хал търсеше съкровището през по-голямата част от времето и очакваше да намери храна на масата, когато се върне.

Това не беше единственото, което очакваше съпругът ѝ. Тя вече бе спряла да мисли за останалото. Само понякога си спомняше, когато се събудеше посред нощ, заляна от студена пот.

— Колко време търси Хал съкровището, преди да умре? — попита Кейс.

Тя сви рамене.

— През цялото време, през което го познавах, а предполагам и няколко години преди това.

— Картата явно не е струвала и пет пари.

— Защо?

— Не е открил нищо.

— Хал пиеше.

Тези думи казваха на Кейс повече от всичко останало, което Сара му беше казвала за съпруга си.

— Когато изтрезнееше — продължи тя, — не си спомняше нищо от това, което се е случило.

— Нима искаш да кажеш, че смяташ, че е открил съкровището, а после е забравил?

— Да.

— Човек трябва да е доста пиян, за да забрави, че е открил съкровище.

— Когато Хал пиеше, ставаше сляп, глух и безчувствен като скала — каза тя тъжно.

Кейс я наблюдаваше с крайчеца на окоето си. От това, което бе разбрал през последните няколко седмици, тя не беше на повече от двайсет години, а може би и на по-малко. Но когато говореше за съпруга си, приличаше на вдовица с голям опит.

— Ако Хал е открил съкровището — каза той след малко, — а после го е изгубил, картата няма да ти свърши никаква работа, не е ли така?

— Няма никакво „ако“. Знаем, че Хал е открил съкровището.

Сигурният глас на Сара накара Кейс да спре коня. Обърна се към нея и я погледна.

— Откъде знаеш?

Тя свали една от ръкавиците си от еленова кожа и бръкна в джоба на панталоните си. После извади ръката си и я протегна към него. На дланта ѝ лежаха два сребърни реала. Въпреки патината на времето, среброто блестеше на местата, където някой се бе опитал да излъска черното покритие.

— Няма ли сега да промениш мнението си и да приемеш половината от съкровището, вместо половината от ранчото? — попита тя.

Той премести погледа си от старинните монети към дивата, сурова земя наоколо.

— Не. Тази земя притежава нещо, което парите не могат да купят. Можеш да си задържиш среброто.

„Не го искам — помисли си Сара тъжно. — Също като теб, аз искам само земята.“ Но все пак половината от ранчото принадлежеше на Конър. И съвсем скоро другата половина щеше да принадлежи на мъж, който не вярва в смеха, надеждата и любовта.

ГЛАВА 11

Духаше студен вятър. В речното корито, което Сара и Кейс използваша за пътека, нямаше вода, с изключение на някоя плитка локва. Въпреки това от двете му страни имаше трева и храсти, които изчезваха там, където започваха скалите.

— Тук има доста паша за добитъка — каза Кейс. — Учудващо, след като няма течаща вода.

Сара се усмихна леко.

— Тази земя е пълна с подобни изненади. Има само няколко истински извора, но затова пък на много места водата се просмуква през скалите.

С присвити очи Кейс огледа назъбените стени на каньона. Наистина имаше някои места, където растителността беше по-обилна.

„Нищо чудно, че наоколо има толкова диви животни“ — помисли си той.

— В Западен Тексас — каза на глас, — когато е сухо, наистина е сухо.

— Така е също и по-надолу от „Лост Ривър Кениън“ — каза Сара. — Долната част на каньона се отваря в широка долина. Реката тече още малко, но сухата земя я поглъща и постепенно всичко се превръща в безводен лабиринт от червени скали.

— Къде се влива Лост Ривър?

— Според Ют не се влива никъде. Просто става все по-малка и по-малка, докато съвсем пресъхне.

Кейс се замисли.

— Лост Ривър не се влива в друга река? — попита той.

— Не.

— А не свършва ли с езеро?

Сара поклати глава. Следващите ѝ думи потвърдиха очакванията му.

— През сухия период Лост Ривър е единствената течаща река в протежение на много мили околоръст.

— А пресъхвала ли е някога, преди да стигне до ранчото?

— Не и през шестте години, откакто съм тук.

— А какво казва Ют?

— Никога не е чувал Лост Ривър Кениън да е оставал без вода.

— Това по всяка вероятност е само въпрос на време.

— Бих искала да имам време и умение, за да построя няколко бента и може би дори малък язовир, като предпазна мярка — призна тя. — Няма да е зле и ако се изкопае кладенец.

— Ще видим какво можем да направим по въпроса, след като приключиш със съкровището.

Клепачите ѝ трепнаха. Нямахше да бъде в ранчото, след като намери среброто. Без да казва нищо, тя се обърна и погледна към небето, където се рееше един орел.

Кейс почака, но Сара явно не искаше да говори за времето, когато той ще притежава половината от ранчото.

— Или пък имаш намерение да разделиш земята, като аз остана от едната страна на реката, а ти от другата? — попита той.

Тя отново помълча известно време, а когато му отговори, продължаваше да гледа към орела, вместо към него.

— Не — гласът ѝ беше дрезгав. — Мисля, че ще е по-добре, ако ранчото си остане цяло. Освен ако ти не искаш да бъде разделено...

Той поклати глава, но тя не го видя.

— Аз не съм много добър в земеделието, в преденето и тъкането — каза той, — но знам как да се грижа за едно ранчо. Мисля, че ще е най-добре, ако обединим усилията и уменията си така, както го правите заедно с Ют и Лола.

На Сара ѝ беше невъзможно да проговори, защото щеше да издаде мъката, която бе сграбчила сърцето ѝ. Тя само кимна, като с цялата си душа копнееше за свободата, на която се радваше орелът в небесата.

Кейс огледа стесняващите се пред него стени на каньона. Теренът ставаше все по-стръмен под копитата на коня му.

— Не бих искал да съм тук при наводнение — каза той след малко.

— Много е страшно.

Поразен от ужаса, който прозвуча в гласа ѝ, той се обърна и я погледна. И чак тогава си спомни как е загинало семейството ѝ.

— Съжалявам. Не исках да ти напомням за това.

— Свикнала съм.

— Не ти е било лесно.

— Не, прав си — каза тя равно и срещна погледа му. — Но всеки изживява трудни моменти.

Дъхът му спря. Очите ѝ в момента бяха като огледало — дълбоко в тях имаше сенки на ужас и тъга, ярост и болка. Но на самата повърхност нямаше нищо. Съвсем нищо. Това означаваше, че Сара е била дълбоко наранена, както и самият той. Но тя не беше обърнала гръб на чувствата, за да оцелее. Как е успяла отново да се научи да се смее? И тогава през ума му премина въпрос, който не си бе задавал никога преди. Защо? Защо не се е затворила в себе си, а се е оставила открита за още болка?

Смях, надежда и любов... Пътят към ада е застлан с тях. А той се беше закълел никога повече да не се връща в ада на болката. И без това едва бе оцелял първия път. Сара не е глупава. Тя знае каква болка могат да причиняват чувствата. И въпреки това се усмихва, смее се, плаче. Дори обича. Точно затова Ют смята, че тя е ангел. Въпреки всичко тя не е станала безчувствена. От смелостта ѝ му спираше дъхът.

— Кога за първи път видя тези монети? — попита рязко Кейс, притеснен от мислите си.

Тя прие смяната на темата с облекчение, което не показва по никакъв начин.

— След като Хал умря.

— Къде ги намери?

— В една табакера в джоба на самото му.

— Мислиш ли, че е намерил среброто точно преди да умре?

Сара мълча известно време. Ритмичните удари на конските копита и шумът на вятъра бяха единствените звуци, които се чуваха.

— Не — отговори най-накрая тя.

— Защо?

— Беше излязъл, за да го търси.

Кейс се замисли.

— Къде е умрял съпругът ти?

— Не знам.

— Каза, че Конър го е проследил.

— Брат ми тогава беше на дванайсет години и е бил без кон. Никога преди това не беше се отдалечавал от къщата без мен. Ако конят на Хал не беше намерил обратния път към дома...

Гласът ѝ заглъхна и тя поклати глава, без да довършва изречението.

Кейс имаше намерение да попита какво е правил Конър извън къщата сам и при това без кон, но изражението на лицето на Сара го накара да премисли.

— Върнах се по следите на коня, но валеше като из ведро и не можах да стигна далеч.

— И дъждът изми следите, така ли?

— Да.

— Тогава какъв е смисълът да продължаваш да търсиш? Какво търсиш сега?

— Това, което вече ти казах. Развалини, червени колони и един тесен каньон. Това е всичко, което Конър си спомня.

— Колко места на разстояние един ден път на кон от къщата отговарят на това описание?

— Не знам.

— Приблизително.

— Стотици.

Той изсумтя.

— А колко си прегледала?

— Покрай колко минахме, идвайки насам? — попита тя саркастично.

Това, което не му каза, беше, че има един каньон, в който се страхува да търси, но не знае кой точно е той. Надяваше се никога да не разбере. От мисълта, че се препъва в костите на мъртвия си съпруг я полазваха студени тръпки.

— Нищо чудно, че нямате дърва за огрев, да не говорим за по-стабилна къща — каза Кейс. — Били сте твърде заети да преследвате глупавите си надежди за съкровището.

— Това си е моя работа.

— Не и когато трябва да те гледам как трепериш от студ всяка сутрин — каза той равно.

Тъй като тя не му отговори, той продължи да разглежда стените на каньона. Прикрепени за скалите, там растяха сребристи пинии,

борове и други дървета. Имаше и изсъхнали дънери, които можеха да послужат за огън.

— Следващия път ще вземем и товарни коне — каза той. — Можем да събираме дърва, докато търсим съкровището.

— Следващия път ще взема Конър. Той не се оплаква на всяка стъпка.

— Няма да го направиш.

Тя се извърна рязко и се втренчи в Кейс с присвити очи.

— Аз съм вдовица и съм достатъчно пораснала. Ако искам да дойда тук сама, ще го направя.

— Не си толкова глупава.

Тя не си направи труда да отговори.

— Знаеш толкова добре, колкото и аз, че Аб е оставил някого да наблюдава ранчото — изтъкна Кейс.

— Не съм виждала никого.

— Не си била на пост на билото.

— Но...

— Ако не ми вярваш — прекъсна я той нетърпеливо, — попитай брат си.

— И защо той да знае по-добре от мен?

— Страхотен въпрос!

— И какво означава това?

— Това означава — каза той спокойно, — че така си привързала Конър към себе си, че е цяло чудо, дето още не се е задушил.

Гневът я заслепи и тя не можа да отговори веднага. Когато най-после гласът ѝ се възвърна, вече беше овладяла яростта си.

— Конър също не ти влиза в работата.

Кейс я погледна.

— Какво смяташ да правиш, когато брат ти реши да се ожени и да се премести? — попита той рязко.

Изненаданото изражение на лицето ѝ говореше, че тя никога не бе мислила за брат си по този начин.

— Той е още момче.

— Дрън-дрън — каза Кейс с пренебрежение. — Кога ще навърши шестнайсет?

— След няколко месеца.

— Познавам мъже на тази възраст, които имат жени и деца.

— Не. Искам първо Конър да получи подходящо образование.

Тя нарочно премести погледа си към едната стена на каньона.

— Развалините са горе, на южната стена. Вече сме съвсем близо.

Тонът ѝ обаче говореше повече Кейс разбра, че разговорът за Конър е приключен.

— Забелязах развалините последния път, когато идвах тук — продължи тя, — но денят беше много напреднал и трябваше да се връщам.

Тя пришпори дребната кобилка, която се подчини и се втурна в тръс, от който реалите едва не изпаднаха от джоба на Сара. Крикет се приспособи бързо към новото темпо.

Сара се опитваше да не обръща внимание на разликата между двете животни, но това беше невъзможно. Лопатата, привързана зад нея на седлото, непрекъснато подскачаше и я удряше по гърба. Сухото дефиле се стесняваше все повече и ставаше все по-стръмно. Вече имаше само десетина метра между основата на скалите, които оформяха стените на каньона. Конете се препъваха в камъните и в храсталаците. Кобилата се справяше по-добре от жребеца, но и двете животни бяха потни, когато най-после Сара дръпна юздите.

— Ето тук — каза тя и посочи южното било на каньона. — Виждаш ли крепостта?

На Кейс му беше необходимо известно време, за да забележи порутените стени, които се издигаха в основата на стената на каньона. Въпреки че бяха обрасли с растителност, очевидно бяха дело на човешка ръка. От останките личеше, че това е било малка постройка с четири-пет стаи.

— Крепост? — възкликна той. — По-скоро прилича на обор.

— Който и да е живял тук, е живял по-добре от нас в ранчото „Лост Ривър“ — каза тя сухо.

— Ами опитай се да оправиш дъските на къщата си, вместо да търсиш съкровище.

— Дъските няма да направят къщата по-голяма.

— Но пък ще е доста по-топла. Още една стая, в която да се спи, също няма да е излишна.

— Конър няма нужда от самостоятелна стая. И без това ще отива на училище.

— Имах предвид теб, а не брат ти.

— Какво за мен?

— Едно момиче не би трябвало да споделя спалнята си с всеки ранен непознат, който има нужда от грижите ѝ. Не мислиш ли, че си струва да се потрудиш за малко повече самостоятелност?

Сара не отговори. Той погледна към здраво стиснатите ѝ устни, изпсува тихо и намести шапката на главата си.

— И сега, като пристигнахме при тази така наречена крепост, какво ще правим по-нататък?

— Ще търсим сребро.

— Не ми ли каза, че среброто било заровено в основата на висока червена колона?

— По всяка вероятност. Но не мога да бъда сигурна къде се намира сега.

— Ако съкровището тежи няколкостотин паунда, а съпругът ти е бил чак толкова пиян, когато го е открил, вероятността да го е натоварил всичкото на гърба си е твърде малка.

Сара беше мислила за това. От друга страна...

— Копала съм около всички колони в този каньон — каза тя рязко. — Сега е време да се занимаем с руините.

— Ако и тук няма нищо, тогава какво?

— Ще опитам в следващия каньон.

— А след това?

— Ще отида в следващия каньон и в следващия, и в следващия, докато каньоните се свършат или намеря това проклето сребро.

Кейс погледна към лопатата, привързана към седлото ѝ.

— Е, това е почти като да копаеш гробове — каза той. Слезе от коня и праметна ремъка на пушката си през рамо. После измъкна карабината от кобура ѝ до седлото и се обърна към Сара.

— След теб!

— Война ли смяташ да започваш? — попита тя, слизайки от мустанга.

— Не бих искал да разочаровам някой Калпепър, ако дойде насам, търсейки добра порция олово.

Гласът му беше сух и в очите му нямаше хумор. Беше изглеждал по същия начин в нощта, когато се върна в къщата след убийството на тримата бандити.

Без да казва и дума, Сара спъна кобилката, взе пушката си и лопатата и се отправи към развалините с бърза крачка. Опитваше се да не мисли колко много се бе страхувала, докато чакаше в къщата заедно с Конър, без да знае дали Кейс е жив, или мъртъв, дали не умира в момента сам в студената нощ.

Два пъти бе тръгвала към вратата. Първия път Конър я спря, като просто я хвана за ръката, но втория бе принуден да се бори с нея и да я притисне към пода, за да ѝ попречи да излезе навън. Сложила пушката и лопатата на рамо, тя се запрепъва нагоре по баира. Мокасините ѝ, направени от Ют, бяха почти нови. За нещастие, остриите камъни скоро щяха да пробият еленовата кожа.

Малко преди да стигне до развалините, тя спря, за да си поеме дъх.

— Дай ми лопатата — каза Кейс.

— Не е редно да носиш... — започна тя, обръщайки се към него, но бързо се отказа.

Подаде му тежката лопата, но задържа пушката. Без товара останалата част от пътя ѝ се стори много по-лесна. Ако лопатата или пък раненият крак затрудняваха вървежа на Кейс, това въобще не пролича.

Замислените ѝ сиви очи огледаха порутените стени и камарите камъни.

— Къде искаш да копая? — попита той.

— Нека първо да поразгледаме наоколо. Може пък да имаме късмет.

— Купища сребро, блестящи на слънцето?

— Или по-скоро изгнили кожени торби, пълни с монети — отвърна тя.

Тя се завъртя на пета и се насочи към първата стая.

— Стой далеч от стените — обади се Кейс.

— Правила съм това и преди.

— Просто стой далеч от стените. Изглеждат така, сякаш само да кихнеш, и ще се срутят.

Тя стисна устни, но споменът затова, как я бе усмирил брат ѝ, беше все още твърде пресен.

„Мъжете са упорити същества — помисли си тя. — Защо просто не оставят жените да си вършат работата. Защо непрекъснато трябва да

се месят?“

Постара се да стои далеч от стените, докато разглеждаше стаите една след друга.

Кейс раздвои вниманието си, наблюдавайки я и оглеждайки се за евентуални неканени гости. Беше много по-интересно да наблюдава нея. Тя се движеше с подчертана грациозност и това го накара да си спомни колко приятно му беше, когато гърдите ѝ докосваха крака му, докато сменяше превръзките му. Мисълта отново да се наслади на това усещане, но този път без рани и без дрехи, които да му отвличат вниманието, предизвика познатия ефект върху слабините му.

Проклятие! По-добре е да я ядосва непрекъснато. Няма да е трудно, като се има предвид колко е независима. Но това, което в действителност искаше да направи, бе да целува заобленото ѝ, женствено тяло, докато то се разтопи и потече като мед по езика му.

„Мисли си за нещо друго“ — заповяда си той. Но това беше много трудно дори когато не я виждаше.

Когато Сара най-последно се появи отново, палтото ѝ беше разкопчано, шапката ѝ беше килната назад, а връзките на ризата ѝ от еленова кожа бяха развързани, за да може тялото ѝ да диша.

Кейс беше сигурен, че под разхлабените връзки може да види кадифената сянка между гърдите ѝ. Не искаше нищо друго, освен да зарови лице в топлата, ароматна плът.

— Е? — попита той грубо.

— Няма сребро.

— Успях и сам да се досетя. Някакъв знак, че тук е имало някой, след като са си тръгнали индианците?

— Има няколко места, на които скоро е пален огън, но Ют и Конър ловуват в този каньон, а и Хал сигурно е търсил тук...

Тя сви рамене и млъкна.

— Покажи ми къде да копая — каза Кейс след малко.

— Не бива да копаеш. Раната ти едва е заздравяла.

— Кракът ми си беше съвсем наред, когато трябваше да копая преди няколко дни — отговори той равно.

Сара се намръщи. Беше загубила и този спор. Той също се бе включил в копаенето на гробове за бандитите заедно с Ют и Конър.

— Добре — глухо каза тя. — Копай ако щеш и до Китай, все ми е едно.

— Съмнявам се, че отчетата са скрили среброто толкова надълбоко. Те са смятали, че ще стигнат до ада дълго преди да открият нови езичници, чиито души да спасяват.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка Сара искаше да я скрие от него, затова се обърна настрана.

— Ще ти покажа къде да копаеш.

Копането беше доста по-бавно, отколкото първоначалният оглед. Почвата беше твърда като камък. Не след дълго Кейс свали шапката и сакото си. После разкопча черната си вълнена риза до кръста, започна да я изважда от панталона си, но изведнъж спря. Погледна към Сара.

— Давай — обади се тя. — Няма да припадна.

Но не спомена нищо за това, че го е виждала и съвсем гол. Просто не беше необходимо. И двамата го знаеха и самата мисъл за това нажежаваше пространството между тях.

Кейс съблече ризата си, метна я на един клон и отново взе лопатата. Къдравите черни косми по гърдите му образуваха стесняваща се пътечка надолу към колана на панталоните му.

Сара знаеше какво има по-надолу. Дишането ѝ се учести и тя бързо извърна поглед. От стомаха ѝ тръгна гъделичкаща вълна и постепенно обхвана цялото ѝ тяло.

„Какво ми става! — мислеше си отчаяно тя. — Не съм някое невинно момиченце, което да се впечатли чак толкова от голите гърди на един мъж.“ Но тя беше развълнувана от полуголото му тяло. А също така беше толкова очарована, че не можеше задълго да задържи погледа си другаде.

Кейс изпълваше очите ѝ. Плавните му движения бяха комбинация едновременно от сила и грация, които ѝ напомняха за полета на орел. Някой ден и Конър ще стане такъв. Силен, бърз, гъвкав. Съвсем пораснал. Мъжествен. Тази мисъл я накара да почувства едновременно болка и удоволствие. Болка, защото Конър растеше прекалено бързо. Удоволствие, защото се превръщаше в един изключителен мъж. Но никой мъж не може да бъде толкова красив, колкото Кейс. Не и за мен. Кейс е... специален.

— Тук няма нищо, освен останки от стените — обади се Кейс.

— Опитай ей там.

Дрезгавата нотка в гласа ѝ го накара рязко да вдигне глава. Сара гледаше към каньона, където бяха оставили конете.

— Не се притеснявай — каза ѝ той. — Крикет няма да отиде никъде, въпреки че не е спънат.

Тя кимна, без да го поглежда. После надигна лицето си срещу вятъра, за да охлади пламналите си бузи. Не осъзнаваше, че това движение надига гърдите ѝ.

Кейс се загледа в нежните женствени извивки, притиснати към еленовата кожа на ризата ѝ. Кръвта му кипна и той се възбуди неимоверно бързо, но напоследък вече беше свикнал. Но това не означаваше, че му харесва. Въобще не му харесваше. Ако се чувстваше по този начин с всички жени, щеше да е съвсем друго нещо. Но само Сара можеше да причинява такъв бърз ефект върху тялото му. Той изпсува наум, премести се на около пет метра по протежение на стената и отново започна да копае.

Беше благодарен, че физическото усилие му помага да не обръща чак толкова внимание на сексуалното си желание спрямо младата вдовица, която го наблюдаваше със сивите си очи. Лопатата се удари в нещо, което не беше нито камък, нито пръст. Без да обръща внимание на болката в бедрото си, Кейс коленичи и започна да рови с ръце в тухлите. Появиха се останки от керамични съдове. Той оглеждаше всяко парче поотделно, преди да го остави настрана.

— Какво е това? — попита Сара нетърпеливо.

— Все още не мога да кажа.

Тя изтича нагоре и застана до него.

— Стой настрана! Не искам да си близо до стената.

— Но ти си близо до нея.

— Това е нещо съвсем различно.

Тя не си направи труда да спори с този човек, на когото липсваше всякаква логика. Просто остана на мястото си и продължи да го наблюдава. Но вместо да гледа там, където се забиваше лопатата, погледът ѝ беше прикован към мускулите на гърба му. Гладката кожа сякаш молеше да бъде погалена. Ръката ѝ беше почти до рамото му, когато тя осъзна какво всъщност прави. Дръпна бързо пръстите си, сякаш се беше опарила. Какви са тези мисли? Никога преди не бе изпитвала желание да погали мъж.

Преди да се появи Кейс. Нямахме представа защо той я привлича така неудържимо. Знаеше само, че това е факт. Някъде дълбоко в него имаше нещо, което събуждаше в нея непознати чувства.

Точно както тя събуждаше чувства в него, въпреки че той се опитваше да не обръща внимание на това. „Не искам да те желая. Това означава, че не всичко в мене е умряло, както се бях надявал.“ Тя не спираше да се пита дали способността му да обича все пак не е била победена изцяло от войната.

Изхвърляйки още парчета тухли, Кейс се наведе внимателно в дълбоката до гърдите му дупка.

— Ето го — обади се той триумфално.

— Среброто?

Той не отговори.

— Какво намери? — отново попита тя.

— Не си събличай ризата.

— Защо? Ти съблече своята.

Главата му рязко се вдигна и той веднага забеляза, че Сара не гледа към ръцете му. Гледаше го така, както някое дете гледа полуразопакован коледен подарък. В този момент му се прииска да я съблече.

„Не ставай по-глупав, отколкото Господ те е създал — скара се той на себе си. — Ти я съблазняваш и много добре знаеш, че съвсем скоро тя ще започне да си мечтае за домашно огнище, за къща и деца.“

Деца. По тялото му премина смразяваща тръпка. Сара беше преживяла достатъчно трудности в краткия си живот и той не искаше да ѝ причинява още болка. Но ако се поддаде на желанието, което го изгаряше, съвсем сигурно щеше да я нарани, и то дълбоко. Той просто не можеше да ѝ предложи това, от което тя имаше нужда. Единственото нещо, с което разполагаше, беше желанието, което обаче беше опасно и за двамата.

Може би е права. Може би трябва да вземе половината от среброто и да се махне отгук. Или може би само трябва да се махне. Но преди тази идея да е узряла в съзнанието му, той я отхвърли. Достатъчно лошо беше, че трябваше да държи ръцете си далеч от най-съблазнителната жена, която беше срещал. Да се откаже и от земята беше немислимо.

— Внимавай! — извика Сара.

Едната стена на дупката започваше да се срутва, затова тя се хвърли на земята и се опита да я задържи с ръце. Но бързото движение я накара да залитне и тя се стовари върху Кейс. Той пое тежестта ѝ, без да помръдне и на сантиметър. Пръстта започна да се свлича в дупката.

— Съжалявам — обади се Сара. — Помислих си, че пръстта ще те затрупа до шията.

— Но вместо това сега и двамата сме затрупани до лактите.

Тя погледна към ръцете си, които бяха изчезнали под пръстта. Както и неговите. Незнайно защо, всичко това ѝ се стори толкова смешно, ще тя изведнъж избухна в гръмогласен смях.

Неочакваният звук така подейства на сетивата му, сякаш току-що се беше насладил на прекрасен слънчев залез. Погледна към Сара, която се беше надвесила над него, полагайки усилие да не падне надолу с главата в дупката. Само на няколко сантиметра от главата му един чифт сребристосиви очи блестяха с насмешка над живота като цяло и на настоящата ситуация.

Как е възможно тя да продължава да се смее? Видяла е как умира семейството ѝ. Съпругът ѝ също е умрял. Бедна е като църковна мишка. Наоколо е пълно с бандити, нетърпеливи да я сграбчат в ръцете си. А тя се смее!

— Добре ли си? — попита Сара, останала без дъх.

— Разбира се, че съм добре.

— За момент ми се стори, че нещо те боли.

— За момент ми се стори, че си се побъркала — отвърна той. — Смееше се като идиот.

— Изглеждахме толкова глупаво, заровени до лактите, като деца в пясъка на брега на морето.

Кейс не можеше да понася веселието, което струеше от очите ѝ. Погледна към устата ѝ.

Устните ѝ все още бяха леко отворени от смеха, който продължаваше да бълбука в гърдите ѝ. И в следващия момент вече беше толкова близо до нея, че можеше да почувства топлия ѝ дъх върху устните си.

„Не бива да го правя“ — помисли си той. Но въпреки това го направи.

Смехът ѝ заглъхна, когато внезапно почувства горещия му дъх до устните си. После устата му се сля с нейната. Тя инстинктивно се

вцепени, очаквайки той да я подчини със сила. Но вместо това той я вкуси толкова внимателно, въпреки огромното си желание. Някакъв странен звук се надигна от гърлото ѝ. С върха на езика си тя отвърна на нежното, търсещо движение на неговия. И двамата усетиха тръпката, която премина през тялото му. Отдръпна се от нея с рязко движение.

— Съжالياвам — каза рязко. — Не биваше да го правя.

Объркана, тя го погледна с блестящите си сиви очи.

— Не си прави погрешни изводи — продължи той. — Аз просто... Проклятие! Просто исках да разбера какъв е вкусът на смеха.

Сара си пое бързо въздух. В стомаха ѝ нещо затрептя в отговор на думите му, както и на целувката му.

— И какъв е вкусът му? — попита тя дрезгаво.

— Като твоя, може ли да бъде различен? — отвърна той грубо.

— А аз си помислих, че вкусът му е като твоя.

Той смотолеви нещо под носа си. Когато отново я погледна, очите му бяха чужди, както и гласът му.

— Залепнала ли си тук, или можеш да измъкнеш ръцете си?

Тя го погледна и потрепери.

„Не искам да те желая. Това означава, че не всичко в мене е умряло, както се бях надявал.“ Но този път не беше необходимо Кейс да произнася думите на глас. Те бяха изписани на лицето му.

Устните ѝ се свиха в гримаса, която нямаше нищо общо с усмивката. Без да казва нищо повече, тя се изправи и издърпа ръцете си от пръстта. Трепна, когато един остър камък одра китката ѝ.

— Добре ли си? — попита той дрезгаво.

С бързи движения тя изтупа праха от ръкавиците си.

— Разбира се. А ти?

Без да казва нищо, той също издърпа ръцете си, но ги държеше по някакъв странен начин, сякаш изпитва болка от движението.

— Ти си ранен! — извика тя.

Кейс поклати глава. Държейки шепите си притиснати една към друга, той бавно разгъна пръстите си. Върху дланта му имаше някакво странно миниатюрно керамично изделие — две кани, съединени при дръжките. Но бяха прекалено малки, за да могат да се използват.

— Прилича на част от кукленски сервиз — каза Сара.

Кейс пребледня.

— Вземи го — гласът му беше груб.

Един-единствен поглед към лицето му беше достатъчен, за да спре протеста ѝ. Тя взе старинния предмет от ръцете му.

Кейс рязко се изправи и се запъти нанякъде с бързи крачки.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Да нагледам Крикет.

— Пасе откъм северната страна, близо до онзи храсталак.

Дори и да я беше чул, Кейс не промени посоката на движението си. Съвсем скоро се изгуби от погледа.

Сара погледна към мъничката двойна кана и се зачуди какво в нея бе накарало един възрастен мъж да избяга.

ГЛАВА 12

— Това е играчка — каза Конър, доволен като малко дете. — Виж — пръстът ми изпълва едната кана.

Сара се усмихна.

— Внимавай! Много е стара.

Лола се засмя и се загледа в мъничките кани, лежащи върху дланта на Сара. Едната беше черна, другата — бяла.

— Не съм виждала нищо толкова прекрасно от времето, когато братовчед ми ми направи една толкова малка кукла, че се побираше в черупката на патешко яйце — каза Лола. — Боже, Боже, беше толкова отдавна.

Ют огледа странната фигурка от всички страни, изсумтя и произнесе само една дума:

— Сватба.

— Какво? — попита Сара.

— Това е като... — Ют не можеше да намери подходящата дума.

— Церемониална кана? — предположи Сара. — Която се използва само при специални случаи?

Ют закима енергично.

— Народът на брата на майка ми използва подобни, когато някоя двойка се жени. Макар че формата е малко по-различна, предполагам, че става въпрос за едно и също нещо.

— Толкова малко? — попита Сара учудено.

— По дяволите, не — изръмжа Ют с пренебрежение. — Човек не би могъл да си намокри и устните с това.

— Чувал ли си някога за нещо подобно? — попита Конър, обръщайки се към Кейс.

Кейс само сви рамене, без дори да си направи труда да се обърне. Разочарован от пълната липса на интерес, Конър отново съсредоточи вниманието си върху Сара.

— Имаше ли още? — попита нетърпеливо сестра си той.

— Чуй се само! — засмя сетя. — Така както се държиш, човек би си помислил, че става въпрос за испанското сребро.

— Това е също толкова хубаво — отговори брат й.

Ют изсумтя.

— Момче, опитай се само да продадеш този боклук и веднага ще разбереш каква е разликата между глината и метала.

Конър хвърли на Ют поглед, изпълнен с отвращение.

— Исках да кажа, че тази кана и испанското сребро са ценни, защото и двете неща са... хм, история, мисля. Това е сякаш да докосваш част от нещо или някой, който е живял много, много отдавна.

— Да — съгласи се Сара. — Някак си призрачно, но в добрия смисъл на думата.

Брат й се взря в миниатюрата, очевидно очарован.

— Ако откриеш достатъчно подобни предмети — каза той най-накрая, — може би ще разбереш какви са били хората, които са ги направили, какво са мислили, чувствали, мечтали.

— Звучиш като татко — прошепна Сара. — Той обичаше старинните предмети повече от всичко на света.

— За какво може да ти послужат някакви си предмети? — попита Лола. — Вече знаеш какво са представлявали тези хора.

— Защо говориш така? — попита я Конър. — Защото Ют произлиза от хора като тях?

— По дяволите, момче. Ют е по-голям мелез от онова куче отвън.

Ют се ухили.

— И те са били хора — продължи Лола, посочвайки към миниатюрата. — Добри, лоши, алчни, щедри, умни, глупави и всичко останало. Просто хора като нас.

— Ние не правим такива кани — обади се Конър.

— Но ожадняваме и не пием направо от шепите си — отвърна тя.

— Ние правим играчки за децата си, които са мънички копия на вещите, които използваме в ежедневието — добави Сара.

— Малки каруци, вместо големи? — попита Конър.

— Кукли, вместо бебета — съгласи се тя и се усмихна. — Сервизи за чай, вместо...

Вратата се затвори с трясък зад гърба на Кейс.

— Оу! — възкликна Лола. — Радвам се да видя гърба на това момче. Сякаш досега имахме ранена мечка гризли в къщата.

— Някои хора не обичат призрачните неща — каза Ют.

— Ха! — изсумтя Конър. — Мислиш ли, че се плаши...

— Се страхува — поправи го Сара.

— Че се страхува от една детска играчка?

— Да не харесваш нещо не означава непременно, че се страхуваш от него — каза Ют. — Аз например въобще не обичам риба, но не се страхувам от нея.

— Ти ядеш змии — каза Конър.

— Те не са хлъзгави, а рибите са хлъзгави като сополи.

Сара се покашля.

— Извинете — промърмори Ют. — Трябва да отида за дърва.

— Добра идея — каза Сара, гледайки към брат си. — Вземи дорестия мустанг, той е свикнал да носи товар.

— По дяволите, знам това — измънка Конър.

Сара не отговори. Брат ѝ беше прав. Той беше този, който научи кобилата да носи толкова много товар. Но навикът да дава заповеди на по-малкия си брат не можеше да бъде изкоренен лесно.

— Съжалявам — каза тихо Сара.

Изненадан, Конър се обърна и погледна към сестра си.

— Не би трябвало да ти казвам неща, които вече знаеш — обясни тя. — Ще се постарая друг път да не го правя.

Той ѝ се усмихна с нежност, от която в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Няма нищо — каза той. — Понякога имам нужда от напомняне.

Тя се усмихна, отиде при брат си и бързо го прегърна. Въпреки че все още не беше силен като мъж, главата ѝ стигаше до брадичката му.

— Непрекъснато забравям колко си пораснал — каза тя.

— Той също — обади се Лола. — Непрекъснато се препъва в разни неща с тези негови огромни копита.

Конър се засмя и излезе от къщата.

— Какво има за вечеря? — извика той от отвън.

— Фасул — извикаха едновременно Сара и Лола.

— Господи, какво изкушение! — извика той в отговор. — Не съм ял фасул от, от два-три часа.

— Има и яребици — добави Сара.
Вратата бързо се отвори.
— Яребици?
— Кейс ги застреля.
— Е, поне няма да се налага да търсим олово — каза брат й. —
Просто ще го извадим от зъбите си.
— Не ги застреля с пушката си.
Очите на Конър се разшириха.
— А с какво?
— С револвера.
— Чиста загуба на куршуми — вметна Лола.
— Всяка с по един изстрел — продължи Сара. — Три птици. Три патрона. Най-бързата стрелба, която някога съм виждала.
Веждите на Лола подскочиха нагоре. Конър подсвирна.
— Това е добра стрелба. Много добра — възкликна Лола. —
Нищо чудно, че е оцелял след онова представление с Калпепърови.
— Беше на косъм — обади се Сара глухо.
— Момиче, не съм чувала някой досега да е оцелявал след престрелка с Калпепърови.
— Ха! — възкликна Конър. — А пък аз си мислех, че не е чак толкова добър с револвера.
— Защо? — попита учудено Сара. — Само защото е бил прострелян?
— Не. Защото не е отрязал цевта, нито пък е променил с нещо спусъка, за да стреля по-бързо.
— Това са салонни номера — обади се Лола.
— Може би, но тези номера помагат на Калпепърови да са по-бързи и от светкавица.
— На това ли те учи Ют, когато се предполага, че трябва да вършите задълженията си? — попита Сара.
— Adios — каза брат й и затвори вратата след себе си. — Ще се върнем, преди да се е стъмнило.
— Конър Лоусън! — извика тя. — Отговори на въпроса ми!
Тишината, която последва, бе по-красноречива и от думи. Тя се обърна към Лола.
— Не искам Ют да учи Конър на такива номера — каза Сара равно.

— Не го казвай на мен, а на брат си. Той е този, който непрекъснато досажда с въпроси за револвери и всякакви оръжия.

Сара прехапа устни и се обърна. Много внимателно постави мъничките съединени кани в една естествена ниша между дъските.

„Трябва да намеря това съкровище — помисли си тя. — Трябва да го намеря.“

Но днес не беше постигнала никакъв напредък. Кейс бе изкопал още няколко дупки само за да намери изпочупени керамични съдове и останки от огън. Около развалините нямаше никакви следи, че скоро там е стъпвал човешки крак.

— Слушаш ли ме? — попита Лола нетърпеливо.

Стресната, Сара се обърна.

— Казваше ли нещо?

— По дяволите!

— Съжалявам. Просто... си мислех нещо.

— Тогава помисли за това! Трябва да си доволна, че брат ти има зорки очи, бързи ръце и достатъчно смелост, за да ги използва в борба. Тези Калпепърови не са израснали в църква. Те са проклетни до мозъка на костите си. Всеки един от тях.

Сара погледна нагоре. Суровият тон на по-възрастната жена се подсилваше от строгата гънка на устните ѝ.

— Някога си познавала Калпепърови, нали? — попита Сара. — Не само Аб, а целия клан.

— Израснах близо до тях. Майка ми простреля един от чичовците на Аб из засада, защото се опита да ме насили, когато бях на дванайсет. За съжаление, не можа да го убие.

Сара изглеждаше шокирана, а и се чувстваше по същия начин.

— Не е бил първият — продължи Лола, — нито ще бъде последният. Майка ми ме научи да се отбранявам — по-възрастната жена сви рамене и се усмихна. — Само го споменавам, за да разбереш, че не бива да забраняваш на Конър да прави това, което ще го научи да се защитава.

— Не искам той да се учи на такива неща — каза Сара с тих, отчаян глас.

— Мъжете правят това, което трябва да се направи, а жените си кротуват.

Сара стисна устни. Искаше ѝ се да спори, но знаеше, че трябва да се пребори със себе си, а не с Лола.

По дяволите дървата за огрев! Ще търси испанското съкровище утре, вдругиден и по-вдругиден. И ще го намери. Трябва да го намери.

— Като говорим за жените и мъжете — продължаваше Лола, — изглеждаш ми малко понапълняла.

— Моля? — Сара премига, объркана.

— Знаеш откъде идват бебетата, нали?

Сара усети как бузите ѝ пламват, като си спомни как къпеше Кейс, когато беше заспал. Той наистина беше в състояние да ѝ направи бебе.

— Той не би ме насилил — каза тя глухо.

— Няма да му се наложи. Или още не си го разбрала?

— Кое?

Голямата Лола разпери ръце.

— Знаеш всичко, което пише по книгите, но нищо за живота!

Сара не отговори.

— Ти искаш Кейс — продължи Лола с равен глас. — Всичко е толкова просто и ясно.

— Дали го искам или не — това няма значение. Той не ме иска.

— Глупости. Но на теб трябва да ти се говори направо, освен ако не искаш да гледаш бебето на Кейс. Искаш ли?

— Това няма значение. Той няма да ме докосне по този начин.

— По дяволите, момиче, те всички в началото говорят така.

— Кейс не ме желае — каза рязко Сара. — Поне така ми каза.

Лола премига.

— И как така?

— Не иска да изпитва никакви чувства.

— Човек, който не изпитва никакви чувства, е мъртъв човек.

Сара се усмихна уморено и поклати глава.

— За вдовица ти наистина си доста зелена — каза Лола. — Как си се предпазвала от забременяване, докато съпругът ти е бил жив? Или пък сигурно той е бил прекалено стар?

— Обикновено беше твърде пиян, за да може да свърши някаква работа.

Широките рамене на Лола се разтресоха в беззвучен смях. После бръкна в джоба на панталоните си, извади една малка кожена торбичка

и я подхвърли.

Сара я хвана инстинктивно. Беше съвсем лека.

— Какво е това? — попита тя.

— Парчета от една гъба. Кейс не е пияница и въобще не е толкова стар, че да не може да посее някое бебе в корема ти.

Сара погледна кесийката.

— Е?

— Е, когато ти се прииска, накисни едно от парчетата в оцет и го сложи там, откъдето ти тече кръв всеки месец. Сложи го колкото можеш по-навътре. А после направи това, което трябва да направиш.

— И няма да забременея, това ли искаш да кажеш?

Сара отново погледна към малката кесийка и се помоли бузите ѝ да не са толкова червени, колкото ги чувстваше.

— Няма от какво да се срамуваш — каза Лола. — Казвали са ми, че на някои жени им харесва.

По тялото на Сара премина тръпка на отвращение.

— На мен не ми харесваше — каза тя тихо.

— И на мен не ми харесваше особено, докато не се появи Ют. Ако харесваш мъжа, е поносимо. Колкото повече го харесваш, толкова е по-поносимо.

Сара ѝ подаде кесийката.

— Вземи я. Няма да ми трябва.

— Конър отвърна същото преди няколко седмици, когато му каза да вземе сакото си. И какво се случи?

— Той не го взе.

— И после се прибра, подвил опашка и полумъртъв от студ.

— Аз не съм Конър.

— По дяволите, момиче, разбира се, че не си. Той не може да носи дете в корема си.

Сара сграбчи ръката на Лола, сложи кожената кесийка на дланта ѝ и стисна пръстите ѝ. Старата жена сви рамене и пъкна кесийката обратно в джоба на панталоните си.

— Ако промениш решението си, обади ми се.

Сара кимна, но си помисли, че има и по-лоши неща от това да роди бебето на Кейс. Много по-лоши.

— Сара, будна ли си?

Тихият глас на Ют я събуди толкова внезапно, че сърцето ѝ заби бързо.

— Какво има? — прошепна тя. — Бандити ли?

— Не. Кейс.

— Какво е станало?

— Така се мята и стене в съня си, че може да събуди и умрелите.

Тя се замисли. Не беше го виждала от вчера следобед, когато излезе от къщата, когато всички останали се възхищаваха на глинената миниатюра.

— Болен ли е? — попита тя.

— Не, госпожо. Просто е много неспокоен. Вика разни имена.

Също както когато беше в треска. Дали отново вика скъпоценната си Емили?

— Събуди го — нареди тя.

— Не, мадам — Ют беше категоричен.

— И защо не?

— Последния път, когато събудих човек, който се мяташе и стенеше насън, той за малко не ме уби, преди да дойде на себе си. А Кейс не би позволил и косъм да падне от главата ти, камо ли самият той да ти навреди.

— Добре — съгласи се тя и отметна завивките. — Конър на билото ли е?

— Да, госпожо.

— Иди да поспиш. Аз ще се погрижа за Кейс.

— Хм, госпожо.

— Какво?

— Може би първо ще трябва да му поговориш тихичко, преди да го сграбчиш за рамото.

— И преди съм си имала работа с диви животни — отвърна тя сухо.

Ют се изсмя.

Сара намъкна дрехите си, сграбчи една жилетка и се втурна навън. Небето представляваше една прекрасна картина от черни и сребристи тонове. Красотата му ѝ спря дъха. Но когато усети студа, тя потрепери и се запъти към голямото дърво, под което Кейс бе установил „лагера“ си.

Ют беше прав. Кейс се въртеше, трепереше и бълнуваше. Гласът му беше тих, но Сара беше сигурна, че името на Емили се споменава най-често. Внимателно се приближи към него. Искаше ѝ се да го гушне в прегръдката си и да го успокои. Беше правила същото за Конър, когато той спеше неспокойно след наводнението.

Но вместо да докосне Кейс, тя коленичи там, където не би могъл да я достигне. Той беше воин, заспал сам, извън къщата. Ако някой го докоснеше сега, той не би си помислил, че е приятел.

— Кейс — каза тя тихо. — Аз съм — Сара. Всичко е наред. Аз съм тук. Ти си в безопасност. Всичко е наред.

Повтори го няколко пъти, като се стараяше гласът ѝ да звучи успокоително. След известно време той спря да се мятта. Продължаваше да е неспокоен, но вече не трепереше като животно, хванато в капан.

— Точно така — мълвеше тя. — Всичко е наред. Никой няма да ти причини зло. Няма да им позволя.

Приближи се към него, като не спираше да говори. Думите ѝ бяха смесица от разумни доводи и глупости, но го успокояваха.

Когато погали ръката му, той въздъхна. Ръката му се вкопчи в нейната и той я придърпа към себе си.

— Емили! Помислих си, че те няма. Гушни се при мен и заспивай. Чичо Кейс няма да позволи на духовете да дойдат.

Сара беше твърде изненадана, за да се отдръпне, когато той погали косата ѝ, притисна главата ѝ към гърдите си и придърпа завивките върху нея. Нямахше нищо сексуално в действията му. Сякаш тя беше дете, а не жена. Чичо Кейс! Нима неговата обичана, изгубена Емили е племенницата му? Започна да го буди, за да му каже, че тя не е Емили. Пълното спокойствие на тялото му я спря. Той вече не се въртеше, не се бореше с това, което само той можеше да види. Тялото му беше отпуснато, спокойно.

Въздъхна дълбоко и я притисна към себе си. Постепенно ударите на сърцето му се нормализираха, което беше знак, че е заспал дълбоко.

Известно време тя слушаше сърцето му под бузата си и наблюдаваше прекрасното звездно небе над главите им. Така притисната към Кейс вече не ѝ беше студено. Пое си дълбоко въздух и усети аромата на дърво, на вълна и на мъж. Въздъхна и се сгуши в

него. Харесваше ѝ да усеща ръката му около раменете си и топлия му дъх в косите си.

Топлината на тялото му сякаш проникваше в самата ѝ душа. Тя се отпусна. Откакто наводнението отне живота на родителите ѝ, тя не се беше чувствала толкова спокойна. Би трябвало да се върне в къщата. Кейс вече е добре. Започна с нежелание да се отдръпва от него, от спокойствието и топлината на постелята му.

Ръката му я стисна здраво и не ѝ позволи да си тръгне.

— Кейс? — прошепна тя. — Буден ли си?

Той не отговори. Тя почака, докато ръката му се отпусна, после отново опита да стане. Ръката му отново я стисна. Промълви нещо и се размърда неспокойно.

— Тихо — промълви тя успокоително. — Всичко е наред. Няма да те оставя.

За известно време, добави наум. Въздишайки, Сара отново се отпусна и се загледа в нощното небе. Повече не се опита да си тръгне. Заспа дълбоко, притисната към Кейс.

ГЛАВА 13

Кейс се събуди преди изгрев-слънце. Не му беше присъщо да се буди така — бавно и мързеливо. Обикновено скачаше на крака още щом отвореше очи. Изпитваше някакво усещане за спокойствие.

„Господи — помисли си той сънливо. — Отдавна не съм имал чувството, че Емили лежи до мен.“

Внезапно осъзна, че тежестта върху ръката му не е от детско тяло. До него беше легнала жена. По раменете и ръцете му се разливаше водопад от дълги, гъсти женски коси. Във въздуха се носеше топлото, приятно ухание на жена. И на рози.

Сара. Бързо отвори очи. Над главата му имаше дърво. Между клоните му проблясваха звезди. Луната беше залязла. Зората придаваше розов оттенък на небето на изток.

„Какво, по дяволите, прави тя тук с мен?“ — помисли си той.

Най-бързият начин да разбере беше, като я събуди и я попита. Започна да смъква одеялото от раменете ѝ, но бързо забрави какво имаше намерение да прави.

Слабата светлина галеше лицето на Сара. Косата ѝ нямаше златистия отблясък, който ѝ придаваха слънчевите лъчи, но беше лъскава като черна вода. Дългите ѝ мигли почиваха върху бузите ѝ. Устните ѝ бяха пълни, спокойни, леко извити, сякаш се усмихваше насън. Беше изкусителна.

„Не бива да го правя“ — помисли си той, докато се навеждаше към нея. И спря. Или поне така си помисли. Но бързо осъзна, че не може да устои, както пеперудите не могат да устоят на изкушаващата светлина на пламъците. Тя бе като огън през зимата. Господи, толкова дълго му беше студено...

Устните му докоснаха нейните. Пръстите му нежно, внимателно се вмъкнаха в косите ѝ, търсейки топлината под хладните кичури. Хвана главата ѝ в ръцете си. Сара въздъхна и леко намести главата си, сякаш наслаждавайки се на докосването му.

През тялото му премина тръпка, която не беше предизвикана от студа. Това беше желание и още нещо, нещо заплашително, което се промъкваше към него след всичките години самота. Но той не си го признаваше. Смяташе, че изпитва към нея единствено физическо желание. Физическото желание беше нещо, което му бе станало твърде познато и което добре разбираше, откакто пристигна в ранчото „Лост Ривър“.

Бавно се премести така, че Сара остана под него. Одејалото се плъзна настрани, но той го хвана със зъби и го дръпна обратно върху тях, за да не се събуди тя от студа. За него нямаше никаква опасност да усети студеното зимно утро. Уханието ѝ и вкусът ѝ го изгаряха. Пръстите му се преместиха към връзките на ризата ѝ от еленова кожа. Издърпа едната връзка през първата дупка, после и другата.

„Не бива да го правя“ — помисли си той, въпреки че кръвта изгаряше тялото му.

Извади връзките през още една дупка. Кожата ѝ блестеше като перла под слабата светлина на звездите и розовото начало на изгрева.

„По дяволите дали трябва или не трябва да го правя — мислеше той. — Ако тя не го искаше толкова, колкото и аз, нямаше сега да бъде тук.“

Със сигурност една вдовица знае как се събуждат мъжете сутрин. Точно затова се е промъкнала под завивките, докато е спял. Знаела е, че той няма да направи първата крачка, затова е решила да го изненада.

Кейс установи, че връзките на ризата ѝ продължават чак до пъпа. Отдръпна ризата, за да я види по-добре. Искаше просто да я погледа. Това е всичко. Няма нищо лошо в това да я види.

Звездната светлина придаваше на кожата ѝ сребристо сияние. Между гърдите ѝ имаше сянка. Връхчетата им бяха тъмни и настръхнали от нощния студ. Той сподави един стон.

Боже Господи! Не можеше да спре да я гледа, нито пък да потисне желанието си да я почувства, да я вкуси, да изследва тялото, което току-що беше открил.

Наведе лицето си между гърдите ѝ и си пое дълбоко въздух. Сякаш вдишваше огън. Потърка челото си в едната ѝ гърда, после в другата. Когато усети кадифеното зърно, вдигна глава. Устните му се отвориха и той въздъхна. Със страст, която беше още по-силна поради това, че се опитваше да я сдържа, той пое връхчето на едната ѝ гърда в

устата си. Започна да го смуче, да го ближе и то се втвърди още повече, молейки за още.

„Трябва да спра — помисли си той. — Не мога да ѝ дам това, което иска от мен. Дом, семейство, деца.“

Надигна глава и погледна отново гърдите ѝ. Но Бог му е свидетел, че може да даде на тялото ѝ това, от което има нужда. Желанието бучеше в гърдите му, в главата му, разтърсваше го целия. Наведе глава към другата ѝ гърда и се зачуди дали изобщо е в състояние да спре. Имаше и други места, още по-сладки, още по-топли, които чакаха да бъдат открити, докоснати, опознати. Той имаше нужда от това. Повече, отколкото имаше нужда да диша.

Сара издаде някакъв звук в просъница. Размърда се под него, изви леко гърба си, отдавайки му се. Движението ѝ беше чувствено, провокиращо, но тя не го знаеше. Знаеше само, че лежи под ярко слънце и жарките му лъчи я гаят бавно, мързеливо, прекрасно. В това нямаше никакъв смисъл, но все пак, в сънищата често няма смисъл. Всичко, което в момента имаше значение за нея, беше, че е в безопасност в чувствената прегръдка на съня си. Знаеше го със сигурност.

Топъл дъжд от удоволствие я заливаше. Тя се надигна леко, подчинявайки се на първичния рефлекс, отдавайки се на ласките му. Имаше смътното усещане, че на раменете ѝ е студено и че гърдите ѝ са голи и мокри и че някой диша бързо и накъсано. Опита се да продължи да сънува... И изведнъж рязко седна. Току-що бе разбрала, че не слънцето я гали между краката. Това беше ръка. Мъжка ръка.

Кейс заглуши опита на Сара да изкрещи. Устните му покриха нейните и се чу само тих, сподавен звук. Той реши, че тя ще спре да се бори, когато осъзнае къде се намира и кой я целува и защо. В края на краищата, тя беше тази, която бе дошла при него. Но тя се бореше като дива котка, риташе, дереше, с всичката си сила. Той легна върху нея, притискайки краката ѝ към земята. После хвана ръцете ѝ и ги дръпна нагоре. Стисна ги с едната си ръка, а с другата покри устата ѝ.

— Сара, това съм аз — Кейс — прошепна тихо той.

Присвитите ѝ, блестящи очи говореха, че въобще не я интересува кой, по дяволите, беше той.

— Сара! — извика Конър отнякъде наблизо. — Какво става?

Тя се дръпна рязко, но Кейс не помръдна. Покриваше я цялата по същия начин, по който го бе направил на онази скална издатина, когато чуха съвещанието на Калпепърови.

— Добре ли си? — извика отново брат й. — Сара!

— Просто лош сън — обади се тихо Кейс. — Всичко е наред. Не е нужно да събуждаш умрелите.

— Какво прави тя тук? — попита Конър вече по-тихо.

Сара и Кейс се спогледаха.

— Ако започнеш да крещиш — прошепна й той, — после ще има много да обясняваш. Например защо си се промъкнала в постелята ми, след като не искаш това, което се опитвах да ти дам!

Тя се вцепени. Чак сега осъзна къде се намира и защо.

— Сестричке? — повика я Конър. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

Кейс надигна ръката си.

— Всичко е наред — прошепна тя.

— Какво?

— Добре съм — каза тя малко по-високо.

— Какво правиш там? Да не би Кейс да не е добре?

Тъмните вежди на Кейс се надигнаха присмехулно.

— Не съм ли добре? — устните му оформиха думите, но звук не се чу.

— Когато Ют се върна от поста, дойде да ми каже, че Кейс се мята и бълнува — каза Сара — и затова излязох да проверя какво става.

На лицето на Кейс за момент се изписа изненада. Но после изражението му стана сурово.

— Това е било преди няколко часа — каза Конър. — Аз самият сега се връщам от поста.

— Заспала съм — каза Сара.

— О! — Конър се колебаеше. — А сега ще се върнеш ли в къщата?

Тя си представи как изглежда в момента — с развързана риза и панталони, смъкнати до коленете.

— Прибирай се без мен — процеди тя през зъби.

— Сигурна ли си?

— Конър, за бога! Да не би да искаш да ме заведеш и до тоалетната или все пак имам право на малко свобода?

— О, разбира се. Извинявай. Аз просто...

— Знам — гласът на Сара стана нежен. — Не биваше да ти говоря така. Но нали знаеш колко съм избухлива, когато се събуждам.

— Особено ако си сънувала кошмари — каза брат й.

Тя не сметна за нужно да го поправа.

— Върви. Идвам след минутка.

— Да запаля ли огъня?

— Недей. Лягай си да спиш. Аз ще се погрижа за всичко.

Конър постоя още известно време, без да казва нищо, после влезе в къщата. Когато Сара се увери, че брат й се е прибрал, погледна Кейс право в очите.

— Пусни ме — каза тя през зъби.

Без да каже и дума, той се претърколи настрани. Наблюдаваше я тревожно, сякаш се страхуваше от следващата й стъпка. Точно под окото му имаше малка драскотина, от която се стичаше кръв.

— Поне имай благоприличието да се обърнеш, докато се обличам — гласът й беше горчив.

— Можеш да не си вириш чак толкова носа — отговори Кейс равно. — Не съм аз този, който се промъкна в леглото ти.

Но въпреки думите си, той се отдръпна настрани и се обърна.

— Не съм се „промъкнала“ в леглото ти — каза тя гневно. — Ти сънуваше кошмари.

— Не си спомням нищо такова.

— Въртеше се и се мятеше като вълк в капан.

— Не ми се струва особено подканящо — провлече той.

— Ют също не смяташе така.

— Но въпреки това ти легна при мен.

— Не — Сара затегна здраво връзките на ризата си. — Ти ме дръпна.

— Предполагам, че Ют е видял и това.

Тя започна да придърпва бельото и панталоните си нагоре. В първия момент си помисли, че горещата влага между краката й означава, че месечният й цикъл е подранил, но нямаше никакви петна от кръв. Просто беше влажна.

— Какво си ми направил? — попита тя, изненадана.

Кейс погледна през рамо. Видя за секунда малко червени къдрици и перлена кожа, но те бързо изчезнаха под панталоните. Желанието отново го обзе и му спря дъха.

— Била си омъжена — каза той рязко. — Какво смяташ, че съм ти направил?

— Ако знаех, нямаше да те питам, не мислиш ли? — озъби се тя.

За момент той си помисли, че се шегува. Но после видя тревогата в очите ѝ. Завързваше панталоните си така, сякаш тялото ѝ принадлежеше на някой непознат. Кейс не знаеше какво да каже.

— Е, няма значение — промълви тя. — Не биваше да ти позволявам да ме прегръщаш като малко дете. После явно съм заспала. Може би аз съм виновна, каквото и да си ми сторил.

Тя скочи на крака, грабна жилетката си и я облече. Потрепери леко. Зърната ѝ все още бяха твърди и много чувствителни. Това също я объркваше. Както и Кейс.

Той разсеяно потри парещата драскотина под окото си. Капките кръв, които останаха по пръстите му, свидетелстваха за бързината на Сара. Тъглчетата на очите му се присвиха.

— Ти си същинска котка с тези нокти — каза той.

— Въпрос на практика — гласът ѝ беше леден. Очите му се присвиха. — Следващия път, когато сънуваш кошмари, в които е намесена племенницата ти, ще си ги сънуваш сам.

— Племенницата ми? — Кейс беше изненадан. — За какво говориш?

— Може би не бива да ти казвам — провлече тя саркастично, — като се има предвид начина, по който ми каза никога повече да не споменавам името ѝ.

— Емили?

— Същата.

— Как разбра, че сънувам нея? — попита Кейс.

Сара го погледна през рамо.

— Мога ли да приема това като разрешение да произнеса святото име? — попита тя.

— По дяволите, казвай каквото искаш.

— О, Господи, ти наистина знаеш как да изкушиш една жена.

— Просто го кажи!

Тя почти се поддаде на изкушението, но леденият блясък в очите му я спря.

— Ти се мяташе... — започна тя.

— ... и бълнувах — прекъсна я той грубо. — Това вече го разбрах.

— Кой разказва, ти или аз?

— Нито един от двамата, от това, което чувам.

Тя преглътна една обидна дума. Обикновено не ѝ беше трудно да сдържа гнева си. Но този мъж наистина умееше да ѝ влиза под кожата.

— Говорих ти известно време — каза тя глухо. — Успокоявах те.

— С онзи меден гласец — обади се той, но лицето му остана безизразно.

Тя сви рамене.

— Когато малко се поуспокои, аз се приближих и те докоснах. Просто исках да те събудя внимателно.

— Сигурна ли си, че не си сънувала? Не си спомням нищо такова.

— Но ти спеше!

— Аха.

— Когато те докоснах, ти не се събуди, или поне не съвсем. Започна да мълвиш името на Емили и нещо за това как си е отишла.

Кейс не помръдваше, но сякаш се сви.

— Продължавай.

— Прегърна ме, придърпа ме под завивките и ми каза да не се тревожа, защото чичо Кейс ще прогони духовете.

Клепачите му трепнаха. Това беше единственият знак, че чува думите на Сара.

— После ме гушна до себе си, хвана лицето ми с ръка и продължи да спиш. Вече спеше спокойно.

Тя почака малко, но единственото, което той каза, беше:

— Нещо друго?

— Когато се опитах да се измъкна от постелята ти, ти ме стисна здраво и сякаш се поразбуди. Аз изчаках, опитах отново, но резултатът беше същият.

Кейс извърна погледа си от Сара, но тя знаеше, че той очаква да чуе още нещо.

— Заспала съм — каза просто тя. — Беше ми топло и се чувствах добре. Нищо чудно, че Емили е идвала при теб, когато е сънувала кошмари.

По лицето му премина израз на болка. Дъхът на Сара спря. Въпреки всичко изпитваше желание да отиде при него, да го прегърне и той да я гушне отново. Понякога животът ни поднася болка, която не можем да понесем сами.

— Емили е мъртва, нали? — прошепна тя.

Мълчание.

— Затова ли преследваш Калпепърови?

— Няма да се спра, докато не ги изпратя всичките в ада.

Гласът му беше тих и студен, като самата зима.

Тя потрепери.

— Не се и съмнявам — отговори му. — При положение, че те не те убият.

— Никой няма да тъгува, ако умра.

— Аз ще тъгувам.

Кейс бавно се обърна към нея.

— Недей — каза просто.

— Недей какво?

— Недей да мислиш по този начин за мен. Това само ще ти причини болка.

Сара се усмихна горчиво.

— Това е единственият начин да разбереш, че живееш, Кейс. Като изпитваш болка.

Повече нищо не наруши утринната тишина, с изключение на отдалечаващите се стъпки на Сара.

Кейс остави един наръч дърва на пода. Коленичи и внимателно ги подреди до огъня.

Сара надигна поглед от вретеното си. Въпреки че беше много изморена след цял ден мелене на жито, пране и правене на сапун, все пак трябваше и малко да попреде. Платът не беше необходим само за дрехите им. Той беше един от малкото им източници на пари.

За нещастие обаче не беше толкова изморена, за да не се изчервява всеки път, щом си спомнеше какво бе станало сутринта.

Бързо извърна погледа си от Кейс. Дървата, които бе донесъл, очевидно бяха от високите планини отвъд „Лост Ривър Кениън“.

— Благодаря — обади се тя. — Много си сръчен с тази брадва, която... въз... Ют намери.

Подозираше, че Ют бе „намерил“ тази брадва, както и още няколко други, в лагера на бандитите в Спринг Кениън.

— Не е нужно да ми благодариш. Аз също ям от храната, сготвена на този огън, както и Конър.

Вратата се отвори и Конър пъкна главата си в процепа.

— Ако си свършил с дървата — обърна се той към Кейс, — ще имам нужда от помощта ти.

Сара бързо вдигна поглед от вретеното.

— Какво има? — попита тя брат си.

— Нищо, за което да се притесняваш.

— Тогава и Кейс не бива да се притеснява за него. Днес той доста поработи.

— Няма да му отнема много време — отговори Конър.

Кейс погледна към момчето и се изправи. Беше очаквал нещо такова, след като Конър се прибра тази сутрин, оставяйки сестра си в леглото на Кейс.

— Идвам веднага.

Конър излезе, като остави вратата след себе си отворена. Може би нарочно.

— Това момче — промълви Сара и остави вретеното. — Човек би си помислил, че е роден в пещера.

Кейс излезе. Конър го чакаше под едно дърво. В светлината на залязващото слънце сянката му беше дълга и тънка. Револверът му беше на хълбока.

„Застанал е с гръб към слънцето — помисли си Кейс. — За да блести в моите очи. Това момче има заложби. Надявам се само, че ще живее достатъчно дълго, за да ги реализира.“

— Какво стана тази сутрин? — попита Конър, веднага щом Кейс се приближи достатъчно, за да го чува.

— Чу какво каза сестра ти.

— Откъде е тази драскотина под окото ти?

— Какво имаш предвид? Да не би нещо да те притеснява?

— Сара. Остави я на мира.

Кейс нарочно пъхна палци в колана си и си придаде спокоен вид.

— Знаеш много добре чие легло е навън под дърветата и чие — в къщата, нали? — попита той тихо. — Не ти ли мина през ума, че четеш конско не на този, на когото трябва?

Устните на Конър се изпънаха. Изразът в тъмозелените му очи приличаше повече на възрастен, отколкото наедно петнайсетгодишно момче.

— Сара не би оставила никое същество, което се нуждае от нея. Ют е казал, че ти имаш нужда от нея. Дошла е при теб и ти си я сграбчил.

— Сестра ти дойде при мен, но не съм я сграбчил. Това е всичко, което трябва да знаеш. Ако не вярваш на мен, попитай нея. Но и тя ще ти каже същото.

Конър изгледа Кейс преценяващо.

— Сестра ми не би казала нищо, дори и ако си я изнасилил — каза той равно. — Ще реши, че ще те предизвикам и ти ще ме убиеш.

— Но това теб не те притеснява.

— Не съм толкова глупав. Не бих могъл да те победя в честна борба, както и Сара не би могла да се пребори с теб в тъмното.

Кейс кимна, но не беше толкова спокоен, колкото изглеждаше. Предполагаше, че ще се наложи да скочи върху Конър, когато момчето посегне към револвера си.

— Затова няма да се бия честно — продължи Конър. — Ще те изненадам от засада. Това е последното ми предупреждение. Остави Сара на мира.

Кейс се замисли за момент.

— А ако тя отново дойде при мен? — попита той.

— Ако дойде, това няма да бъде, за да правите секс.

Веждите на Кейс се извиха нагоре.

— Това, че Сара е твоя сестра, не означава, че тя не изпитва някои нужди — каза той равно.

— Секс? — попита Конър присмехулно.

— Секс — съгласи се Кейс.

— Не мисля, че една жена би търсила сама нещо, което ѝ причинява само болка. Поне Сара не би го направила. Досега бягаше при всяка възможност.

Кейс се вцепени.

— Какво?

— Чу ме.

— Това ли мислиш, че представлява сексът?

— А не е ли така?

— Не.

— Тогава защо мъжете трябва да плащат на жените, за да го получат? — попита Конър насмешливо.

— Не всички мъже го правят.

Момчето сви рамене.

— Тогава се женят. Резултатът в края на краищата е един и същ. Съпругът плаща за къщата и храната, а жената понася вниманието му като отплата.

Кейс дълбоко си пое въздух. Нямахше представа откъде да започне, за да промени възгледите на Конър за секса.

— Голямата Лола може би не е най-добрият пример, от който трябва да съдиш за секса — каза той след малко.

— Тя съвсем сигурно има доста голям опит.

— В известен смисъл — да. Но има и нещо друго.

— Бракът?

Кейс си спомни Хънтър и Елиза. Мисълта за тяхната споделена любов го преследваше непрекъснато, макар да не смяташе, че той може да си позволи нещо подобно.

— Любовта прави нещата по-различни — каза той най-накрая.

— Аха — измънка Конър, очевидно неубеден.

— Така е. Когато една жена обича един мъж, тя го желае. Физически. Тогава не е необходим подкуп, заплаха, насилие.

— Никога не съм виждал нещо подобно.

— Аз не съм виждал Париж, но това не означава, че той не съществува.

— Да не би да искаш да кажеш, че сестра ми те обича?

Този прост въпрос затрудни Кейс. Искаше му се въобще да не беше започвал този разговор.

— Не съм казвал нищо подобно — смотолеви той.

— Но така прозвуча.

Кейс си пое въздух и опита отново.

— Много хора така и не срещат истинската любов, но това не означава, че не могат да изпитат удоволствие от секса с този, когото

харесват.

Конър дълго се взира в по-възрастния мъж, без да проговори. Постепенно започна да се успокоява.

— Не си насиллил Сара? — попита той.

— Не. И следващия път, когато дори само намекнеш нещо подобно, собственоръчно ще те нашамаря.

Изненадващо, Конър се засмя.

— Обзалагам се, че ще го направиш — съгласи се той. — Съжалявам, ако съм те обидил. Просто трябваше да се уверя, че Сара не е била отново насилена от мъж.

— Бил си доста млад, когато е била омъжена. Може би не си разбрал добре, въ, стоновете и пъшканията.

— Дори и най-малкото бебе може да направи разлика между ласката и шамара.

Кейс се опита да измисли тактичен начин, по който да зададе следващия си въпрос. Но не можа.

— Сара и съпругът ѝ бяха ли нежни един към друг?

— Нежни?

— Целувки и такива неща.

— Доколкото знам, сестра ми за първи път целуна мъж в нощта, когато се върна в ранчото с теб.

— Боже Господи — прошепна Кейс. — Защо се е омъжила за този стар... няма значение. Това не е моя работа.

Лицето на Конър се изпъна. За миг придоби изражение, каквото щеше да има, когато се превърне в истински мъж.

— Как мислиш, защо сестра ми се е омъжила за него? — попита той студено.

— От необходимост.

— Много си прав. Тя едва беше навършила четиринайсет, а аз бях на девет. Нямахме никакви роднини. Умирахме от глад. Тя се обади на една обява във вестника.

— И се омъжи за Хал?

Конър кимна.

— Този дърт кучи син не би могъл да си намери и крава, която да се омъжи за него.

— Как уби Хал?

Въпросът свари Конър неподготвен. Бързо се огледа наоколо. Нямахше никой.

— Как разбра? — попита той.

— Не знам, ти сам ми подсказа.

— Не казвай на сестра ми. Искам да ми дадеш дума.

„Трябва да пазя в тайна от Конър, че ще притежавам половината от ранчото — помисли си Кейс, — а ето сега още една тайна, която трябва да пазя от Сара.“

— Сигурен ли си, че тя не е разбрала?

— Да!

— Какво се случи?

Конър махна отсечено с ръка.

— Какво значение има? Той вече е мъртъв.

— Застрелял си го из засада? — попита Кейс делово.

— Не. По дяволите, аз дори нямах намерение да убивам дъртото копеле.

Кейс повдигна вежди. Чакаше. Конър въздъхна, прокара пръсти през косата си, сложи си шапката и заговори:

— Предната нощ я беше преследвал. Това беше един от малкото пъти, в които я хвана.

Клепачите на Кейс трепнаха. Не му харесваше да мисли за Сара и за жестокия ѝ съпруг.

— Беше много пиян. Продължаваше да пие и на сутринта, когато тръгна за съкровището. Аз го проследих.

— Пеша?

— Конят на Хал беше стар колкото него самия. Настигнах го следобед.

Кейс наблюдаваше момчето с присвити очи.

— Казах на Хал да престане да се отнася така със сестра ми. Той започна да ме удря с пистолета. Не му беше за пръв път, но със сигурност беше за последен.

— Застреля ли го?

— Борихме се за пистолета, той гръмна и го улучи — въпреки привидно спокойните думи, в очите на Конър личаха сенките от стария гняв и ужас. — Опитах се да се чувствам виновен — продължи тихо момчето, — но ми е по-неприятно, когато трябва да застрелям някой мустанг със счупен крак.

— Колко голям беше, когато Хал умря?

— На дванайсет.

— Не е най-добрият начин да пораснеш.

— Пораснах още на девет. След това всичко, което имаше значение за мен, беше сестра ми.

— Ти също си всичко, което има значение за нея.

— Аз и земята. А сега и ти.

Кейс се направи, че не чу последните думи.

— А Ют и Лола?

— Не е същото. Ние си живеем много добре заедно, а и Ют би умрял за Сара, но... — Конър сви рамене. — Сестра ми не се кара с тях по начина, по който го прави с теб или с мен.

— Мисля, че цени живота ти много повече, отколкото цени моя.

Конър се поколеба, после отново сви рамене.

— Може би.

Но въпреки думите му, очите му казаха, че мисли, че Кейс греши.

Трябваше да се махне оттук, докато още можеше, помисли си Кейс. После си спомни за земята, която сякаш беше част от него самия, и разбра, че не може да се махне. В същия момент осъзна какво означава да си в капан. Да няма къде да избягаш. Да няма с какво да се бориш, освен с тебе самия.

Много животни умираха по този начин, прегризвайки собствените си крака, отчаяно опитвайки се да намерят пътя към свободата.

ГЛАВА 14

Кейс се облегна на лопатата и се загледа в дупката, която бе изкопал в подножието на една червена скала. Беше точно като всички останали дупки, които бе изкопал през последните две седмици. Празна.

Преди да започне да копае, бе забелязал, че по земята има следи, сякаш тук е имало лагер. Но беше невъзможно да се каже дали земята е почерняла от огън, горял тук преди три години, или трийсет, или триста. Или три хиляди. Сухият въздух на каменната пустиня консервираше всичко — дърво, кости, керамика.

„Аз съм голям глупак, че се занимавам с копаене на дупки, когато мога да се заема със строежа на моя собствена къща“ — помисли си той.

Студеният вятър, който свиреше в каньона, сякаш беше съгласен с него. Той беше глупак. Потен и гол до кръста въпреки вятъра, той хвана лопатата и продължи да копае. Може да си хване няколко мустанга. Тук наоколо имаше доста хубави животни. Ако използва Крикет за разплод и ако си вземе няколко хубави кобили от Калифорния или Вирджиния, ще може да си отгледа прекрасни животни.

Звукът от влаченето на нещо тежко изтръгна Кейс от мислите му. Той се изправи и погледна към каньона.

— По дяволите, Сара! — извика той. — Казах ти да оставиш тежките за мен.

— Първо виж... какво съм оставила... горе — тя се задъхваше.

Въпреки вятъра и студа, тя беше облечена само в панталони от еленова кожа и риза. Панталоните ѝ бяха ожулени на места — резултат от често тежката ѝ работа.

Жилетката ѝ висеше на един храст наоколо сто метра надолу по каньона, близо до първата дупка, която Кейс изкопа днес. Шапката ѝ също беше закачена на храста. Погледнат под определен ъгъл, храстът доста приличаше на човек и Кейс вече два пъти бе посягал към

пистолета. Въпреки че знаеше какво всъщност има там, той непрекъснато се стряскаше, щом мернеше с периферното си зрение храста с човешкия силует.

Сара довлече товара си още няколко метра по-близо и го пусна, заедно с дървата, които бе събрала. Известно време гледа към камарата дърва, дишайки тежко.

— Това е достатъчно за двата коня — каза тя.

— Твоята кобилка става повече за товарно животно, отколкото за ездитно. От походката ѝ могат да ти изпопаднат зъбите.

Кейс също погледна към камарата дърва. Сара не беше донесла просто няколко клончета, а цял дънер.

— Трябваше да оставиш това дърво за мен, както и всичките тежки неща.

Тя не му обърна внимание. Той не се изненада. През последните две седмици се беше убедил, че Сара с изненадваща лекота пренебрегва всичко, което не иска да обсъжда. Сексът беше номер едно в списъка на нещата, които пренебрегваше.

„Може би трябва просто да я хвана, да ѝ стисна ръцете и да я принудя да ме изслуша — помисли си той. — Ако го направя сега, тъкмо няма да има нужда да се притеснявам, че дрехите и ще се изцапат.“

Тя беше мръсна точно колкото него. Когато не ровеше в дупките, които той копаеше, тя носеше дърва върху камарата. Сара изпъна гърба си, въздъхна и посегна към триона, който Ют бе „намерил“ заедно с брадвата.

— Аз ще го нарежа — обади се Кейс.

— Ти копай. Аз ще се справя с дървото.

Устните му се изпънаха. Ако питаха него, тя работеше колкото за двама мъже.

— А нещо да кажеш за почивка? — попита той меко.

— Какво да кажа?

— Изморен съм.

Тя изведнъж се разкая. Остави триона и се втурна към Кейс.

— Съжалявам. Непрекъснато забравям за раните ти.

Той също, но не смяташе за нужно да го споменава. Харесваше му да вижда загриженост в изразителните ѝ очи. Харесваше му гъвкавата сила на тялото ѝ и несъзнателното поклащане на бедрата ѝ,

когато върви. Прекалено много му харесваше всичко в нея. Непрекъснато си спомняше какво се беше случило онази сутрин — топла коприна в ръцете му и мед под езика му. И тази жена щеше да пропилее всичко това.

Бързо пропъди тази мисъл от главата си. Каквото и да правеше или не правеше тази трудолюбива вдовица с мъжете, не беше негова работа, но той винаги се възбуждаше, когато Сара беше наоколо. Единственото нещо, което правеше ситуацията поне малко поносима, бе, че тя не забелязваше какъв ефект упражнява върху него. А ако забелязваше, просто не го показваше.

— Кейс? Добре ли се чувстваш?

Той погледна в красивите ѝ сиви очи и осъзна, че тя му е говорила, докато умът му беше някъде на съвсем друго място. Някъде под кръста.

— Остави тази лопата — каза тя строго. — Време е за почивка. Ще обядваме. Седни под онова...

Свистенето на куршуми в каньона заглуши последните ѝ думи. Кейс я сграбчи и се претърколи заедно с нея между две каменни колони.

— Пушката ми е... — започна тя.

Ръката му покри устата ѝ.

„Я, ето ме пак — лежа в прахта и дъвча проклетата му кожена ръкавица — помисли си тя. — Как става така, че винаги се озовавам отдолу?“

Но този път ситуацията беше различна и тя го знаеше прекрасно. Тялото му този път беше върху нея, за да я прикрива. Без да помръдват повече, те се послушаха. Чуха далечен тропот на копита някъде набилото на каньона.

— Може би на около петстотин метра — прошепна той в ухото ѝ. — Едно муле и може би един кон. Не мога да разбера.

— Как би могъл... о, да! Муди не подковава мустангите си.

Кейс си представи долната част на каньона. Те се намираха в основата на една подобна на дърво мрежа от сухи каньони. „Лост Ривър Кениън“ беше стволът на дървото. Там, където малкият каньон, в който се намираха, се свързваше с един друг, по-голям, имаше няколко места, където човек би могъл да се скрие и да устрои засада.

Повече не чува нищо. Когато тя отново се опита да заговори, той затисна устата ѝ с ръка. Тя ухапа палеца му. Нежно. През тялото му премина гореща вълна.

Боже Господи! Точно сега ли намери да се държи по този начин?

Кейс стисна зъби и съсредоточи слуха си върху по-далечните звуци, вместо върху тихото дишане на жената под себе си. И чу това, което не искаше да чува. Удари на копита в скала така, сякаш мустанги или мулета слизат надолу по склона. Претърколи се настрани.

— Оставаш тук и няма да се изправяш каквото и да се случи — каза той тихо.

— Къде отиваш? — гласът ѝ беше по-тих и от неговия.

— Да взема карабината си.

— А къде е тя?

— До онази колона — отговори той и посочи мястото.

— Ще се промъкна дотам по корем.

Една силна ръка я плесна по дясното бедро.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита той гневно.

— Това, което ти казах — ще донеса карабината ти.

— Ще стоиш тук.

— Моят крак не е ранен — противопостави се тя. — А твоят е.

Кейс я изгледа с поглед, който би разтопил и желязо.

— Ще стоиш тук!

Тя стисна устни, но остана на мястото си.

— Каквото и да се случи, не се показвай. Първият, който надигне глава, получава куршум между очите. В тази игра е нужно търпение.

— Разбирам — каза тя съвсем тихо. — Няма да мърдам оттук.

— Обещай ми.

— Да.

Усети нещо студено в дясната си ръка. Погледа към нея и видя, че това е револверът му.

— Ако видиш нещо, което не ти харесва, застреляй го. На разстояние, по-голямо от трийсет метра, пистолетът стреля леко вляво. Ако целта е над шейсет метра, премести дулото с два сантиметра надясно. Ако целта е по-далеч, въобще не стреляй. Разбра ли ме?

Сара кимна.

— И внимавай да не ме застреляш по погрешка — добави Кейс още по-тихо.

— Не стрелям по нещо, което не мога да видя.

— Това би могло да бъде някакво успокоение, ако не ми беше толкова ядосана, че да ти се иска жив да ме одереш.

Зъбите ѝ проблеснаха върху почернялата от праха кожа.

— От кожата ти ще стане добра постелка. Наистина ми омръзнала гледам този гол глинен под.

— Ако не ме застреляш, ще ти направя дъсчен под.

— Сделката е сключена.

Сара не виждаше лицето му, но усети, че той се забавлява. Някой ден ще го накара да се засмее, закле се тя пред себе си.

Той напусна прикритието на скалните колони, влачейки се по корем. Нито веднъж не вдигна главата си по-високо от камъните. Прашните му дрехи и кожа се сливаха с пейзажа. Сара трябваше да присвие очи, за да се увери, че вижда Кейс, а не сенките на храстите. Нищо чудно, че е толкова добър ловец, помисли си тя. Може да се промъкне толкова близо до дивеча, че направо да се протегне и да го сграбчи за гърлото.

Кейс изчезна. Полази я студена тръпка. Премига веднъж и още веднъж, но не виждаше нищо. Наистина беше изчезнал. И в този момент разбра как бе оцелял през онази нощ, когато тримата бандити не успяха. Но въпреки че бе толкова добър в преследването, през тази нощ той за малко не бе загинал. Някои от мъжете, с които си имаше работа, бяха добри почти колкото него.

По гърба ѝ потече студена пот. Страхуваше се както за Кейс, така и за себе си. Не ѝ харесваше мисълта, че някаква сянка се движи към нея и може да бъде убита, преди дори да е успяла да извика. Започна бавно да премества ръката с револвера, докато най-последно той застана пред очите ѝ. Оръжието беше твърде тежко за нея. Без да поглежда, тя опипа земята покрай себе си, търсейки камъни. Когато намери достатъчно, направи малка купчинка пред себе си и подпря револвера на нея.

Чакаше.

Изстрел на карабина наруши тишината. Почти в същия момент се чу отговорен изстрел от посоката, в която изчезна Кейс. Куршумите пицяха и рикошираха в тесния каньон.

Сара трепереше, но насочи револвера към долната част на каньона и се помоли Кейс да не е ранен. Чу се тропот на копита. Каменните стени караха всеки звук да отеква многократно, така че тя въобще не можеше да се ориентира къде точно се намира конят.

Изведнъж главата на Кейс и карабината му се показаха над храсталака. Той стреля, сложи нов патрон, стреля, отново зареди и отново стреля. Изстрелите бяха толкова бързи, че прозвучаха като грохот на гръмотевица. Тропотът на копитата се забави и постепенно заглъхна. Засвириха куршуми от съвсем различна посока.

Сара чакаше, но Кейс не стреля отново. Беше същото като през онази нощ, когато бандитите нападнаха ранчото. Тя чакаше и се слушваше, а сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне от гърдите. В стомаха ѝ ужасът се беше свил на топка.

Дали е ранен? Да лежи, да чака и да се чуди, беше противно на природата ѝ. Реши да се промъкне към Кейс и да провери какво е станало. Конър не беше тук, за да я държи и да не ѝ позволява да разбере нищо.

Но въпреки това не помръдна. Беше дала дума на Кейс, че ще остане на мястото си. Той нямаше да очаква тя да се промъкне към него. Ако е жив, по-добре да не му отвлича излишно вниманието. Ако е мъртъв, по-добре да не издава местоположението си. Ако беше ранен...

Тази мисъл беше непоносима. Стиснала здраво револвера, тя прехапа устни и се помоли Кейс да се върне отново при нея.

След известно време се чу крясък на ястреб. Тя отговори с треперещи устни. Само след няколко секунди Кейс пролази през храсталака и се върна под прикритието на колоните. Беше потен, мръсен и издраскан. Карабината в ръката му беше чиста и готова за стрелба.

- Колко? — попита Сара тихо.
 - Трима.
 - Къде?
 - Двама идват нагоре към каньона.
 - А къде е третият?
 - На път за ада.
- Сара въздъхна.

— Недей да го съжаляваш — продължи Кейс тихо. — Когато го уцелих, той стреляше в жилетката ти.

Устата ѝ внезапно пресъхна.

— Дали е мислил, че това съм аз?

— Не го е било грижа дали си ти, аз или Конър.

Мисълта, че брат ѝ може да бъде убит, промени изражението ѝ.

— Надявам се, че на този бандит адът ще му хареса.

— А аз се надявам да не му хареса.

Спокойният му тон предизвика още една студена тръпка по тялото ѝ.

— А сега какво? — прошепна тя.

— Ще чакаме.

— Какво?

— Каквото и да се случи.

— А ако Ют и Конър са чули изстрелите? Понякога звукът се чува надалеч в тези каньони.

— Ют знае, че не бива да се хвърля като сляп, когато има стрелба.

— Конър — беше единственото, което успя да каже.

Кейс не отговори. Вместо това присви очи над карабината, издиша и съвсем леко натисна спусъка. Звукът от изстрела сякаш разцепи главата на Сара. В долната част на каньона един мъж се претърколи. Тялото му се плъзна по склона и се спря в една скала. Човекът или беше в безсъзнание, или беше мъртъв.

— Калпепър — прошепна тя. В гласа ѝ се четеше надежда.

— Не. Много е нисък и твърде мургав.

Отново настана тишина. Не се чуваше нищо друго, освен вятъра, който свиреше между скалите.

След около четвърт час през тялото на Сара започнаха да преминават тръпки. Ризата и панталоните ѝ бяха достатъчни, за да я предпазват от студа, докато влачеше тежките дървета. Но лежането върху голата земя в северната част на скалист каньон посред зима, беше съвсем друго нещо. Топлината се изцеждаше от тялото ѝ с всеки удар на сърцето.

С крайчеца на окото си погледна към Кейс, който беше гол до кръста. Очите му бяха присвити, нащрек. Дори и да усещаше студа,

това не му личеше. Тя се опита да спре да трепери, но не можеше. Стисна зъби, за да спре тракането им, което сигурно го разсейваше.

След още десет минути ръцете ѝ затрепериха толкова силно, че тя вече едва държеше револвера Кейс взе оръжието от ръцете ѝ и го пъкна в кобура.

— Притисни се към мен — прошепна той. — Аз съм по-топъл от камъка.

Тя се прилепи към тялото му. Той се обърна на една страна и после се претърколи така, че тялото ѝ остана под неговото.

— А сега се сгуши като котка.

— Щ-ще ти п-преча.

— Ако направя внезапно движение, запуши си ушите.

Чакаха. След известно време отново се чу тропот на копита. Конят очевидно си отиваше. Беше само едно животно и се движеше много бързо.

— Подкован е — прошепна Кейс.

— Не ме интересува, дори да има крила — промълви Сара под него, — стига само ездачът да го няма.

— Престани да мърдаш.

Тя въздъхна и спря да се движи. Без да ѝ обръща повече внимание, той продължи да чака и да се ослушва. Всичките му сетива бяха нащрек. Дълго време единственият звук, който чуваха, беше свиренето на вятъра.

Отишли са си, реши Кейс. Беше сигурен в това. Бавно и дълбоко си пое дъх. И заедно с въздуха вдиша и присъствието на Сара. Точно в този момент тя миришеше повече на прах, отколкото на рози, но това нямаше значение. Тялото му се напрегна.

— Кейс — прошепна тя.

— Какво?

— Отидоха ли си?

— Така мисля.

Тя понечи да стане. Преди Кейс да е осъзнал какво прави, се оказа, че я притиска здраво към мястото ѝ. Като си спомни за жилетката ѝ, надупчена от куршумите, го пронизаха студени тръпки. Можеше и тя да бъде на мястото на дрехата. Не знаеше какво би направил, ако това се бе случило. Дори не искаше да мисли за това. Всичко, което знаеше, бе, че все още не е готов да пусне Сара.

— Само за да се уверим, че сме в безопасност — каза той, — ще почакаме тук още известно време.

— Струваше си да опитам.

Думите ѝ бяха приглушени от гърдите му, затова той не разбра нищо.

— Какво?

Тя въздъхна.

— Нищо. Просто много ми харесва да се чувствам като парче месо в каменен сандвич.

— Аз не съм от камък.

— И аз така си мислех, но си твърд като скала.

Левият тъгъл на устата му се надигна леко под брадата, която още не ѝ бе позволил да избърсне.

— Една дама не би го забелязала — прошепна той в ухото ѝ.

— Колко е твърдо тялото ти ли?

И в същия момент осъзна, че говорят за различни неща. Точно в този момент тялото му отговаряше и на неговото, и на нейното описание.

— Обзалагам се, че си се изчервила — каза сухо той.

— Провери, но отново ще те ухапя.

Тръпка на първично желание премина през Кейс.

— Продължавай да говориш по този начин — прошепна той в ухото ѝ — и ще забравя за отвратителния навик на Калпепърови да оставят някой, който да довърши ранените.

— За какво да не говоря?

— За това, че ще ме ухапеш.

Той захапа леко крайчеца на ухото ѝ. Тя потрепери и леко въздъхна.

— Студено ли ти е?

— Н-не.

— Трепериш.

— Никой никога не ме е хапал така.

— Как?

Зъбите на Сара леко стиснаха кожата на гърдите му. Дишането му се учести.

— Така — прошепна тя. — Нежно.

— Аз го направих, но ти просто не си спомняш.

— Кога?

— Преди няколко седмици, когато се промъкна в леглото ми.
Тя се вцепени.

— Нямах предвид това.

— Секса?

— Да.

— Сара... — той търсеше думите. — Скъпа, сексът може да е и нежен, и приятен, и див, и всичко останало.

— За мъжете — може би. Но не и за жените.

— Не ти ли хареса, когато те захапах?

Тя потри носа си в гърдите му.

— Хареса ми — призна си.

— А не ти ли хареса, когато галех и целувах гърдите ти преди две седмици?

— Кейс!

— Хареса ли ти или не?

— Откъде да знам? Аз спях!

— А какво сънуваше?

През тялото ѝ премина тръпка, когато си спомни.

— Лежах под слънчевите лъчи — прошепна тя. — Беше ми топло, сякаш... сякаш... не знам. Никога преди не съм се чувствала така.

— Харесало ти е.

— Откъде знаеш? — отвърна тя. — Не си бил в съня ми.

— Не, но бях в тялото ти. Усетих колко много ти харесват целувките и ласките ми.

Тя потрепери. Никой мъж не е бил толкова близо до нея, освен съпругът ѝ. Но единствените ѝ спомени от Хал бяха свързани със страх, болка и ярост, че трябваше да го понася, в замяна на покрива над главата си и храната в чинията на Конър.

— В тялото ми? — гласът ѝ бе станал почти писклив.

— Не по този начин, по който си мислиш. Просто... — гласът му заглъхна. Как да обясни на една жена с опит, но въпреки това невинна, че мъжете могат да дразнят жените и с пръстите си, чудеше се той.

— Галех те. Това е всичко.

— Вътре? — попита тя, шокирана.

Тъглчетата на очите му се присвиха.

— Вътре — съгласи се той. — Не те заболя, нали?

— Не знам — процеди тя през зъби.

— Разбира се, че знаеш. В крайна сметка се събуди.

— Не искам да говоря за това.

— Защо?

— Просто не искам!

— Готова си да се изправиш срещу бандитите с пушка в ръка, а не искаш да говориш за това, което ти причинява или не ти причинява болка. Това са само думи, не куршуми.

Тя не отговори.

— Съпругът ти е бил един негодник — продължи Кейс. — Повечето мъже се отнасят по-добре с жените си.

— Разбира се — тонът ѝ беше саркастичен. — Затова мъжете плащат на жените, за да се забавляват с тях. Е, на света няма толкова сребро, което да ме накара отново да понеса всичко това.

— А какво ще кажеш за съня си, че лежиш гола под слънцето и лъчите му милват цялото ти тяло?

— Какво да кажа за него?

— Това бях аз.

— Какво?

— Аз бях слънцето. Аз те докосвах навсякъде. И това ти хареса, Сара. Знам, че ти хареса. Цялата се намокри.

Тя се вцепени, не можеше дори да си поеме дъх.

— Когато ме попита онази сутрин какво съм ти направил — продължи Кейс, — аз си помислих, че се шегувах.

Тя бавно поклати глава.

— Не се шегувах. Аз... никога... не знаех... че има нещо такова...

Тя спря да се опитва да обясни и зарови лице в гърдите му.

— Чувствам се като глупачка — прошепна тя.

— Съпругът ти е бил глупак.

— Защо?

— В тебе има истинска страст, но той дори не си е направил труда да я открие.

Сара вдигна главата си толкова бързо, че почти я удари в брадичката му.

— Страст? — в гласа ѝ звучеше недоверие. — Искаш да кажеш, че сексът ми харесва?

— Поне това, което направих с теб, ти хареса.

— Но ние... ъъ... не направихме всичко. Аз избягах, преди да си ми причинил болка.

Лявата му вежда се изви нагоре.

— Какво те кара да мислиш, че щях да ти причиня болка? — попита той топло. — До този момент не бях го направил, нали така?

Въпреки топлината, която заливаше бузите ѝ, тя говореше спокойно, като Кейс. Беше решила да му даде да разбере колко много греши. Тя не харесваше секса. Точка.

— Виждала съм те гол — каза тя малко рязко. — Ти си голям. Хал въобще не беше такъв и ми причиняваше болка.

Тъмните мигли на Кейс се сведоха за момент. Надяваше се, че не се е изчервил колкото нея, но не би заложил пари за това. Да говориш за секса беше много по-трудно, отколкото просто да го правиш.

— Боляло те е, защото не си била готова за него — каза той най-накрая.

Тя се намръщи объркана.

— Готова? Какво трябва да означава това?

— Тялото на жената... се променя, когато тя е готова за мъжа.

— Лола никога не е казвала нищо затова. Когато мъжът е готов, той прави секс, това е всичко.

— Лола е била проститутка. Мъжете, които са ходили при нея, са искали секс и са го искали на момента. За това са си плащали.

— Е?

Кейс отвори уста, после я затвори.

— Говорила ли си някога с Лола за прелъстяването? — попита той след известно време.

— Разбира се. Това е нещо, което кара жените да вярват, че няма да ги боли.

— Не е това!

— Не и за мъжа — отвърна тя.

Той внимателно остави карабината на земята и хвана лицето ѝ с ръце.

— Ще ми позволиш ли да те целуна? — попита я.

— Само да ме целунеш?

— Само да те целуна.

— Само това?

— Само това — прошепна той до устните ѝ. После вдигна глава и се вгледа в разтревожените ѝ сиви очи.

Изведнъж тя се засмя срамежливо.

— Добре — прошепна. — Харесва ми да ме целуваш.

Кейс за малко не се усмихна, когато си помисли колко голямо невежеството ѝ в това отношение. Целуването беше много широко понятие.

ГЛАВА 15

Сара видя как главата на Кейс се навежда към нея и клепачите му се спуснаха. Усети топлината на устните му, които докоснаха нейните. Въздъхна и потрепери едновременно.

— Още ти е студено — каза той дрезгаво. — Трябва да ти донеса жилетката.

— Не ми е студено.

— Трепериш.

— Но не по този начин. Просто се чувствам добре, когато ме целуваш.

Тя чу и дори усети как дишането му се учести.

— Тогава ще продължа да го правя — каза той.

Устните му отново погалиха нейните и тя отново леко потрепери в отговор. Той гризна въгълчетата на устните ѝ, брадичката ѝ, деликатната извивка на ухото ѝ. После се спря там, където пулсът ѝ биеше върху шията.

С всяко движение на главата му брадата му галеше кожата ѝ и това още повече я възбуждаше.

— Сигурна ли си, че не ти е студено? — отново попита той.

Кимайки с глава, тя издаде някакъв мъркащ звук.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Да — прошепна тя в отговор.

— Добре. Прегърни ме и се приближи още повече.

— Не ми е студено. Наистина.

— Но на мен ми е студено — излъга той.

— О! — възкликна тя, разкаяна. — Въобще не помислих за това. Винаги си бил толкова топъл.

Сара плъзна ръцете си около Кейс и се приближи още повече към него. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите. Изненада се, когато установи, че зърната ѝ отново са станали чувствителни. Не я боляха, просто бяха... живи. И когато леко се потърка в него, странното чувство я прониза цялата — от гърдите до пръстите на краката. Беше ѝ

толкова хубаво, че леко изви гърба си и отново се потърка в него, този път по-бавно.

— Да не би под бедрото ти да има камък? — подразни я той.

— Не. Просто ми харесва... — гласът ѝ заглъхна.

— Какво ти харесва?

Тя облиза внезапно изсъхналите си устни.

— Съдейки по цвета на бузите ти — каза той, — мисля, че мога да разбера какво се опитваш да кажеш. Нека ти помогна.

Тя го изгледа смаяно.

— Първо ще сваля ръкавиците си и ще сложа ръката си тук.

Пръстите му докоснаха гърба ѝ. Сара се изви назад и той бавно потри гърдите си в нейните. През тялото ѝ премина гореща вълна.

— О! — възкликна тя, изненадана.

— Груб ли съм? — попита той.

Тя чак сега осъзна, че движението му съвсем не е било случайно. Изпълнена с любопитство, тя се загледа в очите му.

— Скъпа? Груб ли бях?

Тя поклати глава, без да сваля погледа си от очите му.

— Господи — прошепна той. — Имаш най-красивите очи на света.

— Наистина ли? — попита тя, отново изненадана.

Той знаеше, че това не е престорена срамежливост. В нея въобще нямаше нищо подобно.

— Наистина. Понякога са като мъгла, а понякога като бурно небе, понякога са дълбоки като морето.

Изражението му накара устата на Сара да пресъхне. Тя облиза устни. Той се загледа в езика ѝ.

— Права си — каза Кейс. — Време е за още.

— Какво?

— Нищо, за което да се притесняваш. Просто още една целувка.

— О, добре.

— За мен също ще е добре.

— Какво...

Топлият му език върху устните ѝ замъгли разсъдъка ѝ. Забрави какво щеше да го попита. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху устните ѝ. Те сякаш бяха оживели — горещи там, където беше езикът му, и хладни там, където вече беше преминал.

Прегърна Кейс още по-здро̀во и се притисна силно към него. Той отно̀во потър̀ка гър̀дите си в нейните.

Сара започна̀ла диша̀ на пресекулки, с отворена уста. Езикът му се плъзна̀ под горната ѝ устна. Хвана̀ със зъ̀би долната и леко дръ̀пна. Тя не осъ̀знаваше, че стене и отворя̀ още по-широ̀ко устните си. Знаеше само, че езикът му в устата ѝ е горещ и че вкусът на целувката му е неописуем. Искаше да му каже кол̀ко ѝ е хубаво, но не можеше да прекъ̀сне това удоволствие. Просто отвър̀на на целувката му, плъзва̀йки езика си по неговия, проучва̀йки тайните къ̀тчета на устата му. После внимателно хвана̀ езика му със зъ̀би. Дишането му стана накъ̀сано. Тя ведна̀га го пусна.

— Съжалявам — побър̀за да каже. — Не знам нищо за това. Ти си единствения̀т човек, който няко̀га съм целувала, с изключение на кръ̀вните ми роднини, а те са нѐщо съ̀всем различно.

Конър е бил прав. Била е омъ̀жена, но нико̀га не е била целувана. Няка̀ква странна бол̀ка го прониза̀ — съ̀четание от тъ̀га и желание.

— Добре ли си? — по̀пита тя с нещастен вид. — Не иска̀х да ти причиня̀ бол̀ка.

— И не си.

Гласът му беше дрезгав, а зелените му очи бяха придобили сребрист бля̀сък между полуспуснатите мигли.

— Но ти изстена̀!

— Ти също, преди две седмици.

— Не си спомням.

— Но след този пъ̀т вече ще си спомня̀ш.

Сара се на̀прегна. Всич̀ко, което си спомня̀ше, бе как се бе съ̀будила она̀зи сутрин — с панталоните, смъ̀кнати до коленете, и ръ̀ката му между кра̀ката ѝ.

— То̀гава не е било само целуване — каза̀ тя.

— Ти въ̀обще не ме целуваше. Аз те целувах.

— Но...

— Тихо! — Кейс отно̀во се наведе над устните ѝ. — Просто ще те целуна.

— Ммм.

Само след няколко секунди тя забравѝ всичко останало. Усещането, което про̀бягваше по тя̀лото ѝ, беше прѐкрасно. Вкусът на

Кейс също беше прекрасен, както и брадата и устните му, езикът и зъбите му.

Отпуснатото ѝ тяло му подсказваше, че тя вече не се тревожи толкова за това, което може да се случи. Тя просто отвърщаше на интимната му целувка по един срамежлив, колеблив, но въпреки това страстен начин, от който му се завиваше свят.

Кейс забрави за камъните, които се забиваха в ребрата му, и за студения вятър. Забрави за всичко друго, с изключение на топлите тайни, които криеше устата на Сара. Някъде дълбоко в себе си знаеше, че трябва да спре, преди да е станало твърде късно. Беше минало много време, откакто за последен път беше с жена. А точно тази жена тук му харесваше твърде много, за да му попречи да си възвърне самообладанието.

Тя бе излекувала раните му. Справедливо е и той да излекува нейните в замяна. Ако може. Ако тя въобще му позволи да опита. Сля устата си с нейната точно така, както копнееше да слее тялото си с нея. Бавно. Нежно. Напълно.

Сара отговаряше на милувките му, на желанието му, и Кейс усети как всичко друго губи смисъл, освен жената до него. Не знаеше, че е развързал връзките на ризата ѝ, докато тя не откъсна устата си от неговата.

— Ти каза, че само ще ме целуваш — каза тя обвинително.

— Трудно е да целуваш през еленова кожа.

Когато Сара разбра какво ѝ казва той, очите ѝ се разшириха. Бузите ѝ се зачервиха още повече.

— Върху устните ми няма еленова кожа — каза тя, дишайки накъсано.

— Не казвам, че ще целувам устните ти.

Тя се втренчи в него. Очите му изглеждаха бледо зелени на фона на порозовялата му кожа. Устните му бяха станали тъмночервени от целувките им.

— Искаш да спреш да ме целуваш, така ли? — попита тя.

— Не. Искам да продължа да те целувам, докато медът от теб отново потече и докато станеш толкова мека, колкото аз съм твърд, и ние...

Кейс бързо прехапа езика си. Сара чакаше, наблюдавайки го с разширени очи. В изражението ѝ личеше едновременно страст и

тревога. Страстта беше по-силна. Тя гледаше по-скоро към устата му, а не към очите му.

— Точно това трябва да правиш — каза той дрезгаво. — Гледай ме. Гледай ни... как се целуваме.

Устните му и брадата му погалиха ухото ѝ, шията ѝ. Когато езикът му се плъзна в дупчицата в основата на врата ѝ, тя затаи дъх. Той засмукваше кожата ѝ, хапеше я нежно и се наслаждаваше на отговора на тялото ѝ. Когато ризата ѝ вече беше напълно развързана, тя нямаше никаква представа как се е случило това. Знаеше само, че зърната ѝ са се надигнали и изпъват муселина на долната ѝ риза.

Кейс се наведе. Устните му се разтвориха над едното зърно.

— Кейс? — обади се тя несигурно.

— Просто те целувам — гласът му сякаш идваше някъде от много дълбоко.

— Но аз не те целувам.

— Хората могат да се целуват по различни начини.

Гледката, която представляваше Кейс, докато гризеше леко зърното ѝ през тънката материя, накара Сара да изпита странно усещане, от което ѝ спря дъхът. Яркия контраст между тъмната мъжка брада и нежния муселин някак си увеличаваше удоволствието от милувката. Преднамерено бавно, той ближеше тънката материя, която разделяше езика му от набъбналото зърно.

Удоволствието, което я пронизваше, я заслепяваше. Объркана, очарована, оплетена в прекрасната мрежа на удоволствието, тя гледаше как муселинът потъмнява под езика му. Преди още да е разбрала какво точно стана, връхчето на гърдата ѝ изчезна в устата му. Така, както преди си бе играл с устните ѝ, така сега си играеше с гърдата ѝ, милвайки я с устни и език. Гърбът ѝ инстинктивно се изви и зърното ѝ се притисна още по-силно към езика му. Той ѝ отговори, като засмука по-силно. Тя потрепери и го притисна към себе си.

Когато Кейс най-после надигна главата си, ризата ѝ изглеждаше така, сякаш материята е изчезнала, оставяйки гърдата ѝ гола под ласкавия му език. Сара знаеше, че би трябвало да е смутена да се вижда по този начин и да знае, че той също я вижда, но червенината на бузите ѝ не беше резултат от срамежливост, а от страст, която я обземаше все по-силно и по-силно. Харесваше ѝ да го гледа как я гали.

Нежно, внимателно, той целуваше розовото връхче. Когато устните му се склочиха около зърното, тя потрепери и извика.

Кейс вдигна глава.

— Заболя ли те? — попита той, разтревожен.

Тя поклати глава.

— Очите ти са големи като сребърни долари — прошепна той.

Сара погледна към гърдата си.

— Какво направи? — попита тя. — Никога не съм изглеждала така, дори и когато ми е много студено.

— Това ли имаш предвид? — попита той и докосна зърното с върха на езика си.

— Да — прошепна тя в отговор.

— Това е начинът, по който тялото ти казва, че му харесва да бъде целувано. И то ме целува в отговор.

— Това е просто... целувка?

Той издаде някакъв звук, който прозвуча като съгласие.

— Разбира се — гласът му беше дълбок и гърлен. — Ако нямаш нищо против, бих искал да галя тези красиви гърди, докато ги целувам.

Тя потрепери, когато погледна в очите му — полуотворени, премрежени. Гледаше гърдите ѝ така, както един умиращ от глад би гледал празнична маса.

— Само да ги галиш? — попита тя тихо.

— Само ще ги галя.

— Ще останат ли някакви следи?

Главата му рязко се вдигна.

— Той оставяше ли ти синини?

— Само когато не мирувах. Тогава той... — гласът ѝ заглъхна.

— Какво правеше? — попита внимателно Кейс, чудейки се дали тя не е объркала страстта на съпруга си с насилие. — Не искам да те плаша.

— Просто сграбчваше гърдите ми и забиваше ноктите си, докато спра да се боря.

Кейс не знаеше какво да каже. Добре е, че Конър е убил Хал случайно. Кейс със сигурност би го направил нарочно и да увисне на въжето за това.

— Никога не бих ти причинил подобно нещо — каза просто той.

Тя се поколеба, после леко въздъхна.

— Добре — бързо изстреля тя. — Можеш да направиш това... това, което каза, че искаш да направиш.

— Ще е по-добре, ако свалиш ризата си. И за двама ни.

— Да остана гола? — гласът ѝ стана писклив.

— Ще те покрия с уста. И с ръце.

Тя потрепери при мисълта да го има толкова близо до себе си.

— Добре — прошепна. Устата ѝ беше твърде пресъхнала, за да може да говори нормално.

Той свали ризата ѝ от еленова кожа и я премести така, че тя да легне върху нея. Ръцете му се плъзнаха нагоре по ребрата ѝ под муселиненото бельо. После се върнаха и надигнаха меката материя над възбудените ѝ гърди. И после просто я погледна.

— Боже Господи, жено — той се задъхваше. — Можеш да накараш луната и слънцето да се засрамят.

Сара се изчерви от гърдите до челото. Той се наведе и плъзна лицето си по кожата ѝ — от шията до гърдите и после обратно, целувайки я непрекъснато. Мисълта, че към такава деликатна красота може да се упражни насилие, дори от законния ѝ съпруг, караше Кейс още по-силно да желае да премахне всяка следа от болезнения спомен с ласките и целувките си.

Подпрян на лакти, той зарови глава между гърдите ѝ. Болеше го от това, че към нея са се отнесли по толкова отвратителен начин. Само ако можеше, би поел цялата ѝ болка вътре в себе си, оставяйки ѝ само удоволствието. Мисълта, че това е възможно, беше мъчителна за него. Той потрепери и продължи да я гали, наслаждавайки се на реакцията ѝ.

За Сара всичко това беше като повторение на съня ѝ — слънцето отново галеше кожата ѝ. Гърдите ѝ бяха зачервени и набъбнали, бяха оживели за първи път в живота ѝ. Тя издаде дрезгав звук и се дръпна, когато устните му се склупчиха около едното зърно.

— Никога не съм правил това с друга жена — прошепна Кейс и вдигна глава. — Трябва да ми кажеш, ако нещо не ти харесва.

В първия момент тя дори не разбра какво ѝ казва той — беше така завладяна от удоволствието, което пълзеше по тялото ѝ.

— Никога не си го правил? — успя най-накрая да се обади.

— Не и по този начин.

— И защо сега да е различно?

— Иска ми се да взема всичката ти болка и да оставя само удоволствие на нейно място. Преди, всичко, което исках, беше...

Гласът му заглъхна, когато той целуна вътрешната извивка на гърдата ѝ, а после с изключителна нежност отново ухапа зърното. Тръпката, която премина през тялото ѝ, и пръстите ѝ, които изведнъж се вкопчиха в косата му, му показваха колко много ѝ харесват ласките му.

— По дяволите — обади се той дрезгаво. — Дори не мога да си спомня как е било преди. Просто знам, че не беше така — той отново наведе глава към гърдите ѝ, после продължи: — Има още нещо от теб, което искам да галя. Ще ми позволиш ли?

Единственият ѝ отговор беше нечленоразделен звук и ръцете ѝ, които върнаха главата му към гърдите ѝ.

— Ще ти хареса повече от това, което направих досега — прошепна той. — Позволи ми да те докосвам навсякъде, скъпа. Позволи ми.

— И няма да ме... заболи?

— Изпитвала ли си някога нещо толкова хубаво, че чак да те заболи? — прошепна той.

— Нещо като песента на първата чучулига през пролетта?

Думите ѝ го накараха да стисне зъби едновременно от болка и удоволствие. Никога не беше предполагал, че някой изпитва същото като него, когато чуе за пръв път песента на чучулигата след дългата, студена тишина на зимата. Дори той самият беше забравил какво представлява това усещане. Но тя му припомни.

— Да. Като сребърна игла, която минава през душата ти. Това не е истинска болка, нали?

— Не. Красиво е. Като теб — толкова силен и едновременно толкова внимателен с мен.

Кейс я целуна нежно.

— Бих дал душата си, за да залича онова, което онзи жесток старец ти е причинил — прошепна той.

Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи. Нежно докосна устните му с пръсти.

— Не можеш да се върнеш назад — тихо каза тя. — Можеш само да продължаваш напред.

С дрезгав звук той положи челото си над сърцето ѝ и остави спокойният му ритъм да проникне в него. Бавно, съвсем бавно, устата му се плъзна надолу към пъпа ѝ. Опитва чувствителното място с върха на езика си.

Тя се задъха от изненада и удоволствие. Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ и пръстите му хванаха връхчетата им. Отново близна пъпа ѝ. Гърбът ѝ се изви и тя извика тихо.

Вълна от страст го заля, разтърси го. Мисълта, че тя за първи път в живота си изпитва удоволствие, беше като наркотик за него. Повтори ласките отново и отново и отново. Нежно, безспирно. Не искаше да спира. Дори не искаше да опитва да спре.

Развърза панталоните ѝ с треперещи ръце и ги смъкна надолу. Под еленовата кожа и муселина, ароматът на рози и женска възбуда се смесваха в главозамайващ парфюм. Той си пое дълбоко въздух, замаян от чувствеността на тялото ѝ.

— Кейс? — гласът ѝ беше несигурен.

— Слънцето, луната, звездите — каза той глухо, гледайки я. — Няма нищо по-красиво от теб.

Огънят в очите му я поглъщаше, но ръцете и устата му върху тялото ѝ бяха изключително нежни.

Разкъсвана от притеснението и топлината, която бе изпитвала само веднъж преди — в съня си — тя го наблюдаваше как я милва. Не протестира, когато той съвсем свали панталоните ѝ и ги напъха под нея. Не протестира, когато той сложи бузата си на тялото ѝ и погали корема ѝ така, както бе галил гърдите ѝ — със зъби, устни и ръце.

После той плъзна лицето си към бедрата ѝ. Нежно целуваше кожата им така, както бе целувал и останалата част от тялото ѝ. Тя забрави, че е много по-слаба от него. Забрави за студения вятър и твърдата скала. Забрави всичко, освен удоволствието, което напираше дълбоко вътре в нея, увеличавайки се с всяка целувка, с всяка ласка, с всяка дрезгава дума, която ѝ казваше колко много той харесва тялото ѝ.

Краката ѝ се отпуснаха. Със замъглен разсъдък тя осъзна, че той целува и гали вътрешната част на коленете ѝ, бедрата ѝ...

— Кейс!

Той издаде някакъв въпросителен звук, който ѝ подежда странно успокояващо.

— Ти си вътре в мен — каза тя високо.

— Господи, да. Ти си като мед.

Той отново бавно раздвижи ръката си. Горещата влага бликна отново.

— Мед и огън, достатъчни, за да стопят самата зима — прошепна той.

Тя се опита да каже нещо. Но не можа. Изпитваше непознато досега удоволствие, толкова силно, че тялото ѝ се изпъна като лък. С полуотворени очи Кейс наблюдаваше как изненадата и чувствеността обземат Сара. Тя вече нямаше нищо против ръката му да се движи толкова интимно между краката ѝ. Отдаваше му се с доверие, което едновременно го объркваше и възбуждаше.

Той продължи да я гали. Тя издаде гърлен звук.

— Боли ли? — попита той.

Тя не можеше да отговори, но тялото ѝ можеше. Отговорът ѝ беше по-неустоим дори от песента на първата чучулига след тишината на зимата. Той се премести и коленичи между краката ѝ. После отново повтори същото движение — бавно, дълбоко.

В този момент Сара осъзна, че е напълно зависима от него. Опита се да каже нещо, за да се пребори с безпомощността си, но от устата ѝ не излязоха думи, а само гърлени звуци на удоволствие. Когато ръката му отново беше дълбоко вътре в нея, палецът му погали гладката пъпка. Силно, изненадващо удоволствие избухна в нея, заливайки я с гореща вълна.

Той отново се премести, този път малко по-нагоре. Беше навсякъде — горещ и силен, нежен и любящ.

— Каж ми, ако ти причинявам болка — каза той дрезгаво.

Тя едва чу думите му. Усещаше само парещото удоволствие между краката си и движението вътре в себе си — приятно, плашещо, безкрайно, чувствено.

Кейс изстена, когато усети отговора на тялото ѝ, което го канеше да проникне по-дълбоко.

— Сара? Боли ли те?

— Чувствам се толкова... странно — тя трепереше. — Не ме боли — прошепна тя. — Не точно.

Той се претърколи заедно с нея. Тя възкликна изненадано, когато се озова върху хълбоците му.

— Какво правиш?

— Толкова си сладка и стегната — гласът му беше глух. — Така ще можеш сама да прецениш колко от мен можеш да поемеш.

— Не разбирам.

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха.

— Погледни надолу.

Тя погледна. Очите ѝ се разшириха, когато видя, че телата им са съединени по най-първичния начин.

— Ние... — гласът ѝ заглъхна.

— Точно така е — продължи той, — половината го направихме. Останалото зависи от теб.

— Кое?

— Ако искаш още, просто се притисни към мен, после се надигни леко, после пак се притисни.

Тя колебливо размърда хълбоците си. Той стисна зъби, за да възпре желанието си да свърши точно в този момент.

— Как се чувстваш?

— Мисля, че... ми харесва.

Тя отново се раздвижи. И после отново. Той изстена дрезгаво.

Сара замръзна.

— Боли ли те? — попита тя.

— Сякаш пее чучулига.

Тя се поколеба, после се усмихна, разбрала.

— И на теб ти харесва — промълви тя.

— Не съм сигурен — излъга той. — Опитай още няколко пъти.

Тя бавно се плъзна нагоре, после надолу, после пак нагоре. Ръцете му се раздвижиха. Пръстите му се плъзнаха през червеникавите косъмчета, докато открият подутия център на страстта ѝ. Погали го.

Стиснала очи, трепереща, Сара се опитваше да се приближи колкото е възможно повече към подлудяващите я пръсти. Хълбоците ѝ се движеха все по-уверено върху възбудената мъжка плът между краката ѝ. Той въобще не ѝ причиняваше болка. Вече не.

Кейс се чувстваше прекрасно. Наблюдаваше Сара с притворени очи и я галеше, докато удоволствието ѝ ги намокри и двамата. После отдръпна ръката си. Нещо диво и красиво се разстла върху горещите им, съединени тела. Очите на Сара се разшириха. В тях нямаше цвят — само черни зеници. Тялото ѝ се разтресе. Искаше още от Кейс, искаше да го почувства целия в себе си. Изведнъж тялото му се изпъна.

С къси, дрезгави викове той свърши в нея. Когато виковете му продължиха, тя се вцепени. Страхуваше се, че някак си му е причинила болка. С очи, изпълнени с тревога, тя се взря в лицето му. То беше така изпънато, сякаш нещо го болеше. По челото му блестяха капчици пот.

— Да не би раната ти...?

Той не разбра значението на думите ѝ. Знаеше само, че тя се надига от него, а не искаше. Искаше да остане още малко в стегнатото ѝ, топло тяло.

— Не мърдай — каза той глухо.

— Раната ти е — тя се надигна от него.

С дрезгав стон той хвана бедрата ѝ и отново проникна в нея. После надигна хълбоците си нагоре. Силно. Удоволствието избухна в нея. Не можеше вече да движи хълбоците си, но откри, че може да се движи скрито, галейки го, докато той пулсираше дълбоко вътре в нея.

Треперенето ѝ се усили. Тялото ѝ се сви около него, тя застана от увеличаващото се удоволствие. Сякаш тялото ѝ бе обхванато от пламъци. Тя пулсираше, отпускате се, отново пулсираше. Извика и се притисна към него, опитвайки се да се приближи още повече, отчаяна от нещо, което не можеше да назове. Но както всеки ястреб с качулка, тя знаеше, че свободата е там, наблизо и я вика. Имаше нужда от свободата.

Кейс сложи ръцете си на хълбоците ѝ и отново започна да се движи. Заля я гореща, дива вълна, трептяща като крилете на освободен ястреб. И тогава и тя се освободи. Всеки дъх, който си поемаше, беше вик на удоволствие, който едновременно беше и неговото име.

Той усещаше удоволствието ѝ, пулсирането на тялото ѝ, освобождаването ѝ. Тялото му отново се изпъна. Той направи още едно бързо, рязко движение и забрави всичко останало, освен Сара и разтърсващите, безкрайни тласъци на удоволствието си, което тя бе предизвикала отново. Чак когато и последните капки на страстта му се изляха в нея, той осъзна какво е направил.

Ами ако забременее? Тази мисъл му подейства като гмуркане в леденостудена вода. Бързо я надигна от тялото си.

— Кейс? — обади се тя, изненадана.

— Облечи се, преди да си настинала.

Тя потрепери, но това не беше от студ. Очите му бяха студени като зимна луна.

ГЛАВА 16

— Чудя се какво ги е накарало да променят намеренията си — обади се Конър. Гласът му прозвуча неестествено високо. Може би защото вечеряха в необичайно мълчание.

Всъщност, мълчанието беше неестествено още откакто Сара и Кейс се върнаха преди няколко часа. И двамата бяха някак напрегнати и въобще не говореха. Конър реши, че това има нещо общо със засадата на бандитите.

— Сара? — настоя той.

— Съжалявам. На мен ли говореше?

— По дяволите, въ... говорех на задушното. Какво мислиш, ги е накарало да променят намеренията си?

Тя премига, очевидно объркана.

— Защо бандитите са ви нападнали? — попита брат й бавно. — Напоследък не са се появявали.

— Предполагам, че им е станало студено в Спринг Кениън — обади се Кейс.

— Това достатъчна причина ли е да убиеш жена из засада? — Конър звучеше учудено.

— По-добра е от някои други.

Гласът му беше студен и малко груб. Явно искаше да сменят темата. Очите му казваха същото.

Конър не обърна внимание на сигнала.

— Изглежда, Аб има проблеми и с роднините си, освен с Муди — продължи момчето.

Кейс дъвчеше бавно и не каза нищо.

— Какво имаш предвид? — попита Сара.

— Казахте ми, че Аб е казал на Муди да прави набезите си не по-близо от три дни път с кон от Спринг Кениън.

Тя кимна.

— Каньонът, в който сте били, не е толкова далеч, нито пък къщата ни, а и в двете нападения е замесен поне един Калпепър.

— Е? — това беше Сара.

Конър я изгледа.

— Е, ясно е като бял ден, че Аб не може да контролира роднините си, още по-малко пък „Пасмината на Муди“.

Докато говореше, Конър посегна покрай Кейс за хляба. Столът на момчето изскърца.

— Можеш да помолиш да ти подадат хляба — каза остро Сара.

— Защо? Дори не ми беше необходимо да се протягам кой знае колко.

— Става въпрос за добри маниери.

— Изглежда, въпрос на добри маниери е също да не притесняваш човек, който си е глътнал езика — отвърна момчето.

— Подай ми хляба, когато свършиш — каза тя през зъби.

— Моля?

— Моля.

Кейс погледна към момчето.

— Престани да се заяждаш със сестра си. Вече достатъчно ѝ се струпа на главата за днес.

Сара се надяваше, че никой няма да забележи, че се изчервява.

Конър изглежда се разкая.

— Съжалявам, сестричке. Не е много забавно да прекараш целия следобед, прегръщайки скалите, докато...

— Подай ми хляба — прекъсна го Сара. — Ако обичаш.

Не погледна към Кейс. Не го беше поглеждала, откакто разбра, че по някакъв начин го е отвратила този следобед. Но не знаеше какво лошо е направила. И нямаше намерение да попита. Беше ѝ достатъчно да знае, че той също не иска да я погледне.

— Благодаря — каза тя отчетливо, поемайки хляба от Конър.

— Няма защо. Мислиш ли, че Аб и Муди ще продължат?

Тя сви рамене.

— А ти, Кейс? — обърна се Конър към мъжа.

— Мисля, че Аб ще укроти момчетата си, като им доведе жени. Тогава няма да са толкова неспокойни.

Сара усети, че кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Какво ѝ бе казал Кейс? Нещо за това, колко отдавна не е бил с жена. Сигурно трябва да му е благодарна, че беше нежен с нея. Тя въздъхна и разрови храната

си. Искаше ѝ се да бе направила правилно това, в което бе сбъркала. Прехапа долната си устна.

— Жени? — обади се Конър в настъпилата тишина. — Няма ли само да причинят повече неприятности?

— Това умеят да правят най-добре — каза Кейс саркастично. — Но понякога човек има нужда точно от тях и от нищо друго.

— Ха! — възкликна момчето и се обърна към сестра си. — Ти как мислиш?

— Мисля — каза тя и стана от масата, — че това ми стига.

Конър погледна към чинията на сестра си.

— Стига ти? — беше изненадан. — Залък хляб и малко задушено ти стигат?

— Да.

Сара грабна жилетката си и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита я Конър.

— Навън.

— И кога ще се върнеш? — настоя брат ѝ.

Единственият отговор беше трясъкът на вратата. Конър се намръщи и погледна към Кейс. По-възрастният мъж гледаше към вратата с безизразно лице.

— Какво ѝ става? — попита Конър.

— Доста ѝ се събра напоследък.

— Обикновено е така, но никога преди не се е държала по този начин.

— Търсенето на съкровище, което все го няма, може да разстрои човек — отговори Кейс.

— По дяволите, на нея ѝ харесва да го търси. Мисля дори, че това е само извинение, за да излиза и да се скита навън.

Кейс ровеше в чинията си. После изведнъж остави вилницата и стана.

— И ти ли? — попита Конър.

— Какво?

— Нямах апетит. Честно, това е заек, а не змия. Сам го сготвих.

— Ял съм змии неведнъж. Не е лошо, след като свикнеш с тази мисъл.

Конър направи гримаса.

С бързи движения Кейс препаса кобура на пистолета си. Отправи се към вратата. Когато я затвори след себе си, се зачуди какво да каже на Сара, за да я накара да разбере, че не бива да са любовници. Това просто не биваше да се случва! Негова беше вината. За всичко. Не биваше въобще да я докосва. Все още не можеше да разбере как бе успяла да го накара да загуби самообладанието си. Винаги бе успявал да контролира желанията си дори и в по-младите си години.

Господи, тя може би носеше вече негово дете. От тази мисъл го ползиха студени тръпки. Не искаше да се чувства отговорен за още един детски живот. Никога повече.

— Кейс?

Той се извърна рязко и извади револвера. Но веднага бързо го прибра в кобура, защото на вратата стоеше Конър.

Момчето подсвирна.

— Бърз си!

— Съжалявам — каза Кейс. Гласът му беше дрезгав. — Не чух, че си отворил вратата. Малко съм напрегнат след това, което се случи днес.

— Можеш ли да ме научиш да го правя?

— Не и с твоето оръжие.

— А какво ще кажеш за пистолетите на бандитите?

Кейс се огледа наоколо. Сара не се виждаше никъде.

— Сигурно е отишла в Каньона на елените — каза брат й. — Това е второто й любимо място.

— А кое й е първото?

— Онази скала, на която си я намерил първия път.

— И защо ходи там?

— Казва, че това я успокоява.

Клепачите на Кейс трепнаха.

— Но откакто се появиха бандитите — добави Конър, — тя ходи да се успокоява в Каньона на елените. Ако и сега е отишла там, явно засадата я е разтревожила повече, отколкото показва.

„Засадата, или това, което се случи след това — помисли си Кейс горчиво. — Боже Господи, защо го направих? Можех да й доставя удоволствие, без да рискувам да забременее.“

Но не получи отговор, освен болката дълбоко вътре в него, която се появяваше винаги, когато си спомнеше за топлия, страстен отговор

на Сара. Той просто я беше имал, но продължаваше да я желае. А трябваше да се отърве от това.

— Донеси един от пистолетите на бандитите — каза той рязко.

Тонът му накара Конър да се поколебае, но това трая само миг. Вече почти се беше примирил, че някога ще успее да убеди Кейс да го научи как се борави с револвер.

— Връщам се веднага — каза той нетърпеливо.

Кейс не отговори. Взираше се в посоката, в която се намираше Каньонът на елените. Видя силуета на Сара, която се катереше по склона.

Продължаваше да я наблюдава, когато Конър се върна.

— Не се тревожи — каза момчето, докато затваряше вратата след себе си. — Няма друг път към този каньон, освен оттук. Тя е в пълна безопасност.

Кейс кимна, но не свали погледа си от нея, докато тя не изчезна в сенките. После с нежелание се обърна към момчето, чиято усмивка му напомняше твърде много за Сара.

— Кой си избра? — попита го той.

— Този. Много лесно се вади.

Кейс не беше изненадан, че Конър се е опитвал да си служи с револверите на бандитите. Нито пък се изненада, че момчето бе избрало най-бързия пистолет от всичките.

— Наистина се вади много лесно — каза той безстрастно, — но затова пък не стреля точно.

Конър се намръщи към пистолета в ръката си.

— Какво имаш предвид? — попита той.

— Стрелял ли си с него?

— Ют ще ми вземе скалпа, ако разбере, че прахосвам патрони.

— Ученето не е прахосване — отговори Кейс. — Последвай ме. Не е нужно да плашим пилетата.

— Нямам нищо против да използвам за мишена петела — промърмори Конър.

Ъгълчето на устата на Кейс се надигна леко. Харесваше му чувството за хумор на Конър. Сякаш слушаше ехо от думите на Сара.

— Бягай при Ют и го предупреди, че ще има малко стрелба — каза той, — а аз ще поставя мишени.

Конър се втурна към навеса и се върна със същата бърза крачка.

Хубаво е да си толкова млад, помисли си Кейс, докато се връщаше от мястото, където бе поставил мишените. Толкова запален и въодушевен, само защото ще постреляш малко. Надяваше се, че Конър ще живее достатъчно дълго, за да се научи да се отнася с оръжието хладнокръвно.

— Готов съм — каза момчето и намести шапката на главата си. — По какво да стрелям първо?

— По малкия камък върху онази скала.

Конър извади оръжието и стреля с изненадващо гладко движение. Не уцели нито камъка, нито скалата. Всъщност за малко да простреля пръстите на краката си.

— По дяволите! — възкликна Конър и се загледа в пистолета. — Този спусък е като змийски език.

— Има и почти същия обсег — каза сухо Кейс. — Това парче желязо не става за нищо.

Докато говореше, той извади своя револвер. Обърна го и го подаде откъм дръжката на Конър.

— Разгледай и двата — каза му той.

— Дулото на твоя е по-дълго с почти два сантиметра — каза той. Кейс кимна.

— Затова се вади малко по-бавно, но пък по каквото стрелям — улучвам го.

— Може ли да стрелям с него?

— Първо го сложи в кобура. После опитай пак с камъка.

На пръв поглед Конър извади пистолета толкова бързо, колкото и първия път, но Кейс знаеше, че не е точно така. Не съвсем.

От скалата се откърти едно парче.

— Пак не улучих — каза Конър разочарован.

— Остават ти само десетина сантиметра. А това е достатъчно, за да спреш човек.

Момчето само поклати глава и прибра пистолета в кобура.

— Да спреш човек е почти същото, като да го убиеш — продължи Кейс делово. — Така имаш малко повече време за втория изстрел, освен ако неприятелят не е само един.

— Това ли се случи в „Испанската църква“?

— Горедолу. Обикновено тези Калпепърови са много бързи. Но стрелят твърде рано, точно като теб и поради същата причина.

— И не получиха втора възможност?

Кейс го изгледа косо със студените си зелени очи.

— Ако им бях дал втора възможност, аз щях да остана там завинаги, а не те.

— Колко близо бяха до теб?

— Близо шест метра. Ако бяха пет, щяха да ме убият.

— Въобще не звучиш така, сякаш тази мисъл те притеснява — промърмори Конър.

— Комарджиите имат една поговорка: „Ако те е страх да заложиш, никога няма да спечелиш“. Същото се отнася и за стрелбата. В деня, в който почувстваш страх, просто трябва да свалиш колана с пистолета и никога повече да не посягаш към него.

— Искаш да кажеш, че никога не се страхуваш?

— Не и точно в момента. Преди и след това — да.

Конър отново погледна към двата пистолета.

— Дай ми да опитам с пистолета на бандита — каза Кейс и протегна ръка.

Конър му го подаде с дръжката напред.

— Виждам, че Ют те е научил на добри маниери — каза сухо Кейс.

— Когато държиш оръжие, добрите маниери имат смисъл — отвърна момчето. — Но когато ядеш, те само ти отвличат излишно вниманието.

Кейс сложи пистолета в кобура, свали ръцете си, после го извади с движение, което бе толкова бързо, че Конър едва успя да го проследи. Стреля три пъти. Навсякъде се разхвърчаха парчета скала. Конър отново подсвирна.

— Наистина беше страхотен. Защо не скъсиш цевта и на твоя пистолет?

— Един от три не е достатъчно добре.

— Какво?

— Само един куршум уцели малкия камък. Ако се бях изправил срещу трима мъже, сега щях да съм на решетото.

— О! — възкликна Конър.

— Виждаш ли онова парче дърво?

Момчето кимна.

— Сложи револвера ми в кобура си и стреляй, когато ти кажа.

Конър направи това, което му каза Кейс.

— Кога за първи път Ют започна да те учи да стреляш? — попита Кейс.

Конър премига.

— Веднага щом раните му заздравяха. И шестте. Ют е много жилав човек.

— Ти ли принуди Ют да започне да те учи?

— Не, той казва, че мъж, който не може да използва оръжие, много бързо умира. А като знае колко много ме обича Сара, Ют реши...

— Давай!

Заповедта дойде неочаквано, но Конър не се поколеба. Извади пистолета и стреля.

— Добре е — каза Кейс.

— Твърде бавно — Конър беше ядосан на себе си.

Кейс сви рамене.

— Достатъчно си голям, за да можеш да поемеш малко олово, ако се наложи. По-добре е да стреляш последен, отколкото пръв.

— Най-добре е да стрелям пръв и последен.

Очите на Кейс леко се присвиха.

— Всеки би искал да е така. Но независимо колко си добър, винаги има някой друг, който е по-добър от теб. Най-добрата битка е тази, която си избегнал.

— Звучиш като Сара.

— Тя е жена със здрав разум.

— Продължава да се отнася с мен като с дете.

— Тя те е отгледала. А е нужно време, за да свикнеш с това. И за двете страни.

Конър направи кисела физиономия. Устните му бяха стиснати точно като тези на Сара. Кейс едва понасяше гледката.

„Не биваше да я докосвам — отново си помисли той. — Сега, след като я имах, наистина ще ми е много трудно да го забравя. Не знаех, че на света съществува нещо толкова сладко. И толкова горещо. Господи, дори и да умирам, пак ще си спомням изненадата и страстта й. Вкусът й.“

Звукът от зареждането на револвера напомни на Кейс, че се е заел да обучава любимия по-малък брат на Сара как да оцелява в този

див свят.

— Ют е прав — каза Кейс. — Сестра ти смята, че светът започва и свършва с теб.

Конър рязко вдигна глава. Слънцето се отрази в очите му и те станаха изумруденозелени.

— Бих умрял за нея — каза той спокойно.

Кейс не се и съмняваше.

— Тя би предпочела да останеш жив — наблегна той.

— И точно това е намерението ми.

— Добре. Това означава, че няма да спориш, когато ти кажа да се върнеш в къщата и да донесеш третия револвер. Онзи, чиято цев не е скъсена.

За миг момчето изглеждаше така, сякаш ще започне да спори. Но после се усмихна.

— Ют ми каза, че ако успея да те убедя да ме учиш, ще трябва да те слушам.

Едната вежда на Кейс се повдигна въпросително.

— Той казва, че си единственият човек, успял да се измъкне жив от стрелба с Калпепърови — обясни Конър.

— За малко да не успея. Затова смятам да те науча на нещо повече от стрелбата. Ще те науча как да се бориш с Калпепърови. Ще ти разкажа за отвратителния им навик да нападат из засада, да вземат заложници и да ги продават на команчите.

— Сигурно доста често си се сблъсквал с Калпепърови?

— Аз и брат ми ги преследваме, откакто войната свърши.

Конър щеше да попита защо, но видя изражението в очите на Кейс и се отказа.

— Колко убихте? — попита той вместо това.

— Недостатъчно.

Конър не зададе повече въпроси.

ГЛАВА 17

— Ще му занесеш ли храната? — попита Лола.

Сара погледна към хляба и задушеното еленско, които ѝ подаваше Лола. Опита се да измисли някакво извинение да не занесе вечерята на Кейс. Той стоеше на пост на билото. Сам.

През изминалите три дни тя бе положила доста усилия да не остава насаме с него. Преди два дни дори се беше измъкнала тайно, за да търси съкровището сама. Ушите ѝ още пламваха, като си спомнеше укорите му.

„Да се инатиш е едно, но да се държиш като глупачка е съвсем различно. Следващия път, когато излезеш да търсиш среброто сама, ще те проследя и ще те върна тук, привързана за седлото ми.“

Сара повече не излезе да търси съкровището сама. Нито пък с Кейс. Само от мисълта какво се бе случило последния път, когато беше сама с него, по тялото ѝ пробягваха горещи и студени вълни едновременно. Казваше си, че е от притеснение. Но не беше съвсем сигурна.

— Едната ми коза се е изгубила — обясни Лола. — Онази на белите и черни петна.

Сара веднага забрави собствените си тревоги.

— От колко време я няма?

— Нямаше я в стадото, когато Гост го докара преди малко.

Сара взе чинията.

— Ще занеса вечерята на Кейс, а ти иди да търсиш козата. Тя е най-хубавото животно от цялото стадо.

Лола ѝ се усмихна и побърза да се отдалечи.

— Но ако Кейс ми се развика, че съм отишла там сама, ще му кажа да се обърне към теб — извика Сара след нея.

Лола се изсмя в отговор.

Когато стигна до билото, слънцето вече се скриваше зад планините. Както винаги, спокойствието на заобикалящата я земя я

плени. Тя спря и се загледа в безкрайната мрежа от каньони. Грубите линии на скалите бяха по-красиви за нея от всеки зелен хълм.

Над скалите, които заобикаляха долината Лост Ривър, се издигна ястреб. Полетът на птицата беше волен, а дивият му крясък прозвуча като песен в тишината на душата ѝ. Сара се усмихна, притвори очи и се наслади на момента.

С присвити очи Кейс я наблюдаваше, прикрит зад един близък храст. Трябваше да използва цялото си самообладание, придобито по време на войната, за да не се втурне към нея и отново да я люби. Защо бе дошла тук? През последните дни правеше всичко възможно, за да го избягва.

— Какво правиш тук? — попита той. Гласът му прозвуча дрезгаво.

Тя се обърна рязко и се втренчи в него, сякаш беше някой див звяр. Или Калпепър.

— Лола търси една от козите си — каза тя отчетливо. — Помоли ме да ти донеса вечерята. Конър и Ют спят.

Е, значи е дошла, защото никой друг не може да дойде.

— Благодаря — каза той.

— Няма защо.

Той се намръщи.

— Не е нужно да се отнасяш с мен като с непознат — каза той рязко. — Определено за теб не съм такъв.

Тя се изчерви, но после внезапно пребледня.

— Къде искаш да оставя вечерята ти? — попита тя глухо.

— Най-добре да не ми я пращаш в лицето.

Сара осъзна, че наистина държи чинията така, сякаш има намерение да я хвърли към него веднага щом той се приближи достатъчно.

— Съжалявам — промърмори тя. — Стресна ме. Мислех, че съм сама.

— Бременна ли си?

Въпросът му беше толкова неочакван, че челюстта ѝ увисна.

— Моля?

— Чу ме добре.

— От всички лошо възпитани...

— Просто ми отговори на въпроса — прекъсна я той. — Запази лекциите си за Конър.

— Не знам.

— Какво?

— Не знам. Доволен ли си?

— Бях — в продължение на десет минути — смотолехи той, — но това беше преди няколко дни.

— Ако очакваш да водя разговор с теб — каза тя сладко, — престани да говориш на брадата си.

— Мислех, че брадата ми ти харесва, особено когато е между бедрата ти.

Тя потрепери, сякаш я удариха.

— Проклятие! — извика гневно той. — Съжалявам. Нямам право. Но само като си помисля как...

Каквото и да имаше намерение да каже, беше прекъснато от звука на приближаващи се копита.

Кейс се промени на момента — стана студен, далечен, овладян.

— Идвай тук! Бързо и тихо.

Преди още да е свършил, Сара се вмъкна в храсталака при него.

— Носиш ли пушка? — прошепна той.

Сара поклати глава.

— Съжалявам. Не мислех, че ще имам нужда... — започна тя.

— Просто не си помислила. Точка — прекъсна я той.

Тя не си направи труда да спори. Беше прав и двамата прекрасно го знаеха. Никой, никой не биваше да се отдалечава на повече от три метра от къщата без оръжие. Но тя беше толкова разтревожена от мисълта, че ще трябва да остане насаме с него, че не бе помислила за нищо друго. Просто се беше втурнала нагоре, за да свърши задължението си възможно най-бързо.

— Иди зад мен — каза той тихо. — На няколко метра по-нататък има пукнатина в скалата, където можеш да се скриеш. Стой там, докато не те повикам.

Сара се втурна натам, грабвайки револвера, който той ѝ подаваше.

Кейс не се обърна да я погледне. Тихите звуци, които се чуваха, когато храстите се жулеха в кожените ѝ дрехи му подсказваха, че тя прави точно това, което ѝ каза.

За първи път!

Тропотът на копита спря. Надолу по билото имаше само една пътека и карабината на Кейс беше насочена право към нея. Той се отдръпна по-навътре в храсталака. Докато се движеше, погледът му нито за миг не изпусна мястото, откъдето трябваше да се появят ездачите.

Отляво се чу песен на чучулига. Отдясно долетя отговор. Той си пое дъх с облекчение и също изсвири като чучулига.

Настъпи тишина.

— Който и да се крие в храсталака — обади се най-накрая един глас, — ние не си търсим неприятности.

— Тогава не си дошъл на подходящото място, Хънтър — извика Кейс. — Тук няма нищо друго, освен неприятности.

Миг по-късно се появи един висок, силен мъж. В ръката му имаше карабина.

— Кейс? — в гласа му звучеше недоверие.

— Самият той — Кейс излезе на открито. — Този, който се крие в храстите зад теб Морган ли е?

— Боже Господи! — възкликна Хънтър.

Той сграбчи Кейс и го стисна толкова силно, че би счупил ребрата на по-дребен мъж с подобна мечешка прегръдка.

Кейс изглеждаше изненадан. После прегърна брат си също толкова силно.

— Слава Богу — започна да повтаря Хънтър. — Морган, излизай. Кейс е жив!

— Разбира се, че съм жив — каза Кейс. — Да не би да си пиан, че да не виждаш?

Вместо да отговори, Хънтър потупа брат си по гърба, отдръпна го от себе си, за да го разгледа, отново го прегърна и най-накрая го пусна.

Морган излезе от храстите. През рамото му беше праметната пушка.

— Здравей, Кейс — каза той. — Радвам се да те видя в тази част на ада. Много, много се радвам.

Кейс стисна ръката на мъжа и го потупа по рамото.

— Вие самите изглеждате доста добре — каза той, — за две толкова грозни същества.

Морган се засмя и поглади ситните черни къдрици на брадата си.
— Кого наричаш грозен, момче? — провлече той. — И ти си същият като мен. Криеш се като гризли, а?

Поклащайки глава, Кейс се обърна към брат си.

— Какво правите тук? — попита той.

— До Рубинените планини стигна мълвата, че Калпепърови са те убили — каза Хънтър.

Суровите черти на лицето му казваха повече от думите.

— За малко наистина да ме убият — призна Кейс.

— Колко малко?

— Реджиналд и Куинси са най-бързите Калпепърови, с които съм си имал работа.

Хънтър изсвири беззвучно.

— Какво се случи?

— И двамата стреляха по два пъти, преди да ги довърша. И в мен имаше малко олово.

— Сега изглеждаш доста добре.

— Имах си добра болногледачка — Кейс повиши глас. — Сара, ела да те запозная с едни приятели.

След малко тя се измъкна от хрусталака. Вечерята на Кейс не се виждаше никъде, но затова пък револверът беше в ръката ѝ. Очите ѝ гледаха тревожно, но само докато се спряха на Хънтър.

— По ръста и вида ви — каза тя, усмихвайки се, — съдя, че сигурно сте кръвен роднина на Кейс.

— Мисис Кенеди — каза Кейс официално, — запознайте се с брат ми Хънтър Максвел и нашия приятел Нусис Морган.

— Госпожо — каза Морган и докосна шапката си. — За мен е голямо удоволствие.

Хънтър свали шапката си и се поклони на Сара.

— Благодаря, че сте спасили живота на брат ми — каза той. — Ако някога имате нужда от помощ, изпратете някой в Рубинените планини. Ще дойда веднага.

— Не сте ми задължен по никакъв начин — отговори тя. — Спасявала съм и по-безполезни твари от брат ви.

— Но не чак толкова много, обзалагам се — каза Морган сухо.

Тя се засмя. Морган ѝ харесваше.

— Заповядайте на вечеря — каза тя и пак се усмихна. — Имаме задушено еленско и царевичен хляб.

— Много мило от ваша страна, мисис Кенеди — отговори Хънтър.

— Благодаря, госпожо — обади се и Морган. — От доста време сме само на сухари и вода.

— Сухари и вода? — повтори тя.

— Бързахме — просто обясни Хънтър. — Казаха ни, че Кейс е мъртъв.

Очите ѝ се разшириха и сърцето ѝ заби бързо като си представи какво е преживял Хънтър.

— Горките! Нищо чудно, че изглеждате толкова изтощени. Знам какво е да загубиш най-близките си роднини.

Хънтър се трогна от състраданието, което видя в сивите очи на Сара.

— Вие сте добра жена, мисис Кенеди — каза той.

— Сигурна съм, че брат ви няма да се съгласи с това — отвърна тя малко остро. — И моля, наричайте ме Сара. Бях вдовица по-дълго време, отколкото бях омъжена. Всъщност никога не съм се чувствала удобно с името Кенеди.

— Сара — той се усмихна. — Наричай ме Хънтър.

Тя му се усмихна в отговор. Усмивката ѝ беше като гласа ѝ — женствена и нежна по начин, който нямаше нищо общо с флирта.

— Можеш да запазиш женските си хитрини за някой друг — обади се кисело Кейс. — Хънтър е женен за една прекрасна жена.

Сара го изгледа косо с присвити очи.

— Имам по-малко женски хитрини, отколкото ти — добри обноски — каза тя отчетливо. — А те въобще не са много.

Морган и Хънтър се изсмяха високо. Кейс промърмори нещо. Сара се усмихна на Хънтър.

— Ти си по-големият брат, нали?

Той кимна.

— Изглежда и ти не си имал голям късмет, докато си го учил на добри обноски, както и аз с по-малкия ми брат.

Хънтър скри усмивката си, поглаждайки черните си мустаци.

— Не ми беше лесно — съгласи се той.

— Сигурна съм, че е така. Но поне ти си достатъчно голям, за да го научиш на някои неща със сила. За съжаление, Конър е само на петнайсет, а е вече два пъти колкото мен.

— Дори три — обади се Кейс. — Това момче яде като невидяло.

— Ти, разбира се — отвърна Сара, — почти нямаш апетит.

Морган се покашля. Хънтър не си направи труда да скрие удоволствието си от тънкия хумор на тази малка вдовица. Той просто отметна глава назад и се изсмя гръмогласно.

— Е, виждам, че няма защо да се притеснявам, че съм на пост — обади се Кейс саркастично. — Цялото това цвилене със сигурност ще изплаши мулетата на Калпепърови.

Хънтър поклати глава и прегърна брат си, като не спираше да се смее. Кейс не се усмихна в отговор, но чертите на лицето му омекнаха, когато отвърна на прегръдката.

Явната любов между братята предизвика усмивка върху устните на Сара, въпреки че гърлото ѝ се стягаше от тъга, която не бе усетила до момента.

„Някои ден Конър ще ме остави и ще заживее свой собствен живот“ — помисли си тя.

Но заедно с тъгата в душата ѝ настъпи спокойствие. Точно така трябва да бъде. Не го бе отгледала, за да ѝ прави компания цял живот.

— Да доведе ли конете, полковник? — попита Морган.

— Ще дойда с теб — каза Хънтър. — Шест коня не са шега работа.

— Шест? — учуди се Сара, притеснена от мисълта, че трябва да нахрани толкова много мъже. — Има ли още хора с вас?

— Не, госпожо — отвърна Морган. — Не искахме да убиваме коне на път за тук, затова сме взели по три на човек.

Сара се вгледа в двамата мъже.

— Спали ли сте въобще, откакто сте тръгнали?

— На седлото — отговори Хънтър. — Това е номер, който само войниците умеят.

— От колко време яздите?

— Не знам — призна той и уморено потри лицето си. — Просто съм доволен, че не сме бързали за погребение.

— Ние имахме малко работа с лопатите — каза Сара, — но засега сме погребали само няколко от хората на Муди и един

Калпепър.

Хънтър погледна към брат си. Лицето му внезапно се изпъна и това ѝ напомни за Кейс.

— Калпепърови са наблизно, така ли? — попита Хънтър.

Кейс кимна.

— Чухме само за двамата в „Испанската църква“. Аб също ли е тук?

— Само докато ми падне на мушка — отговори Кейс. — Тогава вече ще е на път за ада.

— Други Калпепърови?

— Всичките, с изключение на онзи, който убих преди няколко седмици.

— Какво се случи? — любопитства Хънтър.

— Той и двама от хората на Муди бяха решили, че ще ни изненадат, като се промъкнат към къщата през нощта — отговори Кейс.

Морган поклати глава.

— Чух два крясъка на бухал, които звучаха фалшиво, и излязох на лов — продължи Кейс.

Сара стисна устни. Страхът, който бе изпитала за него през онази нощ, беше нещо, което никога нямаше да забрави.

— Кейс още не беше оздравял напълно — каза тя дрезгаво. — Онзи Калпепър почти го хвана натясно.

— Кой от всичките беше? — попита Хънтър.

— Не беше Аб — отвърна Кейс. — Един от пръстите му липсваше. Последния път, когато бях достатъчно близо, за да мога да броя, Аб си беше с десет пръста. Може би беше Парнел.

Хънтър намести шапката си с бързо движение на ръката.

— Добре — каза той. — Ще се погрижим за тях, но първо трябва да си починем.

— Да се погрижите за тях? — повтори Сара.

— Няма за какво да се притесняваш, госпожо — обади се Морган. — Просто една недовършена работа.

— Но вие сте само четирима, като броим и Ют — каза тя. — А те са поне дузина.

— Някъде толкова — обади се Кейс. — Двама от хората на Муди са се измъкнали през нощта. Аб не им харесва.

— Кога за последен път си ги броил? — попита Хънтър, гледайки настойчиво брат си.

— Преди два дни. Имаше пресни следи, които се отдалечават от лагера, но не се връщат.

Гласът и изражението му подсказваха, че това няма да е за последен път.

Сара изгледа последователно тримата мъже, отвори уста, за да попита нещо, после я затвори. Каквото и да кажеше, нямаше да промени решителността, която се четеше върху лицата им.

Нито пък можеше да спори с тях. Да имаш бандити за съседни бе все едно да имаш гнездо на гърмящи змии под прага. Рано или късно някой ще бъде ухапан.

— Да отидем в къщата — каза тя. — Имат повече нужда от почивка, отколкото от приказки. И двамата са в плачевно състояние.

Хънтър леко се усмихна. Морган се изсмя и погледна косо към Кейс. Той не се усмихваше, нито пък се смееше. Гледаше Сара с тревога и с някакво друго, трудно определяемо чувство. Тя му се усмихна по-скоро с устни, отколкото с очи. Но усмивката ѝ се промени, когато се обърна към двамата изморени ездаци.

— Вървете по тази пътека надолу — каза им тя. — Аз ще тръгна първа, за да предупредя Ют и Лола да не ви застрелят.

— Лола? — учуди се Морган. — Да не би да става въпрос за Голямата Лола?

— Така са я наричали някога. Но сега тя си е просто Лола.

Той се усмихна.

— Ще приема думите ти на доверие. А този Ют — да не е един дребничък човечец, който говори малко и върши още по-малко глупости?

— Същият.

— Проклятие! — после побърза да добави: — Извинявам се за езика си, госпожо.

— Не се притеснявай — каза тя сухо. — Не очаквам салонни маниери.

— Никога не съм мислил, че отново ще ги видя живи тези двамата — обясни Морган. — Чух, че Ют е убит от хайка, а след това Голямата... ъъ... Лола изчезнала.

— Сара измъкнала Ют от същата дупка, в каквата се намирах и аз — намеси се Кейс. — Той смята, че слънцето изгрява и залязва само заради нея.

— Разбираемо е — каза Хънтър. — Мъжете мислят само хубави неща за жените, които са им спасили живота.

— Не и брат ти — каза Сара горчиво. — Така че не се притеснявай за него. Възгледите му за живота са си останали същите.

Кейс не показва раздражението, което изпита от думите ѝ. Нито пък показваше желанието си, което го обземаше всеки път, щом вятърът довееше до обонянието му аромата на рози и жена. Ароматът на Сара го преследваше. Не трябваше да мисли за това. Щеше да е по-лесно да спре да диша.

Морган погледна първо към Сара, после към Кейс и се покашля.

— Още колко време трябва да останеш на пост?

Кейс свали погледа си от Сара с неудоволствие, което почти не можа да прикрие.

— Още няколко часа.

— Ще поема останалото време — каза Морган и се протегна.

— Ти си по-уморен от мен.

Морган се ухили.

— И по-гладен. Мисля, че вечерята, която ще изям тук, ще е по-обилна от онова, което ще ми остави Хънтър долу.

— Ще стоя до него с пушката — каза Сара. — В моята къща всичко се дели по равно.

— Само се шегувам — ухили се Морган. — Полковникът по-скоро би се отказал от своята порция, отколкото да остави някой от хората си гладен — после се обърна към Кейс. — Какъв е сигналът ви за опасност?

— Същият като в Тексас, само че за „Всичко е чисто“ използваме крясък на ястреб. Сара много ги обича.

— Убийци на пилета, това са те — промърмори Морган.

— Хайде, Хънтър. Да доведем конете!

— Ще донеса вечерята ти. Оставих я при скалите — каза Сара на Морган. — Страхувам се, че вече е изстинала.

— Не бих се оплаквал, дори и ако трябва да убия някого, за да я получа.

Когато тя се появи от храсталака с вечерята, Кейс и Хънтър вече се бяха върнали. Водеха шест коня. Личеше, че са яздени дълго и без пощада. Бели линии показваха къде беше засъхвала потта им. Единият от конете беше едър жребец, който много приличаше на Крикет. Останалите бяха мустанги, кръстосани с расови коне.

Хънтър се метна на жребеца с лекота, която напомни на Сара за Кейс.

— Аз ще тръгна първа, за да предупредя Ют — каза тя и се насочи към пътеката.

— Не е нужно да вървиш пеша — каза Хънтър. — Багъл Бой е джентълмен. Няма да има нищо против да носи двоен товар.

— Ако тя трябва да язди с някого, ще язди с мен — обади се рязко Кейс. После, като чу гласа си, добави: — Багъл Бой изглежда изморен.

Черните вежди на Хънтър подскочиха нагоре. Очевидно брат му изпитваше чувство за отговорност към малката вдовица. Някои дори биха го нарекли чувство за притежание.

Кейс изсвири. Крикет дотича от скривалището си надолу по пътеката. Без да казва нищо, Кейс развърза юздите му. После се обърна, за да помогне на Сара да се качи. Но нея я нямаше.

— Побягна като изплашена котка — каза Хънтър. — Предполагам, че мисълта да язди с теб въобще не ѝ допада.

Кейс сви рамене и си каза, че не е разочарован. Но беше. Беше очаквал с нетърпение мига, в който ще усети тялото на Сара в ръцете си. Желанието му не го изненадваше. Но болката, която изпита от това, че тя избяга от него, наистина го изненада. Трябваше да оправят всичко това, помисли си той. Още тази вечер.

Самата мисъл предизвика чувствено очакване в тялото му. Просто ще поговорят. Нищо повече. Повтаряше си го непрекъснато, докато слизаха надолу. Но не беше сигурен, че си вярва.

ГЛАВА 18

— Съжалявам — каза Сара. — Някой ще трябва да стои прав. Нямам достатъчно столове за всички.

— Напоследък доста поседях — каза Хънтър и се усмихна. — Нямам нищо против да ям прав.

Докато Сара сервираше вечерята, Конър поглеждаше ту към Хънтър, ту към Кейс и клатеше глава.

— Приличате си като две капки вода — каза той. — Очите на Хънтър са сиви, а не сиво-зелени, но ако Кейс се обръсне и поне веднъж се усмихне...

Хънтър се усмихна тъжно. Брат му въобще не се усмихна.

— Внимавай за обноските си — обади се Сара.

Конър се намръщи.

— Ют е научил брат ти на добри обноски, що се отнася за оръжията — каза Кейс равно.

— Заслужава похвала — промърмори тя. — След тази стрелба наоколо напоследък е истинско чудо, че Конър още не е пострадал.

Върху бузите на брат й избиха червени петна.

— Недей да се караш — каза Кейс. — Конър върши мъжка работа и я върши добре.

Сара се извърна и погледна Кейс в очите за първи път от момента, в който той я свали от себе си и побърза да се облече.

— Конър е мой брат, не твой — каза тя, отчетливо произнасяйки думите. — Затова не се бъркай.

— Не.

Веждите на Хънтър подскочиха нагоре. Не беше виждал такова упорито изражение върху лицето на брат си от времето преди войната.

— Моля? — гласът й беше ледено вежлив.

— Чу ме. Конър има ръст на мъж и върши мъжка работа. Не е необходимо да се държи за полата ти всеки път, когато тръгне нанякъде. Точно в този момент имаме нужда от мъж, а не от момче.

Сара пребледня. Тя отвори уста, за да излее гнева си.

— Всичко е наред — бързо каза Конър на Кейс. — Аз и сестра ми сме преживели доста неща заедно. Тя е свикнала да се суети около мен, а аз съм свикнал да се тревожа за нея.

Сара бързо се извърна към него. Когато видя спокойствието, изписано на лицето му, гневът ѝ изчезна. Тя му се усмихна и отново се зае със сервирането. Хънтър въздъхна с облекчение.

Кейс промени темата.

— Как е Елиза? — попита той.

Върху лицето на Хънтър грейна усмивка.

— По-красива от всякога. Скоро пак ще ставаш чичо.

Изражението, което се появи на лицето на Кейс, трудно можеше да се опише. В него имаше болка и радост, и някакво съжаление.

— Още деца? — попита той безстрастно. — Ти си по-смел от мен.

— Или съм по-голям глупак. Но пък съм безкрайно щастлив. Когато съм с Елиза, слънцето сякаш грее по-силно.

Сара си спомни какво ѝ беше казал Кейс — че любовта между някои хора кара слънцето да грее по-силно. Говорил е за Хънтър и Елиза, помисли си тя.

Конър погледна към двамата мъже.

— Защо човек трябва да е смел, за да има деца? — попита той.

— Децата умират — каза Кейс. Това бяха единствените му думи.

Хънтър въобще не се обади.

Сара се покашля.

— Яжте, преди да е изстинало — каза тя и сложи една чиния пред Конър.

Не трябваше да му се повтаря. Той се изправи и започна бързо да яде.

Хънтър отново въздъхна тихо. Днес беше един от малкото пъти, в които бе чувал брат си да говори за смъртта на племенницата и племенника си. Без да го поглежда в очите, Сара подаде чинията на Кейс. Той и Хънтър започнаха да се хранят. Не бяха толкова бързи, колкото Конър, но също бързо опразниха чиниите си. Когато Сара отново ги напълни, без дори още да е хапнала нещо, Кейс вдигна поглед.

— Къде е твоята вечеря? — попита той.

— Вече ядох.

Той не ѝ повярва. С изненадваща бързина сграбчи китката ѝ и сложи чинията си в ръката ѝ.

— Яж — рязко заповяда той. — Ако отслабнеш още малко, няма да е нужно да отваряш вратата, за да излезеш. Просто ще се промъкваш през цепнатините между дъските.

Тя се опита да му върне чинията.

— Трябва да смея малко царица — оправда се.

— Аз ще я смея.

— Имаш си достатъчно задължения — да стоиш на пост, да учиш Конър да стреля, да правиш куршуми, да носиш дър...

— Яж.

Сара отвори уста, за да спори, но се отказа и пое лъжицата, която Кейс ѝ подаде.

— Не е прилично да говориш с пълна уста — каза Кейс спокойно. — Колко пъти трябва да ти се казва?

Конър се задави. На закуска беше получил лекция на същата тема, с точно същите думи.

Кейс потупа момчето.

— По-добре си лягай — каза му той. — Трябва да застъпиш на билото в полунощ.

— Остави го да спи — бързо се обади Хънтър. — Морган и аз можем да поемем някои от дежурствата.

— Благодаря, но не — обади се Конър. — Яздили сте дълго. Можем да си разпределим дежурствата утре вечер.

По време на Гражданската война Хънтър се беше научил да преценява момчетата на възрастта на Конър. Въпреки че имаше тъмни кръгове под очите, не беше чак толкова изтощен.

— Добре — отговори Хънтър. — Благодаря ти.

— Няма защо, сър — Конър се ухили и погледна насмешливо към сестра си. — Как се справям?

Сара се засмя, въпреки че ѝ се искаше да заплаче. Погледна брат си.

— Справяш се отлично — каза тя. Гласът ѝ беше леко дрезгав. — Винаги си се справял добре. Само дето аз малко трудно забелязвам.

— Имаш по-важни неща да вършиш, вместо да ме потупваш по рамото за глупостите ми.

От ъгълчето на окото ѝ се плъзна една сълза.

— Греша — прошепна тя. — Няма нищо по-важно от това.

Смеейки се, той я прегърна силно и бързо се завъртя. Кейс взе чинията, после ѝ помогна да запази равновесие, когато Конър я пусна на земята.

— Лека нощ, приятели — каза момчето, запътило се към вратата. — Кажете на Лола да ме събуди, като стане време.

Както Кейс, Конър сега спеше в храсталака зад къщата. Въпреки че никой не го беше споменавал, и двамата се страхуваха, че Калпепърови могат отново да се промъкнат от тази посока.

— Добър млад мъж си отгледала — каза Хънтър.

Сара се усмихна почти тъжно.

— Това е повече негова, отколкото моя заслуга.

— Съмнявам се.

— Попитай Кейс. Той смята, че съм ужасна майка.

Веждите на Хънтър отново подскочиха нагоре.

— Не съм казвал нищо такова — равно каза Кейс.

— Ха! — възкликна тя. — Само където непрекъснато повтаряш, че принуждавам Конър да се държи за полата ми.

Той понечи да спори, но само промърмори нещо под носа си. Погледна към Хънтър за помощ.

Брат му се усмихна развеселен, но не каза нищо.

— Ето — каза Кейс и ѝ подаде чинията. — Пробвай малките си остри зъбки върху това.

— Да не би да искаш да кажеш, че задушното ми е жилаво? — попита тя със сладък гласец.

— Боже Господи! — възкликна той.

Сара се обърна към Хънтър.

— Недостатъчният сън прави брат ти спривав. Не си ли забелязал? Ако ми се довери достатъчно, за да ме остави на пост, може би ще може да се наспива.

Хънтър подръпна мустаците си и положи усилие да не се засмее. И почти успя.

— На чия страна си? — попита Кейс брат си.

— На този, който държи чинията с храна.

— Ето — каза Сара и му я подаде. — Наяж се хубаво. Аз трябва да смеля царицата и да попреда.

— Казах, че аз ще смеля царицата — обади се Кейс.

Хънтър се усмихна и започна да яде. Бързо. Винаги усещаше кога ще се разрази буря.

— Имаш нужда от сън — каза Сара на Кейс.

— А ти нямаш, така ли?

— Не съм и наполовина толкова сприхава, колкото си ти.

— И кой го казва?

Кейс се обърна към брат си, който вече се бе запътил към вратата.

— Хънтър?

— Лека нощ, деца.

Вратата се затвори след него.

— Къде ще спи? — попита Сара.

— Отзад, при нас.

— Толкова ли лошо мириша?

Той премигна.

— Какво?

В очите на Сара напиреха сълзи. Още я болеше за това, че Кейс толкова бързо се отдръпна, след като бяха правили любов. Тя се обърна и посегна към тигана над огъня.

„Какво ми става?“ ядосваше се тя на себе си. „Никога не плача, а ето че сега плача почти непрекъснато.“

— Напоследък всеки бяга от мен, сякаш съм се била със скункс и съм загубила — промърмори тя.

Посегна към това, което мислеше, че е дървената дръжка на тигана. Но вместо това хвана самото нагорещено желязо.

— Проклятие! — извика тя и бързо го пусна. Започна да тръска ръката си.

— Защо го направи? — попита Кейс.

— Защото съм идиотка, как иначе? — озъби се тя.

— По дяволите, не си по-голяма идиотка от мен. Дай да видя.

Тя бавно разтвори ръката си, но не я протегна към него.

— Нищо ми няма. Просто се опарих, това е всичко.

Кейс погледна към стиснатите ѝ устни и се почувства безпомощен, а това само го ядоса повече. Лявата му ръка се стрелна и хвана китката ѝ.

— Такъв инат си, че не би ми казала, дори да си се изгорила до кокал — каза той и дръпна ръката ѝ. — Просто искам да видя сам.

— Кой ти даде право да...

— Ти — прекъсна я той рязко.

— Кога?

— Когато ме покани в тялото си.

Тя стана аленочервена, после изведнъж пребледня. Опита се да заговори. От устните ѝ не излезе никакъв звук.

С нежност, от която ѝ се доплака, Кейс разтвори дланта ѝ. В основата на пръстите ѝ имаше розова ивица. Той издаде такъв звук, сякаш сам се беше опарил. После вдигна ръката ѝ до устните си и целуна белега.

Тя потрепери и леко въздъхна. Дъхът му и нежното докосване на брадата му върнаха всичките интимни спомени, които тя се опитваше да забрави. Особено края, когато той дори не поиска да я погледне.

— Недей — тя се задъхваше. — Не го прави.

Кейс вдигна поглед. Очите му бяха като дълбоки вирове — спокойни, но със стаени сенки в дълбините.

— Причинявам ли ти болка? — попита той.

— Не още.

— Досега причинявал ли съм ти болка?

— Да — дрезгаво отговори тя.

— Когато бях в теб?

Тя затвори очи и извърна лицето си.

— Скъпа, причиних ли ти болка?

— Не... тогава...

Той се наведе над дланта ѝ и отново я целуна.

— Кога ти причиних болка?

— След това. Когато нямаше търпение да се отървеш от мен.

Той рязко вдигна глава. Сара не го гледаше. Гледаше в пода, съвсем засрамена.

— Не знам какво направих, че ти така се отврати от мен — прошепна тя.

— Ти...

— Не — отчаяно го прекъсна тя. — Не ми казвай. Това няма значение. Повече няма да се повтори.

— Не бива — съгласи се той.

Но още докато произнасяше думите, нещо дълбоко вътре в него остро се противопостави на мисълта никога повече да не прави любов

със Сара. По бузата ѝ се търкулна една сълза и се спря в ъгълчето на устата ѝ. Той се наведе и я пое с език.

— Недей! — тя трепереше. — Няма да мога да го понеса още веднъж.

— Сара — прошепна той до устните ѝ. — Моя сладка, страстна, невинна Сара. Ти не си ме отвратила по никакъв начин. Бих продал душата си, за да бъда още веднъж с теб.

Тя се задъха.

— Тогава защо? — прошепна тя.

— Защото ще ми струва много да бъда твой любовник. От душата ми не е останало почти нищо.

— Не разбирам.

Той надигна брадичката ѝ. После я целуна с нежност и страст, от които и на двамата им спря дъхът.

— Не знам дали мога да ти обясня.

Тя само го гледаше с очи, които сякаш бяха огледален образ на неговите. Болка и желание, страст и съжаление.

— Отидох на война, когато бях на петнайсет. И накарах Хънтър да дойде с мен.

Тя прехапа устната си. В гласа му звучеше отвращение от самия него.

— Брат ми беше женен за една безполезна малка кокетка — продължи той. — Имаха две малки деца — Тед и Емили.

Въпреки че гласът му беше привидно спокоен, Сара усещаше колко му е трудно да говори за племенницата и племенника си. Искаше ѝ се да му каже да спре. Но повече искаше да разбере каква е тази черна сянка надвиснала над душата му.

— Хънтър не искаше да дойде заради децата, но Белинда и аз го убедихме.

— Брат ти не прави впечатление на човек, когото е лесно да подведеш.

— По дяволите, може би той беше толкова доволен да се отърве от компанията на жена си, колкото тя бе нетърпелива да си легне със съседа.

Сара трепна от резкия му тон.

— Аз отидох на война заради справедливостта и за да опазя цивилизацията — продължи Кейс. — Но дори и младите глупаци

порастват, ако оцелеят. Съвсем скоро разбрах, че войната е истински ад за добрите жени и децата, а те бяха единственото нещо, за което си струваше да се бие човек.

Тя леко потърка бузата си в гърдите му. Искаше ѝ се да го успокои, да премахне напрежението му.

— Не загубих разсъдъка си само защото не спирах да мисля за племенниците си. Особено за Емили. Тя беше прекрасно дете и винаги се смееше. Обичаше всичко и всички — той се поколеба, но продължи да говори с монотонен глас. — Когато положението ставаше непоносимо, аз изваждах една кукленска порцеланова чашка за чай, която бях купил за Емили. Просто седях и я гледах и си спомнях за смеха ѝ и се молах тази проклета война да свърши.

Сара обвини ръце около Кейс. Прегърна го, казвайки му безмълвно, че не е сам със спомените си.

— Върнах се вкъщи няколко седмици преди брат ми. И открих... открих...

През тялото му премина тръпка и той спря да говори.

— Всичко е наред — обади се Сара. — Не е нужно да ми казваш.

Той я прегърна, сякаш тя беше самият живот. Тя не се възпротиви на силната му прегръдка. Знаеше, че мъката го е сграбчила още по-здраво.

— Калпепърови — каза той най-накрая.

Гласът му я накара да потрепери.

— Южняци — продължи той. — Като мен...

— Не като теб.

Той явно не я чуваше. Очите му бяха широко отворени и не трепваха втренчени в нещо, което само той можеше да види. А това, което виждаше, не можеше да бъде описано.

— Пристигнали в ранчото ни три дни преди мен. Убили всичките обитатели на долината откраднали или заклали добитъка, изгорили къщите и оборите. Когато свършили с жените, взели децата и...

Тишината, която последва, беше по-непоносима и от думите. Сара си спомни какво ѝ беше казала Лола за Калпепърови. Продават деца на команчите, след като са им правили неща, които биха накарали и дявола да се засрами.

— Когато най-после открих Ем и Тед, нямах лопата — прошепна Кейс. — Изкопах гробовете им с голи ръце. И тръгнах да търся Калпепърови.

Тя гледаше очите му и плачеше тихо, безпомощно, защото вече знаеше какво бе накарало Кейс да се откаже от смеха надеждата и любовта. Спомените му сигурно бяха по-лоши и от нейните.

— Сега разбираш ли защо те отблъснах? — попита той.

Тя го гледаше безмълвно, болеше я за него.

— Смъртта на Тед и Ем... — гласът му заглъхна. Той сви рамене. — Тя уби нещо в мен. Не мога да ти дам това, което заслужаваш.

— Какво заслужавам? — попита тя. Не го разбираше.

— Съпруг. Деца. Любов. Това вече го няма в мен. Всичко е мъртво, както малката Ем.

— Не го вярвам. Всеки, който е поне наполовина толкова нежен, колкото си ти, не може да изгуби способността да обича.

Кейс я погледна право в очите.

— Всичко, което мога да ти дам, е страст. Когато един мъж мисли за това, той прави всичко възможно, за да го получи най-бързо. Ти искаше нежност. Аз ти я дадох.

Усмивката на Сара трепна, но въпреки това беше истинска.

— Помолих ли те за още нещо? — прошепна тя.

— Не беше необходимо. Това личи в погледа ти, когато ме гледаш и мислиш, че аз не знам.

— Както когато ми се иска да ти забия нож в гърба? — тя се усмихна през сълзи.

Ъгълчетата на устата му се повдигнаха, но така само изглеждаше още по-тъжен.

— Не можеш да ме измамиш — каза той. — Ти си като кошер. Справи ли се човек с жилото, отдолу остава само медът.

— И двамата сме достатъчно големи. Ти искаш нещо, което мога да ти дам, и аз също го искам.

Той поклати глава.

— Ти каза, че ме желаяш — продължи тя. — Е, и аз те желая.

Той погледна алените ѝ бузи, насълзените очи и треперещите устни.

— Истински мед — каза той дрезгаво. — Не ме изкушавай.

— Защо не?

— Защото мога да ти направя бебе, затова.

— Бебе — повтори тя тихо. После се усмихна.

Кейс се отдръпна от нея.

— Не искам деца — каза той. — Никога.

Ръцете ѝ се сключиха около него. Изправи се на пръсти и целуна ъгълчето на устата му. После докосна долната му устна с връхчето на езика си.

Той се дръпна назад като опарен.

— Не ме изкушавай да ти направя бебе — каза той. — Ще намразя и двама ни, ако това се случи. Това ли искаш?

Тя затвори очи и го пусна. Без да каже и дума повече, взе вретеното и започна да преде.

Само миг по-късно от другия край на стаята се чу звукът от триенето на камъни един в друг. Кейс мелеше царевица.

Нито той, нито тя се обадиха повече тази вечер.

ГЛАВА 19

— Този мъж е все сърдит — каза Лола, гледайки към купчината смляна царевица.

Сара не каза нищо.

— А и ти доста си попрела — продължи Лола.

— Конър расте по-бързо, отколкото аз тъка.

— А пък Кейс е станал ужасно докачлив.

— Не съм забелязала.

Дрезгавият смях на Лола накара Сара да потрепери.

— Досега не си ли се научила как да охлаждаш страстите на мъжете? — попита Лола.

— За това са необходими двама.

— Искаш да кажеш, че не го желаеш?

— Не. Искам да кажа, че той не ме иска.

— Глупости.

— Амин — промърмори Сара.

Работеше бързо с вретеното. Къделята с вълна под пръстите ѝ се превръщаше в прежда с учудваща бързина.

Лола се направи, че не разбира намека, и не промени темата.

— Той наистина те желае — каза тя.

Вретеното трепна. Преждата се изпъна така, че всеки момент можеше да се скъса.

— Добре — процеди Сара през зъби. — Кейс ме желае, но няма да ме докосне, защото не иска да забременея. Доволна ли си?

Лола изсумтя.

— Момиче, къде ти беше умът, когато ти говорих за гъби, оцет и задруги подобни работи?

Сара вдигна поглед от вретеното. Това, което Лола видя в очите ѝ, я накара да се засмее. Тя извади малката кожена кесийка от джоба на панталоните си и я размаха пред лицето на Сара.

— Спомняш ли си това?

Вретеното падна. Сара погледна към кесийката с премрежени очи.

— А ако не свърши работа? — попита тя.

— А ако слънцето не изгрее утре?

— Сигурно ли е? — настояваше Сара.

— На този свят няма нищо сигурно, освен греха и смъртта. При някои върши работа, при някои — не.

— При теб как беше?

— Никога не съм раждала. Хващах няколко пъти, но не износвах бебетата. След това не хванах повече.

Сара взе кожената кесийка с треперещи пръсти и я пъкна в джоба на панталоните си.

— Добре — каза Лола и кимна. — Сега вече можем да спрем да ходим на пръсти около Кейс. Спомняш ли си как се използват гъбите?

— Да.

Сара се начумери, взе вретеното си и продължи да преде.

Лола изсипа един чувал с козя козина до стола и тръгна към вратата, смеейки се.

— Хлябът ще изгори — извика тя, като излезе отвън.

Сара скочи и извади тавата. После отново седна да преде, чудејки се как ще продължи да търси съкровището, след като Кейс не я пускаше да ходи сама, а и не искаше да идва с нея.

— Госпожо? — обади се един глас от отвън. — Ние сме — Морган и Хънтър. Ако ни подадеш малко фасул и хляб, няма да те притесняваме.

Тя бързо остави вретеното и отвори вратата. Хънтър и Морган свалиха шапките си. И двамата бяха току-що избръснати. Сара се усмихна.

— Въобще не ме притеснявайте. Заповядайте, седнете. Ще ви донеса закуската.

— Няма нужда — каза Морган. — Ние сме свикнали да ядем на крак.

— Говори за себе си — обади се Хънтър. — Напоследък свикнах с вкусната храна и доброто сервиране.

Морган се усмихна и показа белите си зъби.

— Елиза те е разглезила много.

Хънтър се ухили, но не каза нищо.

Сара се загледа замислено в усмивката на Хънтър. Дали Кейс е изглеждал така, преди малката Емили да умре? С усмивка, топла като лятото?

— Страхувам се, че тук не мога да ви предложа кой знае какво по отношение на храната — каза тя. — Хляб, каша, чушки и фасул и разни други зеленчуци.

— Звучи прекрасно — каза Морган.

Хънтър премига срещу нея.

— Не обръщай внимание на Морган — каза той. — Той просто се упражнява за пред момичето, което го чака в Тескас.

— Някои може и да имат нужда от упражняване — обади се Морган. — Но не и аз.

Сара се усмихна и извади две очукани чинии, напълни две чаши с вода от една кана и им сипа фасул.

— Свърши ли се кафето, което взе? — обърна се Хънтър към Морган.

— Господи! Извинете ме за момент. Госпожо, сложете да заври малко вода. Ще се върна, преди да сте забелязали, че ме няма.

— Кафе? — повтори Сара. Не беше сигурна, че е чула правилно. — Донесли сте кафе?

— Да — отговори Морган. — Но никога не спирахме достатъчно за дълго, за да си сварим.

— Най-добре ще е, ако застанеш да го пазиш с пушката — извика тя, след като Морган затвори вратата. — Не сме пили кафе, откакто Ют продаде няколко чифта мокасини и малко плат в „Испанската църква“.

Лицето на Хънтър се изпъна като чу името на мястото, където за малко не бяха убили брат му.

— Някой трябва да унищожи това змийско гнездо — каза той.

— Ще е само загуба на време — отвърна Сара. — Има достатъчно змии, които да дойдат на мястото на тези, които прогониш.

— Някои змии са по-лоши от другите.

— Като Калпепърови ли?

— Тях не можеш да ги прогониш. На тях трябва да им откъснеш главите и да ги заровиш под някой камък.

Студена тръпка премина по тялото на Сара. В този момент Хънтър звучеше точно като брат си. Зарадва се, когато Морган се

върна с една торбичка кафе на зърна и мелачка. Не след дълго ароматът се разнесе из къщата и дори излезе през пукнатините между дъските. Не мина много време и Ют и Кейс се появиха на вратата. Кейс току-що се беше измил.

— Надявам се, че си носите чаши — обади се Сара. — Аз нямам достатъчно.

Мъжете извадиха по едно канче. Тя им наля кафе.

— Хлябът е готов, но е още горещ.

Ют напълни чинията си с фасул, взе си хляб, избра си едно местенце близо до огъня и седна. Започна да яде. Явно беше свикнал да се храни, без да седи на стол. Останалите се настаниха около масата.

След това настана тишина, нарушавана само от дрънкането на лъжиците. Сара се зае да слага дърва в огъня.

Когато изяде фасула, Хънтър се отдръпна от масата с доволна въздишка.

— Не съм ял такъв фасул, откакто бях в Тексас — каза той.

— Заради лютите чушки е — каза Сара. — Ют ме научи да ги харесвам.

— Ще трябва да намеря малко семена, за да ги посее Елиза.

— Аз ще ти дам — обади се Ют.

— Това ще се хареса на жена ми. Загуби много от зеленчуците, когато бандитите насипаха сол в градината ни.

— Имаме тикви, картофи, фасул, царевица — каза Сара. — Можеш да си вземеш всичко, от което имаш нужда. Ако искаш семена от лен, също можем да ти дадем. Имаме и достатъчно яйца.

— Особено като се има предвид начина, по който Конър събира яйцата — каза сухо Кейс.

— Брат ми мрази да се занимава с това — обясни тя на Хънтър.

— Аз ще се погрижа — каза Кейс. — И ще си направя курник веднага щом си построя къщата.

Хънтър изгледа изненадано брат си.

— Да разбирам ли, че имаш намерение да се установиш тук?

— Да. Земята... — Кейс се поколеба, после сви рамене. — Тази земя ме успокоява. Сякаш съм част от нея.

Хънтър погледна към Сара. Тя беше твърде заета да търка тенджерата от фасула.

— Е, в такъв случай трябва да се погрижим за тези Калпепърови веднъж завинаги — каза той спокойно.

— Амин — това беше Морган. — Това място е доста отдалечено, за да идваме всеки път, когато до нас стигне мълвата, че си отхапал повече от Калпепърови, отколкото можеш да сдъвчеш.

— Хубав ли е лагерът им? — попита Хънтър брат си.

— Те са мързеливи — отговори Кейс. — Повечето от тях живеят в плетени колиби, които не биха могли да спрат куршумите.

— А Аб?

— Той и двама от хората му са си направили нещо като землянка.

— Има ли място, откъдето може да се стреля по нея?

— Само едно, но го пазят добре.

— Има ли някакъв начин да ги запалим?

Кейс сви рамене.

— Може да стане, но не бих искал да съм аз този, който ще го направи.

— Имат ли вода? — продължи да разпитва Хънтър.

— През цялата година.

— Провизии и куршуми?

— Достатъчно за една дълга зима или за кратка война.

— Слаби места?

Ют погледна към Хънтър одобрително.

— Не са дисциплинирани — отговори Кейс. — Напоследък направиха няколко набега, с които Аб не беше съгласен.

— Убити бандити?

Кейс погледна към Ют.

Ют поклати глава.

— Тези кучи синове каубоите не могат да застрелят и вързано куче — в гласа на Ют прозвуча отвращение.

— А вас нападали ли са ви?

— Кейс може да стреля — отвърна Ют. — Погребахме няколко.

— Но не достатъчно — обади се Кейс.

— Наблюдават ли ранчото? — продължи с въпросите Хънтър.

Ют и Кейс кимнаха едновременно. Хънтър хвърли бърз поглед към Сара, която продължаваше да търка тенджерата.

— Имат добра причина — каза Кейс грубо. — Остатъкът от испанското сребро.

— Чувал съм разкази за това съкровище — обади се и Морган.
— Калпепърови и „Пасмината на Муди“ — също. И сега търсят среброто.

Сара вдигна поглед от тенджерата.

— Няма да го намерят — каза тя.

— И какво те кара да бъдеш толкова сигурна? — попита я Хънтър.

— Мислила съм за това.

Кейс се обърна и я погледна с присвити очи.

— И?

— Не търсят там, където трябва.

— И защо мислиш така? — попита той.

— Както казах вече — мислила съм за това.

— За кое?

— Няма да кажа нищо повече, докато не отида да го търся сама — отвърна тя равно.

— Мислиш, че ще ти го открадна? — гласът на Кейс стана рязък.

Тя изглеждаше шокирана. И беше.

— Що за глупости? — възкликна. — Разбира се, че не мисля това. Също така не мисля, че брат ти, Морган, Лола или Ют биха го откраднали.

Веждите на Кейс се повдигнаха. Чакаше.

— Омръзна ми да седя вкъщи — каза тя. — Ако аз не мога да намеря среброто, никой не може да го стори.

— Не е безопасно за...

— ... никого — прекъсна го тя. — Но ти непрекъснато се месиш. Омръзна ми да съм затворник в собствената си къща.

Настана тишина. Кейс изведнъж изпсува под носа си и погледна към Хънтър. Брат му само се усмихна.

Кейс отново се обърна към Сара. Очите му бяха по-студени от зимна утрин.

— Откъде искаш да започнеш? — попита я той.

— Ще ти кажа, когато стигнем там.

— Ти си един голям инат...

— Изглежда, че ще си доста зает с това — прекъсна го Хънтър.
— Морган и аз ще си поделим времето, през което трябва да си на пост.

Кейс се опита да спори.

— Ако със Сара има някой — каза Хънтър, — тя няма да е в голяма опасност извън къщата.

— Но... — започна Кейс.

— Всъщност — продължи Хънтър, — няма да е зле, ако тя се откаже от къщата за през нощта и спи навън при някой, който да я пази. Тази къща може да гори като факла.

Кейс замръзна на мястото си.

— Ние сме четирима и бихме могли да я пазим непрекъснато — каза Хънтър на брат си. — Ако ти не можеш да го направиш, някой от останалите ще може.

— Конър би могъл... — започна тя.

— Не — казаха в един глас Ют и Кейс.

— Който и да те пази, ще бъде мишена — обясни Кейс. — А Конър няма представа как се прави това.

Ют кимна.

— Добро момче е, но му липсва опит.

— Не искам Конър да се излага на опасност заради мен — каза Сара глухо. — Не искам никой да се излага на...

— Аз ще се погрижа за нея — прекъсна я Кейс, гледайки към Хънтър, — когато нямате нужда от мен, за да разузнавам в Спринг Кениън.

— Аз съм добър в разузнаването — обади се Морган, без да се обръща конкретно към някого. — Особено в нощното.

Ют се ухили.

— За малко да ме хванеш натясно в Мексико.

— Наистина малко ми остана — съгласи се Морган.

— Все още ли ме преследваш?

Сара се вцепени и се втренчи в Морган.

— Наистина обичах онзи кон, който ми открадна. Но не, вече не те преследвам. Освен ако не те намеря близо до конете си...

Ют се засмя.

— Сега имам достатъчно коне — каза той. — Конър и Сара са много добри в опитомяването на диви коне. Мустангите идват при тях като мухи при мед.

Хънтър погледна към двамата мъже и кимна доволен, че поне в това отношение няма да има неприятности.

— Предполагам, че ти най-добре познаваш околността — обърна се той към Ют.

Старият човек изсумтя, изпи последната глътка от кафето си и се изправи.

— Познавам я.

— Покажи ми местата, от които ранчото се вижда най-добре, най-добрите места за засади около Спринг Кениън, кои каньони нямат изход и кои могат да се изкачат пеша.

Ют погледна към Кейс.

— Ако Хънтър беше генерал — каза Кейс, — Югът щеше да спечели войната.

— Съмнявам се — обади се Морган.

— Аз също — измърмори и Хънтър. — Тактиката е едно нещо, а двуцевните карабини — съвсем друго. Карабините на янките бяха същинско чудо — той се изправи и погледна към Ют. — Пеша или на коне?

— Сега ще яздим. По-късно ще ходим пеш.

— Кога трябва да застъпиш на билото? — попита Морган Ют.

— По пладне.

— Аз ще поема дежурството от обяд до залез-слънце — каза Морган и стана. После погледна към Сара. — Благодаря за закуската, госпожо. Хубаво е, когато ти готви жена.

— Няма защо да ми благодариш. Това е най-малкото, което мога да направя за вас. Това не е ваша битка.

— Където има Калпепърови, битката е и моя.

Чертите на лицето на Морган внезапно се изпънаха и Сара се зачуди какво ли са му сторили. Но въпреки любопитството си не попита. След като бе чула всичко за семейството на Хънтър, вече не искаше да знае нищо за Калпепърови, освен къде ще бъдат гробовете им. Обърна се и погледна към Хънтър.

— Защо просто не ги застреляте из засада? — попита го тя. — Всички шерифи в района ги търсят — живи или мъртви.

— Ако беше толкова лесно, Калпепърови щяха да измрат още в Тексас — отговори той. — Те са наистина много хитри.

— Бил съм в лагера им — обади се Ют. — Следващия път ще убия няколко.

— Не — каза Сара. — Не и ако Конър е с теб.

— Не можеш вечно да бдиш над него — каза Кейс.

— Ще правя това, което трябва — студено отвърна тя. — Целият живот е пред Конър и искам да го изживее.

— Ако ти е все едно — каза Хънтър, гледайки към Ют, — предпочитам да не риташ кошера, преди да заложим капаните си.

Ют сви рамене.

— Днес. Утре. Следващата седмица. За мен това няма значение. Калпепърови вече са тръгнали към ада.

— Нещо конкретно ли имаш предвид? — попита го Хънтър.

— Те направиха жилетката на Сара на парцали. Мислили са, че това е тя. Тръгнали са към ада. Всичките.

Кейс погледна изненадано в тъмните очи на Ют. Преди засадата в каньона, Ют правеше поразии на бандитите просто така. Но сега вече не си играеше.

— Ще тръгваме ли? — обърна се Ют към Хънтър.

— Аз ще поогледам отзад — каза Морган.

— Гледай да не скочиш върху Конър — каза Сара. — Спи под най-голямото дърво.

Морган се ухили и се запъти към вратата.

— Ще съм много тих, госпожо.

Хънтър и Ют го последваха навън. Вратата се затвори след тях.

Сара се обърна към Кейс. Той я наблюдаваше.

— Ще оседлая Крикет и кобилката ти.

— Защо?

— Отиваме да търсим среброто.

Тя си каза наум, че сърцето ѝ трепна, защото щеше да търси съкровището, а не защото видя желанието в очите му.

— Добре.

— Още три коня ще са ни достатъчни ли?

— За всичкото сребро?

Той изсумтя.

— За всичките дърва. Те горят доста по-добре, отколкото глупавите ти мечти.

ГЛАВА 20

Леденият вятър брулеше каменната пустиня. Сиви облаци покриваха небето.

— Мирише на сняг — каза Сара.

— Ако завали, утре ще търсим елени, а не сребро.

Кейс се обърна и вдигна яката си.

Сара отвори уста, за да спори, но размисли. Имаше доста хора, които трябваше да бъдат нахранени. А следите на животните се виждаха много ясно върху снега. Това беше възможност, която не трябваше да изпуснат.

— Няма ли да поспорим? — подразни я той.

— Аз също обичам да ям.

— Напоследък въобще не забелязвам такова нещо.

Тя не му обърна внимание. Той се изкуши да я подразни. По-лесно му беше да понася гнева ѝ, отколкото начина, по който непрекъснато избягваше да го поглежда в очите. Или пък начина, по който се отдръпваше встрани, за да избегне всякакъв допир с него. Но въпреки това тя непрекъснато го изкушаваше безмилостно.

Винаги имаше нещо, което да му напомни за неподправената чувственост, която бе открил под страха ѝ. Блясъкът на лампата в косите ѝ, ароматът на рози от кожата ѝ, шепотът на вретеното, когато предеше, извивката на брадичката ѝ, когато наблюдаваше полета на ястребите... всичко, свързано с нея го изкушаваше. А лекото поклащане на тялото ѝ, докато яздеше пред него, го възбуждаше до болка.

— Хайде, инатести животни такива — измърмори той и дръпна въжето.

Първият мустанг ускори крачка. Трите товарни коня бяха вързани заедно и очевидно искаха едно и също нещо — задниците им, а не главите им да са срещу вятъра.

Кейс огледа каньона, който бързо се стесняваше пред тях. От това, което беше видял досега, предполагаше, че краят му

представлява отвесна скала, която само ястреб може да преодолее. А това не беше приятна мисъл. Това беше същият каньон, в който бандитите бяха стреляли по тях.

„Още един каньон без изход — помисли си той. — Да се надяваме, че проклетите бандити са се отказали да нападат из засада.“ Рано или късно дори и най-тъпият, най-мързеливият разбойник разбира, че да се устройват засади просто не е много умно.

Космите на врата му настръгнаха. Имаше чувството, че някой ги наблюдава. Внимателно огледа високите части на каньона за блясък на метал или стъкло, който можеше да издаде присъствието на бандитите. Погледна и конете, търсейки знак, че усещат нещо. Какво ли бе видяла Сара, докато събираше дърва тук? Няма нищо, което да вдъхва надежда, че съкровището може да е тук. Просто един от стотиците подобни каньони. Сигурно е по-вероятно да намери игла в купа сено, голяма колкото Тексас. Не че среброто имаше някакво значение за Кейс. Трябваше да се събират дърва, а това беше единственото нещо, което го интересуваше.

Сара спря, след като отминаха мястото, където им бяха устроили засада предишния път. Бариера от дънери, скали и чакъл преграждаше каньона.

— Само за минутка — каза тя и слезе от коня.

Кейс измъкна краката си от стремената, скочи на земята и хвана ръката ѝ преди още да е направила и две крачки.

— Къде мислиш, че отиваш? — попита я той. Гласът му бе станал дрезгав от желанието, което го изпълваше целия.

Тя потрепери леко.

„Как да не го изкушавам, като страстта му ми действа на нервите? — помисли си тя. — А също и моята. Господи, никога не съм предполагала, че мога да желая някои мъж; а ето че сега не мога да мисля за нищо друго, освен че искам да го прегърна силно и да го имам само за себе си. Никога не съм се чувствала така. Дори не съм знаела, че е възможно.“

По тялото ѝ премина гореща вълна и дъхът ѝ спря. Чудеше се дали някога пак ще изпита онзи учудващ, почти плашещ я екстаз.

— Ако ми кажеш какво търсиш — каза той, — ще мога да ти помогна да го намериш.

Тя се изсмя късо, надявайки се, че не се е изчервила.

— Искам да се изкача горе, за да погледна към стените на каньона пред нас — каза тя дрезгаво, посочвайки към една купчина камъни.

— Ако така ще видиш каньона по-добре, някой с пушка ще види теб още по-добре.

— Наистина ли мислиш...

— Да, по дяволите, наистина мисля — прекъсна я гневно той. — Ти също трябва да се опиташ да мислиш или ще се окажеш цялата на дупки, както проклетата ти жилетка.

Тя преглътна.

— Така, както яздим срещу вятъра — продължи Кейс, — конете не могат да подушат, ако някой ни следва. Но се обзалагам, че някой прави точно това.

Сара облиза пресъхналите си устни.

Той стисна по-силно ръката ѝ, защото желанието му внезапно предизвика болка в него. Но бързо се осъзна и разхлаби хватката си. Беше му приятно да я докосва дори през ръкавиците и дебелиите дрехи. Беше толкова топла, мека, женствена.

— Какво търсиш? — попита той почти ласкаво.

Устата ѝ пресъхна. Беше виждала същото изражение в очите му и преди. Тогавата той се бе притиснал към нея, изпълвайки я цялата.

— Търся едни други развалини — каза тя дрезгаво. — Не точно стаи, а малки каменни помещения, изградени в една малка пещера в скалите.

— Къде?

— Нагоре по каньона. На южната стена. Мисля, че видях нещо, когато събирах дърва тук.

Кейс бавно освободи ръката ѝ.

— Аз ще погледна — каза той, — а ти ме чакай тук. Ако конете чуят нещо зад нас, скрий се някъде и стой там.

Кейс започна да се катери по камарата камъни. Колкото по-нависоко се изкачваше, толкова по-очевидно ставаше, че каньонът е бил наводняван през последните няколко години.

„Може би е било в годината, когато Хач е бил твърде често Конър“ — помисли си той. После се зачуди дали пък това не е каньонът, в който Хал е намерил смъртта си. Какво бе казала Сара? Че

каньоните са се напълнили с вода и Лост Ривър е излязла от бреговете си?

Използвайки всяко възможно прикритие, той се изкачи върху камарата и се вмъкна в една цепнатина. После внимателно разгледа горната част на каньона през далекогледа си. Нищо не се движеше. Погледна отново, съсредоточавайки вниманието си върху стените на каньона, където времето и водата бяха образували малки дупки и цепнатини в скалите. Най-накрая забеляза нещо, което приличаше на развалини.

Нищо особено. Приличаше по-скоро на склад за провизии на някой ловец, отколкото на истинско убежище. Продължи да наблюдава внимателно тесния каньон, но не откри нищо друго интересно. Отново обърна далекогледа към развалините. Когато откри най-прекия път до тях, той отново се обърна към долната част на каньона. Внимателно разгледа скалите. Нещо проблесна в долната част на каньона.

„Далекоглед, най-вероятно — реши той. — Където и да отидем, някой все ни наблюдава. Или се опитва да ни убие.“

Слезе надолу много по-бързо, отколкото се беше качил.

— Е? — попита тя. — Видя ли нещо?

— Има поне един човек, който наблюдава каньона.

— Колко близо?

— Извън обсега на карабината.

Тя вдигна глава и подуши въздуха като животно. После се усмихна. Но това беше по-скоро оголване на зъби, отколкото истинска усмивка.

— Там долу наистина ще им е студено — каза тя. — Бурите, които вилнеят в устията на каньоните, понякога наистина са жестоки.

— До южната стена има някакви развалини — каза той.

— Но не са нищо особено.

— Можем ли да стигнем дотам?

— Няма да е лесно.

— Но можем да го направим?

Той въздъхна.

— Да.

Тя нетърпеливо се втурна към едно от товарните животни и развърза лопатата.

— Какво чакаш? — обърна се към Кейс тя.

— Не мислиш ли, че е по-добре...

— Не — прекъсна го гневно. — Не мисля.

— Проклятие!

Той отиде до коня си и развърза двете навити одеяла. С няколко бързи движения на ножа направи от тях по едно пончо за себе си и за Сара.

— Сложи това върху жилетката си.

— Но...

— Направи го, без да спориш. Просто така. Само веднъж.

Той ѝ нахлузи пончото, преди отново да си е отворила устата. Лицата им се оказаха съвсем наблизо едно до друго, когато той се наведе, за да придърпа пончото на мястото му. То увисна до под коленете ѝ. И беше топло.

— Благодаря — промърмори тя.

— Няма защо — отвърна подигравателно той. После навлече и своето пончо, грабна лопатата и отново се отправи нагоре.

Сара го следваше по петите.

Започна да вали сняг. Първите снежинки бяха леки и прозрачни и се носеха от вятъра като ябълков цвят. После вятърът се усили. Снегът ставаше все по-силен, покривайки бързо камъните.

— Трябва да се връщаме — каза Кейс, когато се изкачи на върха.

— Защо? В тези каньони само дъждовете са опасни.

— А какво ще кажеш за лавини?

Тя поклати глава.

— Тук няма такава опасност. Може би на по-високите места.

— А ако измръзнем до смърт? — попита той иронично.

— Сега е по-топло, отколкото преди да започне да вали.

— По дяволите — измърмори той.

— Поне няма да се притесняваме за засада — каза тя делово. — Не можеш да видиш по-далеч от няколко метра пред себе си.

— Да сме благодарни поне за дребните неща на Бога.

Кейс се обърна и отново погледна към южната стена на каньона. Въпреки че снегът вече бе покрил повечето от ориентирите му, той не бе забравил как изглеждаше околността през далекогледа.

— Недей да стоиш точно зад мен — каза той. — Ако падна, не искам да повлека и теб.

— Боли ли те кракът? — попита тя с тревога в гласа.

— Просто не стой толкова близо до мен — процеди през зъби.

Двайсет минути по-късно той се покатери на една скална издатина, висока около метър и половина. Скалната тераса не беше по-широка от два метра. Надвисналата отгоре скала не му позволяваше да се изправи в целия си ръст.

В скалния отвор бяха построени няколко стени.

— Пристигнахме ли вече? — извика Сара някъде под него.

— Нещо такова.

Той коленичи, остави лопатата настрана, обърна се и се пресегна да ѝ помогне да се покатери. В същия момент забеляза нещо, което приличаше на усукано парче дърво. Обърна глава и го разгледа по-внимателно. И видя останки от кофа. Подсвирна леко.

— Давай — каза той на Сара. — Тук е по-топло, отколкото отвън на вятъра.

— Това наистина ли са развалини? — попита Сара нетърпеливо. — Понякога отдалеч е трудно да се каже.

— Прецени сама.

Без да казва нищо повече, той ѝ помогна да се качи. Тя се огледа наоколо.

— Внимавай, ниско е — предупреди я той.

Първото нещо, което Сара видя, беше някакъв предмет, който се показваше иззад една от стените. Посегна към него толкова бързо, че си удари главата в ниския таван.

Но дори не усети. В ръката си държеше стара ивица кожа. Резките температурни промени в каменната пустиня ѝ бяха придали формата и вида на дърво.

— Дали е толкова стара, колкото си мисля? — в гласа ѝ прозвуча страхопочитание.

— Не знам. Знам само, че не е оставено тук от индианци. Те не са познавали метала.

Тя се обърна и го погледна. Очите ѝ бяха широко отворени и блестяха.

— Но испанците са го познавали.

— Както и доста други хора след тях. Има известна разлика между една стара кофа и триста паунда сребро.

Но блясъкът в очите му подсказваше на Сара, че той също е развълнуван.

Тя тръгна напред, за да види какво още има зад стената. После се поколеба.

„Нека да е тук! — помоли се наум тя. — Заради Конър. Той заслужава повече, отколкото му е дал животът досега.“

— Сара? — Кейс докосна ръката ѝ. — Какво има?

— Толкова много надежди — каза тя просто.

Прониза го остра болка.

— Не се оставяй на надеждите да те заблуждават. Те само ти причиняват болка.

— Не. Спомените причиняват болка. Надеждата я лекува. Ако нямаше надежда, животът щеше да е само болка.

Без да казва нищо, Кейс пусна ръката ѝ. Сара пропълзя покрай стената и надникна в тъмнината зад нея. Не видя нищо. Тя бръкна в джоба на панталоните си и извади кутия кибрит. Запали една клечка. Зад порутената стена нямаше нищо, освен купчина камъни. Разочарованието ѝ беше огромно. Пламъкът потрепери и клечката изгасна, изгаряйки ръкавицата ѝ. Тя не забеляза. Остана неподвижна доста време.

Изведнъж усети Кейс зад себе си. Обърна се към него.

— Има и други каньони — каза той тихо.

Тя кимна, но не се обърна, за да си тръгне.

— Имаше ли и други развалини в този каньон? — попита го тя.

— Не забелязах.

— Значи няма.

Той не каза нищо.

— Това беше изстрел в тъмното — обади се тя след известно време. — Наоколо няма червени колони. Мислех, че е възможно наводнението преди няколко години да ги е отнесло.

— Когато умря съпругът ти ли?

— Да — прошепна тя. — Хал казал на Конър, че никога няма да открие среброто.

— Хал често ли говореше за съкровището с Конър?

— Само веднъж — преди да умре. Той непрекъснато тормозеше Конър.

„И си е получил заслуженото“ — помисли си Кейс. Но не го каза на глас, защото беше дал дума на Конър.

— В този каньон ли се е случило? — попита той след малко.

— Така мисля. От това, което видях, когато събирах дърва... — гласът ѝ заглъхна.

Кейс я погледна, но тя не забеляза. Взираше се в снега с очи, които виждаха само миналото. Изведнъж потрепери.

— Съкровище на мъртвец — прошепна тя. — Това бяха думите ти. Никога не бих се докоснала до него, ако не беше брат ми.

— Колко навътре продължават развалините? — попита я той, взирайки се в тъмнината.

— Не знам. Точно пред мен има голяма купчина камъни.

— Може ли да погледна?

Тя се притисна към стената, за да му направи място. Той остави лопатата и се промъкна покрай нея. Пончото му закачи един камък, той се търкулна и излезе от пещерата, изчезвайки в пелената от сняг.

Кейс запали една клечка кибрит и се взря в тъмнината. Някога подът е бил заравнен от хора, отдавна преселили се в отвъдното. Сега отново беше засипан с каменни отломки. Той огледа височината на стените, дълбочината на пещерата и камарата камъни, които препречваха пътя напред. Нещо не беше съвсем наред, но той не можеше да разбере какво точно.

Клечката изгасна. Той продължи напред, докато се окажа притиснат между естествената каменна стена и зида. Пред него беше само купчината камъни. Твърде много отломки, помисли си той, осъзнал какво не е наред. Порутената стена не беше достатъчно висока, нито пък широка, за да е възможно отломките да са от нея. Дори и да се е заблудил от слабата светлина на кибритената клечка, все пак по-голямата част от камъните, които падат от стената, би трябвало да се изтърколят в каньона, както камъка, който той случайно бе бутнал.

Той запали още една клечка и разгледа камарата. Не стигаше до тавана. Може би имаше достатъчно място, за да се погледне над нея и да се види какво има отзад.

И втората клечка изгасна.

— Виждаш ли нещо? — попита Сара, но в гласа ѝ не прозвуча особена надежда.

— Камъни.

Тя не попита нищо повече.

Кейс свали шапката си и се наведе към върха на купчината. Запали още една клечка и надникна в тъмнината. Не видя нищо. Просто нямаше достатъчно място, за да погледне по-добре. Духна клечката.

— Дръпни се назад — каза той на Сара. — Ще се опитам да съборя част от камъните, за да погледна отзад.

— Внимавай! Развалините могат да бъдат много опасни.

— Чак сега ли го разбираш? — промърмори той.

— Знам го още откакто видях първите — каза тя с безразличен тон.

— Но не си се отказала.

Дори и да му отговори, думите ѝ бяха заглушени от грохота на падащите камъни, които той буташе назад. Изведнъж се чу странен звук.

— Това лопатата ли беше? — попита Сара.

— Оставих я зад теб.

— Но нещо звънна като метал!

— Стой там.

Той продължи да бутам камъните назад, свали едната си ръкавица и прокара пръстите си по отломките, които се появиха отдолу.

Камък. После още камъни — груби и студени. После нещо много по-студено. И гладко.

Той запали една клечка и се взря в камарата. Видя само отломки и няколко правоъгълни камъка, които бяха толкова тъмни, че сякаш поглъщаха светлината. Черни камъни? Никога не бе виждал черни камъни в тези каньони, освен въглищата. Да не би това да са въглища?

Той бързо пхна ръката си в купчината. Пръстите му се склучиха около един от черните камъни. Студен. Гладък. Тежък. Твърде тежък за въглища.

— Кейс? Добре ли си?

Той внезапно осъзна, че Сара не го вика за първи път.

— Добре съм.

— Какво правиш?

— Разглеждам отломките.

— Изведнъж стана толкова тихо.

Клечката изгасна. Кейс не забеляза. Не му беше необходима светлина, за да си спомни как изглеждаше черният камък с

правоъгълна форма. Върху него имаше издълбан кръст.

С известно усилие той измъкна ножа си от канията. Започна да човърка в камъка с върха на ножа. Запали още една клечка. Под черната повърхност блестеше сребро.

— Проклет да съм! — промълви той.

— Какво?

— Тук е. Среброто е тук.

Сара възкликна изненадано и пропълзя към него.

— Премести се — каза му тя.

Не можеше да се премести, но можеше да се извърти на една страна.

— Нищо не виждам — в гласа ѝ прозвуча раздражение. — Сигурен ли си, че е сребро?

Тя бръкна в джоба на жилетката си за клечка кибрит. Така притисната към него, това беше почти невъзможно.

— Не си прави труда — каза ѝ той.

— Но...

— Свали си ръкавицата.

Тя го направи без да спори.

— Подпри се с другата ръка.

В дланта ѝ натеза нещо тежко и гладко. Както и Кейс, тя веднага разбра, че това не е камък. Камъните не тежаха толкова. Нито пък реалите.

— Кюлче — тя се задъхваше. — Мили Боже! Това е кюлче сребро!

Възбудата ѝ нарастваше. Пръстите ѝ се вкопчиха в сребърното кюлче.

— Има още — обади се Кейс.

— Още — повтори тя замаяна. Страхуваше се, че това може да е само сън. — Не мога да повярвам.

— Направи ми място, за да копая. Тогова ще повярваш.

— Ще ти помогна.

— Скъпа, тук няма място да запалим клечка кибрит, камо ли да копаем заедно.

— Но... О, по дяволите, прав си.

Стискайки тежкото сребърно кюлче, тя се запромъква назад. Отстъпи настрана от камарата, държейки кюлчето с двете си ръце.

— Ще ти подавам кюлчетата.

— Колко са?

— Не знам — той изсумтя и ѝ подаде едно. — Започвай да броиш.

— Уф!

— Уф ли? Мислех, че са две. Ето ти и третото.

— Чакай!

Сара остави първите две кюлчета до стената на пещерата. Чу се тих звън. Тя сложи ръкавицата си и посегна към него.

— Готова съм.

Още едно тежко сребърно кюлче се стовари върху дланта ѝ.

— Три — каза тя и остави и него до стената. — Готово.

След петото кюлче вече си бяха създали ритъм на работа, забавян само когато Кейс се затрудняваше да извади следващото от камарата. Тогава тя си почиваше, докато той проклинаше под носа си, запалваше клечка кибрит и избутваше камъните назад, за да си направи място.

Сара трепереше от студ, но не го осъзнаваше. Чакаше среброто да дойде в ръцете ѝ, слагаше го до стената и протягаше ръце за още.

— Колко станаха? — попита Кейс.

— Четирийсет.

— Това е повече, отколкото можем да натоварим на конете. Особено ако прибавим и това.

Той се дръпна назад към нея и се обърна. От ръцете му се посипаха черни монети и звъннаха по пода на пещерата.

— Това е достатъчно, за да напълним дисагите. Ще трябва да оставим кюлчетата за друг път.

— А товарните коне?

— Нямаме време.

— Не можем просто да оставим кюлчетата тук.

— Защо не?

— Някой друг може да ги намери — каза тя неспокойно.

— Досега никой не го е направил.

— Аз ще ги пазя. Ти се върни за...

— Не — прекъсна я той.

— Не можем и двамата да останем тук.

— Аха. Това означава, че ще се върнем и двамата.

— Но останалото сребро...

— По-добре да побързаме — прекъсна я Кейс и се обърна към кожените торби с реали. — Хич няма да ни е лесно да влачим тези торби надолу по заснежените скали.

Зъбите на Сара изтракаха, когато затвори уста. Част от въодушевлението ѝ изчезна, когато погледна към камарата кюлчета и кожените торби, които Кейс измъкваше изпод каменните отломки. Среброто беше много тежко. Като олово.

— Какво чакаш? — обади се Кейс.

— Да ми поникнат криле.

— Първо ще умреш от студ. Размърдай се, скъпа. Вече трепериш.

Тя му помогна да смъкнат няколко кюлчета по стръмния склон на каньона. После върнаха празните дисаги горе.

Кейс искаше да спрат дотук. Сара отказа. Нямахше да тръгне, докато не натовареха и последното кюлче, което бяха открили. Беше търсила среброто твърде дълго, за да го остави сега.

Снегът беше почти спрял, когато Кейс най-после натовари тежкия самар върху Крикет. Малката кобилка на Сара също носеше своята част.

Товарните коне изпънаха уши. Металът беше най-тежкият товар, който някога бяха носили. Беше станало много студено. Постепенно снегът спря съвсем. Изгря луната. Следите на конете ярко се очертаваха върху искрящия бял сняг. В устието на каньона нямаше и следа от бандитите.

Сара въздъхна и започна да се отпуска. Когато въодушевлението ѝ постепенно избледня, на негово място дойде горчиво-сладката истина. Бъдещето на Конър беше осигурено. Но нейната половина от ранчото „Лост Ривър“ принадлежеше на Кейс Максвел.

— Сигурен ли си, че не искаш да промениш сделката и да вземеш половината от среброто, вместо половината от ранчото? — попита тя след известно мълчание. — Среброто струва много повече.

— Не и за мен.

Тя не го попита отново. Сара безмълвно яздеше към дома, който вече не беше неин. Обхождаше с поглед земята, за да запомни суровата ѝ красота. Съвсем скоро спомените щяха да са единственото нещо, което щеше да ѝ остане от ранчото, което обичаше.

ГЛАВА 21

Бягай! Каньонът се е наводнил, а той е пиан и зъл и те търси! Побързо, Конър! Вече си твърде голям, за да те нося!

Сара се стресна и се събуди. Сърцето ѝ биеше бясно. Цялата беше в студена пот. Пое си дълбоко въздух и се опита да се ориентира. Над нея грееха звезди. Земята беше покрита със сняг.

Тя изведнъж си спомни къде се намира и защо. По предложение на Хънтър — всъщност това по-скоро беше заповед — тя не остана да ношува в къщата. Когато се стъмни достатъчно, за да не могат да я видят, ако някой наблюдаваше ранчото, тя взе завивките си и излезе навън.

Зад гърба ѝ се издигаше стръмната стена на каньона. От двете ѝ страни имаше храсти. Наоколо имаше доста спънати коне, а техните сетива щяха да усетят всеки натрапник много преди хората да го видят.

Кейс спеше някъде наблизо. Не се виждаше в тъмното, но беше там. Пазеше нея и испанското сребро.

Сара задиша по-спокойно. Въздухът беше студен и чист.

„Било е само кошмар — каза си тя. — Нищо, от което да се плаша. Хал е мъртъв. Конър е в безопасност. Аз съм в безопасност.“

Но въпреки че си го повтаряше непрекъснато, пак изпитваше някаква тревога. Не се беше чувствала така, откакто бе разбрала, че родителите ѝ са мъртви, че братята и сестрите ѝ са мъртви и че Конър може да разчита само на нея за оцеляването си.

Това сребро означаваше, че Конър никога вече няма да бъде гладен, нито пък тя. Никога няма да ѝ се наложи да се омъжи или да проституира само за да оцелее. Защо тогава бе толкова изплашена? Спомни си високата цена, която бе платила за испанското съкровище — ранчото „Лост Ривър“. Преживявала бе и по-тежки загуби. Ще преживее и тази. Някак си.

— Сара?

Гласът на Кейс беше много тих и идваше отнякъде съвсем наблизо.

— Будна съм — прошепна тя. — Какво има?

Той изникна от мрака и застана до нея.

— Това щях да те попитам и аз. Мяташе се като риба на сухо.

— Просто сънувах кошмари.

— Наводнението или съпруга си?

— И двете, мисля. Не си спомням много, като изключим страха.

Гласът на Сара още трепереше след преживяния ужас.

Без да казва нищо, Кейс седна до постелята ѝ. Нежно я вдигна и я положи в скута си, зави я с едно одеяло и я притисна към гърдите си.

— Понякога е необходимо известно време, за да забравиш кошмара — каза той.

Загубата на ранчото „Лост Ривър“ и смъртта на родителите ѝ не можеха да бъдат забравени. Но тя не отказа утешението, което той ѝ предлагаше. Въздъхна и се облегна на него.

— Погледни наоколо — прошепна той след известно време. — Земята е красива като песента на чучулига.

Не беше необходимо да поглежда. Земята изпълваше очите ѝ, сърцето ѝ, душата ѝ.

— Утре снегът ще се стопи — каза тя тихо, — но дотогава всичко ще блести от белота като коледен ангел.

Спомените сграбчиха сърцето му.

— Вашето семейство също ли слагаше ангел на върха на коледната елха? — попита той.

Сара кимна.

— Това беше любимото ми украшение.

— Емили също най-много харесваше ангела.

От тъгата в гласа му я заболя. Без да казва нищо, тя обви ръце около него. Снегът блестеше като криле на ангел и още повече подчертаваше красотата на тази земя. Как би могла да напусне всичко това? Дишането ѝ отново се учести.

— Още ли те е страх? — попита тихо Кейс.

— Знам каква е разликата между кошмара и хубавия сън.

Той я придърпа по-близо и пхна главата ѝ под брадичката си. Вдиша аромата на косите ѝ. В него се бореха нежността и желанието. И двете спечелиха.

— За какво си мислиш? — попита той след малко.

— За земята, за среброто, за Конър.

— Беше толкова развълнуван, че сякаш щеше да затанцува.

— Докато не започнах да говоря, че ще го изпратя в някое училище на Изток.

— Конър иска да похарчи среброто за добитък, да изкопае кладенец и други такива неща.

— Може да го направи, след като завърши университет. Ако все още иска.

Кейс понечи да каже, че бъдещето на Конър си е негова работа, а не нейна. В крайна сметка не каза нищо.

— Хънтър не беше особено въодушевен от среброто — каза тя.

— То означава неприятности.

— Бяхме бедни и имахме неприятности. Сега сме богати и пак имаме неприятности. Предпочитам да запазя среброто, отколкото бедността.

Кейс отново нищо не каза. Но после размисли. Ако Сара разбере колко голям бе станал рискът след откриването на испанското сребро, сигурно щеше да вземе Конър и да се махне оттук, докато те се справят с Калпепърови.

— Когато излязохме от онзи каньон, някой ни следеше — каза той равно.

— И преди са ни следили.

— Тогава носехме дърва.

— Е?

— Сега излязохме от каньона без дърва, но въпреки това копитата на конете се отпечатваха по-дълбоко, отколкото когато отивахме нататък.

Сара се вцепени.

— Аб Калпепър е добър следотърсач. Както и по-голямата част от роднините му. Те знаят, че търсиш испанското съкровище.

— А сега знаят, че съм го намерила — довърши мисълта му тя.

— И аз това бих си помислил, ако бях на мястото на тези, които ни следяха.

— Но сега никой, освен нас двамата, не знае къде е скрито среброто — каза тя яростно.

— Няма да издържиш дълго, ако Аб започне да те разпитва. Нито пък аз. Той е жесток човек.

— Тогава просто ще трябва да ме пазиш от него, докато занеса това сребро в някоя банка.

— Имам по-добра идея. Вземи Конър, четири кюлчета сребро и шест коня. Отиди в Санта Фе. Ют ще дойде с теб, за да те пази. Ще се върнеш, когато се погрижим за бандитите.

— Конър няма да тръгне — каза тя.

— Откъде знаеш?

— Не съм чак такава глупачка. Аз също искам брат ми да не се замесва в тази бъркотия. Но той няма да тръгне. Когато му казах, че няма да му дам никакво сребро, ако остане тук, той само сви рамене.

— Проклятие — процеди Кейс през зъби.

— Амин.

Сара въздъхна тежко. Всичко пропада, всичките ѝ планове за бъдещето. Защо Конър трябва да е такъв инат? Звездите блестяха като замръзнали сълзи. Сара затвори очи, забравяйки за всичко, освен за утехата, която ѝ предлагаше силното тяло на Кейс. По тялото ѝ премина тръпка, предизвикана едновременно от тъга и удоволствие.

— Не си мисли за кошмара — каза той тихо.

— Не мисля.

— Потрепери.

— Мислех си колко хубаво е да стоя тук с теб и да забравя всичко останало. Всичко — болезнените спомени и страха...

Той затвори очи. Копнежът в гласа ѝ докосна и неговата душа.

— Да живееш само за момента?

— Да. Като хубав сън. От онези, след които се събуждаш усмихнат, а не облян в студена пот.

— Като сън — повтори той. — Няма нищо преди това и нищо след това. Просто един хубав сън...

Устните му шепнеха в косите ѝ, до веждите ѝ, до бузите ѝ, до устните ѝ.

— Кейс? — прошепна тя.

— Просто един хубав сън. Това е всичко. Просто един сън.

Връхчето на езика му погали горната ѝ устна, после долната. Сърцето ѝ спря да бие. После изведнъж си спомни предупреждението му.

„Не ме изкушавай да ти направя бебе. Ще намразя и двама ни, ако това се случи.“

Кожената торбичка, която Лола ѝ даде, беше в къщата. Знаеше, че ако отиде да я вземе, Кейс отново ще се скрие в черупката си.

Само сега, в този момент, той беше уязвим. Както и тя. Това няма значение. Ще е далеч от ранчото „Лост Ривър“ дълго преди дори да разбере, че е бременна. А може би, може би ще може да проникне достатъчно дълбоко под бронята му, за да не я отблъсква повече. Не го вярваше, но се надяваше...

Зъбите ѝ стиснаха долната му устна. Изненаданото му възклицание беше пролуката, която тя търсеше. Езикът ѝ се плъзна в устата му. Без да го осъзнава, тя потрепери и издаде гърлен звук, когато усети вкуса му.

— Харесва ми вкусът ти — прошепна тя. — Зъбите ти са толкова хлъзгави и твърди, а езикът ти е като кадифе.

Кейс изстена леко. Ръцете му я стиснаха силно.

— Не бива да казваш подобни неща — прошепна той.

— Защо?

— Защото ме карат да губя разсъдъка си.

— Само за малко. Това е само един сън. Това е всичко. Само сън.

Преди той да се е отдръпнал, тя се намести в скута му, опитвайки се още повече да се притисне към него. При движението хълбокът ѝ се потри във възбудената му плът. Беше голям, твърд, готов. Тя отново се размърда. Женската ѝ природа ѝ подсказваше, че това е начинът да преодолее бариерите, които той си бе поставил, пък дори и само за един път. Просто един сън.

Той се опита да каже нещо, но от устата му се чу само задавен стон, когато устните ѝ се залепиха върху неговите. Движенията ѝ в скута му, накъсаното ѝ дишане му подсказваха, че тя го желае толкова, колкото и той нея. Мисълта за това окончателно му отне самообладанието. Той се бореше със себе си, дори когато езикът му отново и отново влизаше в устата на Сара, проучвайки я така, както тя проучваше неговата.

Но колкото и дълбоко да се бяха слели устата им, това не беше достатъчно. Имаше нужда от още, от много повече. Искаше я цялата. Името ѝ прозвуча като дрезгав въпрос. Отговорът ѝ беше чувствено движение на тялото ѝ, което го възпламени.

Кейс спря да се бори с това, от което имаше нужда, както от въздуха. Ръцете му намериха гърдите ѝ под одеялото и ги погалиха

нежно, но той копнееше за тялото ѝ, не за дрехите ѝ. Разкопча бързо плетената ѝ блуза и развърза връзките на долната ѝ риза.

Пръстите му бяха студени. Хванаха зърната ѝ и тя изстена. Когато той се поколеба, тя хвана ръцете му и ги притисна към гърдите си.

— Не спирай — шепнеше тя.

— Ръцете ми са студени.

— Студени? — тя се изсмя накъсано. — Като огън са. Като истински, прекрасен огън. Искам ги върху себе си. Но преди всичко, отново искам да те почувствам в себе си.

Той си пое дълбоко въздух и я положи на постелята. Известно време се бориха с дрехите ѝ, докато тя не усети как той разтваря голите ѝ бедра. Ароматът от възбудата ѝ му действаше като наркотик. Той я погали и усети течния огън върху пръстите си. Опита се да каже името ѝ, но не можа. Тя му бе отнела дъха.

Дългите ѝ крака обвиха хълбоците му. Той задърпа панталоните си, за да ги отвори, и едва успя да сподави стенанието си, когато тя надигна таза си към него. Той потри горещата ѝ влага. Тя потрепери от удоволствие. Той се насочи към нея, проверявайки дали е готова. Когато я докосна, още от интимната ѝ влага се стече по него. Сякаш поднасяше клечка кибрит към фенер. Тялото му се изпъна. Влезе в нея възможно най-дълбоко. Хълбоците му се движеха все по-бързо и все по-дълбоко.

Сара стисна бедрата си и хълбоците ѝ се раздвижиха в отговор. Това го възбуждаше още повече и той забрави всичко останало, освен живия огън, който го заобикаляше. Искаше му се да забави темпото, да възвърне самоконтрола си, но не можеше да го направи, така както не можеше да устои на кадифената мекота на страстта ѝ. Ноктите ѝ се забиха в бедрата му. Тя го прегръщаше, галеше го, нежно целуваше челото му, клепачите му, устните му.

След известно време той вдигна глава и я погледна с блестящи очи.

— Причиних ли ти болка? — попита я той.

— Мислех, че аз ти причинявам болка — отвърна тя горчиво. — Изглеждаше така, сякаш умираш. Отново... отново ли те отвратих?

— Да ме отвратиш? За какво говориш? Никога не си ме отвращавала.

— Дори и първия път?

— Не би могла да ме отвратиш, дори и да се опитваш.

Тя въздъхна с облекчение.

— Но аз съм отвратена от себе си — каза тя дрезгаво. — Никога не съм губила така контрол над себе си. Съжалявам.

Той направи усилие, за да се отдели от нея. Тя стисна бедрата си около хълбоците му.

— Каза, че не те отвращавам — прошепна тя.

Кейс хвана лицето ѝ с ръце.

— Ти не ме отвращаваш — каза той отчетливо. — Възбуждаш ме така, както никоя жена досега не ме е възбуждала.

— Тогава защо се отдръпваш?

— Защото ще те смачкам.

Тя се усмихна и надигна хълбоците си към него. Сладкото усещане, което изпитваше с всяко движение я караше да го желае още повече, още по-надълбоко.

— Няма да ме смачкаш — прошепна тя. — Само ме топлиш — отвън и отвътре. А това е нещо доста полезно през една студена зимна нощ. Харесва ли ти да ми служиш за одеяло?

Той издаде някакъв странен звук и отпусна главата си до нейната на постелята.

— Кейс? Добре ли си?

— Не. Ти ме караш да искам да... — гласът му потрепери. Не можеше да обясни сложните чувства, които се изплъзваха от контрола му. — ... да се смея — каза най-накрая. — Не искам да се смея, да чувствам, да обичам. Никога повече. Не мога.

Сара беше доволна, че тъмнината на нощта прикрива това, което думите му ѝ причиняваха — болка, гняв и непоносима тъга. Но го разбираше. Разбираше какво кара Кейс да не я иска и защо. И не можеше да го обвинява за избора му. Тя го обичаше.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Смей се или плачи, или просто не прави нищо. Това е само един сън, забрави ли? А сънищата не се броят.

Още докато говореше, хълбоците ѝ отново се надигнаха към него с чувственост, която Кейс не би могъл да сбърка с нищо друго. Тя все още го желаше. Горещата вълна го разтърси от главата до петите.

Тялото му се притисна още по-силно към нейното. Изпълваше я цялата.

— О, Господи — шепнеше тя замаяно. — Това е прекрасно.

Хълбоците ѝ продължаваха да се движат, доставяйки удоволствие и на двамата.

— Сара.

— Ммм?

— Изгаряш ме жив.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Попитай ме пак след няколко минути.

— Какво?

Отговорът му беше целувка, която изпълни устата ѝ така, както той изпълваше тялото ѝ. Не спря, докато тя не остана без дъх, притискайки се към него, предусещайки екстаза, който беше съвсем близо.

Тогава той се претърколи от нея. Започна бързо да съблича дрехите си, които досега само бе разхлабил.

— Чакай — обади се Сара, посягайки слепешката към него. — Къде отиваш?

— Никъде. Желая те така, както и ти мен.

Тя бавно осъзна, че той просто съблича дрехите си. Бледата звездна светлина галеше кожата му. Все още влажна от страстта ѝ, твърдата му, възбудена плът блестеше. Изглеждаше огромен.

— Боже Господи! — възкликна тя, изумена. — Това цялото ли беше в мен?

Кейс издаде същия странен звук — на радост или болка, или и двете едновременно.

— Съвсем всичкото — отвърна той тихо.

Дори тъмнината не можа да прикрие учудването в очите на Сара.

— Не го вярвам — каза тя.

— А аз — да. Това ти хареса, скъпа. Извиваше се под мен като котка, искаше още, но аз изгубих контрол, преди да ти дам това, от което се нуждаеш.

Тя посегна към твърдия му възбуден член, но изведнъж спря.

— Може ли... да те докосна? — попита тя несигурно.

Нещо много близко до усмивка грейна на лицето му, когато я погледна.

— Където пожелаеш. И както пожелаеш. Но би ли имала нещо против първо да се мушна до теб под одеялата? Студено е, когато си сам.

Трепереща от чувства, в които бяха примесени едновременно страх и удоволствие, Сара вдигна одеялата в безмълвна покана. Тя все още не можеше да повярва, че той е бил целият вътре в нея, без това да я разкъса.

Усети студения въздух и Кейс изведнъж се озова под одеялата при нея. Тя легна на една страна, с лице към него. Кожата му беше хладна, но постепенно стана приятно топла. Той бавно я придърпа към себе си. За първи път усещаше голото ѝ тяло до своето, без никакви дрехи. Възбуденият му член притисна корема ѝ като нагорещен от слънцето камък.

— Боже всемогъщи! — възкликна тя. — Ти си ужасно голям!

Въпреки че той не издаде никакъв звук, раменете му се раздвижиха така, сякаш се смееше беззвучно.

— Не по-голям, отколкото бях преди малко — прошепна най-накрая той до устните ѝ.

— Трудно ми е да повярвам. И е толкова твърд.

— Точно затова жените са толкова меки.

— За да оставят мъжете да слагат тези големи твърди неща в тях?

Раменете му отново се раздвижиха. Но отново не се чу никакъв звук. Пръстите му се ключиха около нейните. Той се отдръпна леко, за да направи път на ръката ѝ по тялото му. Сара си пое дълбоко въздух, когато той премести пръстите ѝ по члена си — от гладката главичка надолу към окосмяването му.

— Виждаш ли? — каза той дрезгаво. — Не е чак толкова твърд в крайна сметка.

— Твърд е като камък.

— Камъните нямат пулс — той обви пръстите ѝ около него. — А аз имам. Почувствай го.

Тя усети тласъците на кръвта с дланта си. Дъхът ѝ спря. Тя с любопитство отново прокара пръстите си по тази странна част от мъжкото тяло — толкова твърда и жива едновременно.

— Гладък е като сатен тук — промърмори тя, милвайки главичката — и толкова различен по-надолу. Не груб. Просто...

различен.

Тя прокара пръстите си през окосмяването му и откри още нещо, в което мъжете се различават от жените. Хвана в ръката си твърдите топки. От устните му излезе дрезгаво проклятие.

— Сигурен ли си, че не те отвращавам? — попита Сара тревожно.

— Съвсем сигурен.

Тя продължаваше да се колебае.

— А ти отвращаваш ли се от това? — попита Кейс. Ръката му се плъзна между краката ѝ. Мина през окосмения хълм и намери гладката, възбудена плът под него. Пръстите му погалиха отвора.

Тя затаи дъх.

— Това отвращава ли те? — отново я попита той.

— Сигурно се шегуващ — отговори тя, треперейки. — Не знаеш ли колко ми е хубаво?

— Наистина ли?

— Мили Боже, да!

— Аз се чувствам по същия начин. Хубаво ми е. Много хубаво. А това е още по-хубаво.

Той разтвори малките кожени гънки и я гали, докато тя застена. По ръката му потече горещата ѝ влага.

— Истински огън — той се задъхваше. — Господи, харесва ми как ми отговаряш. Как е възможно нещо такова да ме отвращава?

Сара не отговори. Не можеше. Палецът му триеше възбудения център на страстта ѝ.

— Сложи крака си на хълбока ми — прошепна той.

Премествайки се, тя осъзна, че се отваря за него. Спомни си колко голям беше той...

— Кейс, аз...

Гласът ѝ се пречупи. Пръстите му я дразнеха нежно, непоносимо. Тя започна да стене, без да го осъзнава.

— Дай ми устата си — прошепна той.

Тя надигна лицето си към неговото.

— А сега — промълви той до устните ѝ, — ми я дай цялата.

Езикът му се плъзна в устата ѝ, докато пръстите му изучаваха тайните на тялото ѝ. Сара потрепери и щеше да извика, ако устата ѝ не беше затисната от целувката на Кейс. Потрепери. Но това не беше

страх. Това беше свободата, на която се наслаждава една жена, когато е сигурна в избора си на мъж. Знаеше, че той ще я защитава, докато лежи безпомощна в ръцете му, точно както тя го бе защитавала, когато той лежеше задоволен върху нея.

Удоволствието я грабна и я накара да се извие като опънат лък. Кейс я погали по-навътре, увеличавайки насладата ѝ. После отново раздвижи палеца си. Удоволствието избухна като огън, който я погълна. Той пое накъсаните ѝ викове, заглушавайки ги. Бавно и нежно освобождаваше женствената ѝ същност. Тя протестираше по единствения възможен начин — надигайки хълбоците си към него.

С приглушен стон той ѝ даде това, за което молеше, дори и да не знаеше какво е. Вкара възбуждения си, твърд член в нея. Тъй като в тази поза не можеше да проникне толкова дълбоко, колкото му се искаше, той я обърна по гръб и придърпа краката ѝ около хълбоците си. Вече можеше да влезе целият. Тя беше гореща и стегната. Искеше я повече, отколкото я бе искал преди.

Подсъзнателно Кейс знаеше, че би трябвало да се страхува от това яростно желание, което го обземаше. Но в този изключителен момент и той, както и Сара, забрави за страха си.

— Искат ми се да имам голямо пухено легло, в което да те положа — каза тихо той. — Студено ли ти е?

— Единственото, което чувствам, си ти.

Той я погледна. Очите ѝ бяха затворени, а лицето ѝ беше изпънато. Изразът можеше да бъде и на болка, и на удоволствие.

— Как се чувстваш? — прошепна той.

— Прекрасно.

— Ето, сега вече всичко ще ти стане ясно — каза той. — Сложи ръката си между нас.

Очите ѝ се отвориха. Меката светлина на звездите им придаваше загадъчен блясък.

— Хайде — прошепна той. — Направи го.

— Така ли? — попита тя, пхвайки ръката си между гърдите им.

— По-надолу.

Ръката ѝ се придвижи към корема.

— По-надолу.

Ръката ѝ се придвижи още по-надолу. Очите ѝ внезапно се разшириха и заприличаха на сребърни монети.

— Да — прошепна той до устните ѝ. — Целият съм в теб. Все още ли се страхуваш?

— Изненадана съм — тя се раздвижи. — Ти си точно като за мен — прошепна Сара. — Наистина си точно като за мен.

— Господи, да!

Той леко ухапа долната ѝ устна и беше изненадан от внезапното ускоряване на дишането ѝ. Знаеше, че е достигнала до върха само преди малко. Не очакваше, че ще иска още любовни игри. Но въпреки това тя инстинктивно се стегна около него.

— Отново ще започна да се движа, ако продължаваш да го правиш — прошепна той.

— Какво правя?

— Галиш ме целия, отвътре.

Сара отново го направи, без изобщо да помръдва хълбоците си. Потрепери от насладата, която я заливаше с всяко скрито свиване на мускулите ѝ.

— Така ли? — прошепна тя.

— Точно така.

— Но така ми е много хубаво. Не искам да спирам.

— А какво ще кажеш за това?

Кейс раздвижи хълбоците си. За малко да не успее да покрие устата ѝ със своята, за да заглуши изненадания ѝ чувствен вик. Движеше се отново и отново, възбуждайки я все повече и повече. Ноктите ѝ деряха безмилостно гърба му. Това го възпламеняваше повече от всяка нежна милувка, защото беше твърде много възбуден, за да усети по-леко докосване. Това сигурно беше някакъв примитивен инстинкт, както този, който движеше тялото му. Тя му даваше това, от което имаше нужда, искайки това, което той можеше да ѝ даде в замяна.

Трябваше да го получи на всяка цена. Ако можеше, щеше да крещи от удоволствие, но устните му бяха притиснати към нейните. Потта се стичаше по тялото ѝ, докато тя се опитваше да се приближи повече към него и към екстаза, който също беше съвсем близо.

И той изведнъж дойде. Беше навсякъде около нея, вътре в нея — тъмнина и светлина, които се сливаха пред очите ѝ. Но той продължаваше да се движи в нея, докато тя трепереше и хълцаше, отдавайки се на заслепяващите, пулсиращи цветове. С дрезгав стон той

също свърши, изгаряйки в златистите пламъци, които обгръщаха тялото и душата му.

Мина доста време, преди да се осъзнаят. Просто се бяха вкопчили здраво един в друг и не можеха да продумат.

— Боже милостиви — прошепна тя най-накрая.

— Амин.

Той целуна устните ѝ, наслаждавайки се за кой ли път на вкуса ѝ.

— Невероятна си — промълви той до устата ѝ. — Толкова си жива.

— Ти, а не аз.

— Не — ти.

Тя се засмя тихо.

— Имаме цяла нощ на разположение, за да спорим кой кого изгаря жив.

Белите му зъби проблеснаха за момент под тъмната брада.

— Има някои спорове, които... тъъ... един мъж не може да води повече от един или два пъти за една нощ.

— Така ли?

— Точно така.

Тя се усмихна и си притисна към голото му тяло.

— Това означава ли, че сега мога да те галя, а ти ще заспиш мирно и кротко в ръцете ми? — попита тя.

Той я целуна по врата, прозина се и се претърколи на една страна, повличайки я със себе си.

— Ако искаш — каза той съвсем тихо, — можеш да опиташ. За малко.

„Просто един сън. Само за малко. Един сън, това е всичко. Просто един сън.“

Сълзите напиреха в очите ѝ, но тя целуна врата на Кейс, рамото му, силната му ръка. Опита соления вкус на кожата му, хвана малко от космите на гърдите му с устни и дръпна. Нямаше намерение да го дразни, да го възбужда или да иска нещо от него. Просто го опитваше по всички възможни начини. Бавно се плъзна надолу по гърдите му, вдишвайки първичното ухание на мъж и жена. Пътечката косми, която се спускаше от пъпа към слабините му, я заинтригува. Гъделичкаше устните ѝ и тя се усмихна. Продължаваше да се усмихва, когато стигна до члена му, който ѝ ставаше все по-познат. Той се възбуждаше.

Тя се надигна и го погледна в очите. Той я наблюдаваше.

— Непрекъснато ли си в това състояние? — попита тя тихо, объркана.

— Никога преди.

— Преди какво?

— Преди теб.

— О! Това... хубаво ли е?

— Не знам. Никога не ми се е случвало. Но имам намерение да разбера.

Сара притисна бузата си към него. Възбудата му нарастваше. Тя го целуна. Кейс замаяно се чудеше дали не е умрял и отишъл в рая, вместо в ада, който смяташе, че го очаква. Върхът на езика ѝ се плъзна по пулсиращата вена на члена му.

— Хубаво ми е — прошепна той дрезгаво. — Толкова ми е хубаво, че не мога да повярвам, че не сънувам.

— Но ти сънуваш, забрави ли? Това е просто един сън.

— Само за малко. Докато настъпи утрото.

Сара затвори очи. Утрото. Тогава свършваха всички сънища. Но дотогава можеше да сънува колкото си иска, достатъчно, за да ѝ стигне за цял живот.

— Докато настъпи утрото — повтори тя. А после, съвсем тихо, надявайки се, че той не я чува, прошепна: — Обичам те, Кейс.

Но той чу признанието ѝ. Искаше да ѝ каже, че това ще ѝ донесе само болка. Но не можеше да каже нищо. Дори не можеше да си поеме въздух. Спря да се опитва да говори, да мисли, да диша. Просто се вкопчи в Сара, както умиращите се вкопчват в живота. И като самия живот, тя дойде при него — гореща, сладка и щедра.

ГЛАВА 22

Сара се събуди, усещайки топлината на Кейс до себе си и ударите на сърцето му под бузата си. Промърмори нещо, сгуши се поблизо и отново заспа.

Когато Кейс усети движението ѝ, също се събуди, разкъсван от болка. И едновременно с това се чувстваше много добре. Изпитваше болка, защото знаеше, че не биваше да идва в леглото ѝ. Чувстваше се добре, защото беше в леглото ѝ. Ами ако е бременна? Този въпрос не му беше давал мира цяла нощ. Това не бива да се повтаря.

Кейс не знаеше какво точно има предвид — да прави любов със Сара, да се чувства отговорен за живота на едно дете, или да изгуби това дете. Знаеше само, че леден страх бе сковал сърцето му. Никога не се беше страхувал толкова, дори по време на войната.

А ето че се бе усмихнал под прикритието на тъмнината. Бе се смял под прикритието на тишината. Тази нощ се беше изгубил в страстта на Сара. Никога вече! Няма да може да го преживее още веднъж — смеха и загубата.

Сара въздъхна и се притисна към него. Доверието ѝ също плашеше Кейс. „Тя ме обича. Аз не мога да я обичам. Само ще ѝ причиня болка. Не мога да ѝ причиня болка. Тя ме обича. Не мога!“

Мислите се въртяха в главата му и го изпълваха с болка.

— Сестричке? — обади се тихо Конър. — Добре ли си?

Кейс почувства промяната в Сара, когато чу гласа на брат си. Тя се събуди изведнъж и се вцепени.

— Какво има? — обади се тя.

— Слънцето изгря, а ти не си станала — отговори брат ѝ. — Помислих си, че си болна.

— Никога не съм се чувствала по-добре.

Тя се прозина, протегна се... и изведнъж разбра, че е съвсем гола под завивките. Изражението на лицето ѝ за малко не предизвика усмивка у Кейс. За малко. Цената на смеха беше твърде висока.

— Хънтър каза да не те закачам, че сигурно не ти е било лесно тази нощ, но аз се притесних.

Кейс видя как лицето ѝ става пурпурночервено.

— Хм, да, ни ми беше лесно — промърмори тя. Когато се чу какво казва, тя се изчерви още по-силно. Кейс се усмихна. Опита се да изпъне устни, за да скрие усмивката си, но не можеше да отрича нежността, която изпита, когато тя скри аленото си лице в гърдите му.

— Какво беше това? — попита Конър. — Какво смешно има?

Тя се покашля. Кейс отвори уста, но Сара веднага сложи малката си ръка върху нея.

— Добре съм — каза тя отчетливо. — Хънтър е прав. Да спиш отвън не е толкова спокойно, колкото вътре, това е всичко.

— Ще свикнеш — провикна се весело брат ѝ.

Тя се съмняваше, че някога щеше да свикне с Кейс в леглото си, в тялото си, в самата си душа. Раят на сладките сънища през нощта и адът на сутринта, когато сънищата свършват.

Очите на любовника ѝ казваха, че утрото е настъпило.

— Връщай се в къщата — каза тихо тя на брат си. — Аз ще дойда след малко, за да направя закуската.

— Морган вече се е заел с тази работа. Виждала ли си Кейс?

Една черна вежда се вдигна въпросително, когато той я погледна над ръката ѝ.

— По дяволите — измърмори Сара и махна ръката си.

— Какво? — извика Конър.

— Да, видях Кейс — отговори тя. „Целият. Всяка част от него.“

Господи, не бе знаела колко сладък и горчив едновременно може да бъде животът.

— Къде е? — попита брат ѝ. — Имах намерение да отидем да шпионираме Калпепърови...

— Кейс е тук — прекъсна го тя.

Последва кратко мълчание.

— О! — възкликна Конър. — Тъ...

— Да. Тъ... — повтори Сара иронично. — А сега, имаш ли нещо против да ни оставиш на мира?

— О, проклетие, как бих могъл да зная?

— Ако не използваше главата си само за закачалка за шапката ти — изстреля тя.

— А ти, хм... добре ли си?

Когато чу съчетанието от любов, загриженост и притеснение в гласа на брат си, раздразнението ѝ изчезна и тя се засмя топло.

— Никога не съм била по-добре.

— А мен няма ли да ме попиташ как съм? — обади се най-после и Кейс. — Сестра ти е доста темпераментна жена.

— Кейс, ако не беше толкова голям, за да те напляскам... — започна тя.

— Но съм — прекъсна я той. — Така че не можеш да го направиш. Прибирай се, Конър. Идваме след малко.

Смехът на момчето отекна в настъпващото утро. Продължаваше да се смее дори когато вратата на къщата се затвори зад гърба му.

В очите на Кейс обаче нямаше и следа от смях.

— Сара... — започна той.

— Не — прекъсна го тя.

— Какво?

— Не. Просто не. Не разваляй всичко, като ми кажеш колко не ме обичаш. Знаем, че е така, но не искам да го чувам.

Той затвори очи, за да не вижда болката в нейните. Но и него го болеше.

— Не можем да го направим отново — каза той глухо.

— Не можем? — Сара се изсмя късо. — Ти си толкова твърд в момента. Не ми казвай, че не можем.

Той едва ли би могъл да спори. Членът му пулсираше до хълбока ѝ, сякаш не беше имал жена от години.

— Добре — процеди той през зъби. — Не трябва да го правим отново.

— Защо?

— Мога да ти направя бебе!

Тя потрепери и леко раздвижи хълбоци, преценявайки готовността му.

— Не се и съмнявам — съгласи се тя.

— И тогава ще трябва да се ожения за теб и...

— Защо? — прекъсна го тя.

Той се втренчи в нея, сякаш внезапно беше полудяла.

— Аз съм богата вдовица, не бедна девица — каза тя делово. — И освен това, следващия път ще използвам това, което ми даде Лола.

— Няма да има следващ път.

— В такъв случай това, което истински те притеснява, не е, че мога да забременея, нали? Какво има? Не ти ли хареса това, което направихме?

Устата на Кейс се затвори толкова рязко, че зъбите му изтракаха. Дори под гъстата му брада можеше да се види, че челюстта му е здраво стисната.

— Знаеш много добре, че ми хареса — процеди той през зъби. — Проклятие, „хареса“ е слаба дума. Никога не съм се чувствал по-добре!

Нито пък ще се чувствам, добави горчиво наум.

— Тогава няма никакъв проблем — тя му се усмихна сладко. — Хайде, мързеливецо. Хайде да видим какъв готвач е Морган. Освен ако не искаш да разбереш дали няма да ни стане още по-хубаво, ако се поупражняваме...

С тихо проклятие Кейс скочи от постелята. Облече се бързо. Студеният въздух не беше единствената причина да бърза. Едни очаровани сиви очи запаметяваха всеки сантиметър от тялото му.

— Обличай се — каза той.

— Не мога да си намеря долната риза? Какво си направил с нея?

Той се огледа наоколо, почти отчаян. Ризата ѝ се подаваше откъм долната част на завивките.

Той я взе и си спомни как събличаше топлия, мек муселин, откривайки още по-топлата, мека плът отдолу. Бързо захвърли бельото към нея.

„По дяволите! Тя е като огън посред зима. Сигурно ще умра, спомняйки си какво е да прониквам в нея. Истинска жена, топъл мед върху езика ми, върху цялото ми тяло. Един зимен огън, горящ само за мен.“

Той потрепери от обзелото го желание. Всичко, което можеше да направи, бе да натъпче неконтролируемата си плът в панталоните.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита го Сара.

— От няколко години насам се обличам съвсем сам — каза той дрезгаво.

— А какво ще кажеш ти да ми помогнеш? Аз съм все още начинаеща.

Дразнещата нотка в гласа ѝ още повече го възбуди.

— Ева също е била такава — измърмори той, — но бързо се е научила.

Кейс вдигна поглед към очите ѝ и видя как веселото изражение в тях изчезва.

— Сара... — започна той.

Този път тя не го прекъсна. Просто изчезна. Одеята се надигаха и смъкваха, докато тя се обличаше под тях. Не след дълго тя се появи — съвсем облечена, като се изключат ботушите.

— Само за да не разбере Конър колко много не ме харесваш — каза тя равно, — би ли се опитал да се държиш добре с мен пред него?

— Аз те харесвам.

— Добре — тя нахлузи десния си ботуш. — Тогава да се държиш добре с мен няма да е проблем.

Тонът ѝ му подсказваше, че въобще не му вярва, че я харесва.

— Мъжете не прекарват такива нощи с жени, които не харесват — каза той глухо.

— Разбира се.

Тя напъха левия си крак в другия ботуш и се изправи бързо.

— По дяволите, изслушай ме! — извика Кейс.

Едни студени сиви очи го пронизаха.

— Не само те слушам, ами съм съгласна с теб — каза тя.

— Но това не е вярно.

Веждите с цвят на канела се извиха елегантно нагоре.

— Щом казваш — промълви Сара.

— Какво?

— Аз ще се държа добре с теб, но и ти трябва да опиташ. Само колкото да се упражняваш, разбира се. Не очаквам да се държиш добре, когато Конър не е наоколо.

Кейс си пое дълбоко въздух, опитвайки се да се овладее. Тя му беше като трън в петата. Той се зачуди къде бе отишло предишното му самообладание. Спомените за Сара в ръцете му му дадоха ясен отговор къде точно е отишло.

Не трябваше да го прави. Но го беше направил. А сега трябваше да прекара остатъка от живота си, съжалявайки. Зимата изглеждаше много по-студена, когато знаеш, че има един огън, който гори само за теб. Съвсем наблизо. И така трябва да остане.

— Виждала ли си Конър? — попита Ют.

Сара се обърна, стресната. Току-що беше нарязала лука и лютите чушки в тенджерата с фасула, която вреше над огъня. Надяваше се да изгорят устата на Кейс.

„За какво се оплаквам? — запита се тя горчиво. — Тази сутрин го помолих да се държи добре с мен и той точно това направи. Толкова добре се държи, че чак ме боли.“

Тя въздъхна и започна да разбърква фасула. Ют се покашля. Сара подскочи. Беше забравила, че той е там и чака отговора ѝ.

— Не съм го виждала, откакто закусихме — каза тя, надявайки се, че той не забелязва почервенелите ѝ бузи. — Защо питаш?

Поне Конър не я дразнеше за Кейс. Като се изключат тънките му усмивчици, разбира се.

Без да казва нищо, Ют се загледа в светлините, които играеха по пода. Беше късен следобед.

— От закуската, така ли? — обади се той след малко.

— Какво има? — попита остро Сара.

Той сви рамене, но не можеше да я заблуди. Вече се беше научила да познава настроенятията му.

— Ют?

Не беше необходимо да казва нищо повече.

— Трябваше да е на билото преди два часа, за да ме смени. Лола забелязала, че не съм се върнал навреме, и дойде да види какво е станало. Сега е там, поемайки дежурството на Конър, за да мога аз да се нахраня и да си почина.

Сара се намръщи и сложи още дърва в огъня.

— Може би е с Кейс — каза тя. — Напоследък доста се упражняват с револвера.

— Проверих. Не е с него.

Сара се разтревожи.

— Не е в негов стил да не изпълнява задълженията си.

— Да. И аз мисля така.

— Къде е Кейс?

— С брат си. Кроят планове за Калпепърови.

— А Морган?

— Отиде да огледа лагера им.

Тя добави още дърва в огъня и се загледа в пламъците. Изтри ръцете си в престилката.

— Ще го потърся — каза тя.

— Това си и помислих, че ще направиш.

— Някой наглежда ли козите на Лола?

— Кучето.

— Надявам се, че няма отново да изгуби онази на белите петна — промърмори тя.

Ют тръгна към вратата, но се спря.

— Каквото и да прави кучето, тя винаги прави това, което си иска. Непрекъснато бяга от стадото.

— Винаги си се застъпвал за кучето.

— Аз самият съм бил в неговото положение. Такъв е животът.

Вратата се затвори след него. Изражението на лицето на Сара веднага се промени и на него се изписа целият страх, който изпитваше. Сега си спомни какво бе казал Конър тази сутрин. „Имах намерение да отидем да шпионираме Калпепърови.“

— Конър — прошепна тя. — Не си толкова глупав, че да отидеш сам, нали?

С рязко движение тя свали престилката си и я закачи на един пирон.

— Морган ги наблюдава — каза си тя гласно. — Той не би позволил на Конър да направи някоя глупост.

Думите отекнаха в празната стая. Конър. Глупост.

Тя изтича навън. Вратата се тресна след нея. Не забелязваше студения вятър и снежинките, които се въртяха пред лицето ѝ.

— Конър? — извика тя. — Къде си?

Като обезумяла, тя се втурна към дървото, където брат ѝ спеше.

— Конър? Конър!

Вятърът връщаше виковете ѝ обратно, подигравайки ѝ се така както вече го беше правил веднъж — по време на наводнението, когато тя викаше в тъмнината по-малкия си брат.

Тогава го бе намерила. И сега ще го намери. При постелята му нямаше никой, но седлото му беше там.

— Конър! Обади се!

Никой не ѝ отговори, освен вятъра. Разпилени кичури коса я шибяха в лицето.

— Не сега! — промълви тя. — Не и когато най-последно открих среброто. Къде си? Конър! Конър!

Продължаваше да вика името на брат си, когато Кейс я завъртя и я прегърна силно.

— Спокойно, скъпа. Спокойно. Овладей се и ми кажи какво е станало.

Чак когато спокойният, нежен глас на Кейс проникна в съзнанието ѝ, тя разбра, че крещи името на брат си като обезумяла.

— Конър с теб ли е? — попита тя дрезгаво.

— На билото е.

— Сигурен ли си? Видя ли го там?

— Не, но той знае кога е неговото дежурство.

— Не е отишъл.

— Какво?

— Лола е там. Конър въобще не се е появявал.

Кейс се обърна и погледна през рамо.

— Хънтър?

— Не съм го виждал — отговори брат му.

— А ти, Морган?

— Не.

— Морган! — извика Сара. Изскубна се от ръцете на Кейс и се обърна към Морган. — Защо не наблюдаваш Калпепърови? — гласът ѝ звучеше обвинително. — Трябваше да си там!

Морган погледна към Кейс. Той гледаше Сара, сякаш беше някоя непозната.

— По-спокойно, скъпа — каза той. — Морган следва заповедите на Хънтър.

Тя затвори очи.

— Той говори ли с теб за намерението си да шпионира Калпепърови? — попита тя глухо.

— Конър ли?

Трябваше да използва всичката си воля, за да не изкрещи, че разбира се, говори за брат си.

— Да — отговори тя с неестествено спокоен глас. — Той е единственият, който липсва, нали така?

Кейс я погледна тревожно.

— Щом казваш така, тогава Конър наистина липсва — каза той внимателно.

— Така казвам.

Изражението в очите ѝ го караше да иска отново да я прегърне.

— Тази сутрин... — гласът ѝ се пречупи. — Тази сутрин Конър каза, че има намерение да шпионира Калпепърови.

Морган промърмори нещо нецензурно под носа си. Устните на Хънтър се изпънаха в сурова линия.

— Продължавай — каза Кейс.

— Няма къде да отиде — каза тя. — А ето, че го няма.

— Морган... — започна Хънтър.

— Тръгвам.

— Ще дойда с теб — обади се Кейс.

— Аз също — каза Сара.

И двамата мъже се обърнаха към нея. Три бързи изстрела откъм билото прекъснаха това, което щяха да ѝ кажат. След малка пауза се чу и четвърти изстрел.

— Имаме си компания — каза Кейс.

— Само един е — това беше Сара.

— Само един се показва — изтъкна Хънтър. — Кейс, остани с нея. Морган, идваш с мен.

— Ют ще се погрижи за горичката — каза Сара. — Винаги го прави, когато Конър го няма.

Хънтър кимна. Той и Морган изтичаха към храстите зад къщата с извадени пистолети.

— Не се тревожи — каза ѝ Кейс. — Хънтър няма да позволи да ни изненадат в гръб.

— Надявам се, че Лола няма да ги застреля по погрешка.

— Дори няма да ги види.

Сара потрепери и не каза нищо.

— Къде е жилетката ти? — попита Кейс.

— В къщата.

— На най-тъпото възможно място — измърмори Кейс, свали палтото си и ѝ го подаде.

Но тя вече тичаше към къщата. Той реши, че тя не се притеснява за жилетката си, а за пушката. И беше прав. Когато се появи отново

след миг, в ръцете ѝ имаше пушка. Беше облякла жилетката по-скоро защото в нея имаше патрони, а не за да ѝ е топло.

— Не се показвай — каза ѝ Кейс.

— Но...

Думите ѝ не се чува, защото той я повлече под прикритието на храстите и скалите.

— Няма да помогнеш на Конър, като умреш — каза ѝ той рязко. Извади далекогледа си и започна да наблюдава пътеката, която се спускаше от билото. — Това е Аб.

— Сам ли е?

— Доколкото виждам.

По гръбнака ѝ полази студена тръпка. В гласа на Кейс имаше някаква нотка, която я караше да настръхва. Погледна лицето му, но не видя нищо. След малко той свали далекогледа и се обърна към нея. Очите му бяха празни.

— Носи шапката на Конър.

Цветът напусна лицето ѝ и тя залитна, сякаш я бяха ударили. Той посегна към нея, но тя блъсна ръката му.

— Добре съм — каза му тя.

— Вероятно брат ти е все още жив — каза Кейс, — в противен случай Аб не би се разхождал така тук с шапката му.

Тя потрепери.

— Остави ме да поговоря с Аб — продължи той.

Тя се поколеба, но кимна.

— И не се показвай — заповяда той. — Аб става... неразумен... когато наоколо има жени или деца.

— Неразумен — повтори тя с горчивина. — Все едно да описваш ада като едно приятно топло местенце.

— Ще застана на такова място, че да можеш да вземеш Аб на мушка, без да ме застреляш.

— Застани така, че да чувам какво говорите.

Това не беше молба. Беше сигурен, че ако не застане достатъчно близо, тя ще го последва. И не я обвиняваше. Ако Хънтър беше в ръцете на Аб, той би сторил същото.

Той се отправи към едно място, откъдето Аб щеше да мине на път за къщата. Зареди двете цеви на пушката си и зачака. Аб не правеше никакви опити да се крие. Яздеше по пътеката, държейки

шапката на Конър пред себе си като щит. И тя наистина беше щит. Никой не би го докоснал и с пръст, докато не узнае съдбата на Конър.

Нищо не се е променило, мислеше си Кейс. Независимо дали е война, или не, лешоядите винаги са там, където са Калпепърови. Конър не е първият им пленник. Но ще е последният.

— Достатъчно — извика Кейс. — Остани на мястото си.

Аб спря мулето. Бледите му сини очи се огледаха за прикритие. Не виждаше мъжа, който му говореше.

— Не си много приятелски настроен — каза той.

— Имай го предвид.

С бавни движения Аб бръкна в джоба си, извади парче тютюн, пхна го в устата си и започна да дъвче. Кейс чакаше.

Измина доста време и стана ясно, че Кейс няма да започне разговора, нито пък ще направи някое погрешно движение.

— Добре — каза Аб. — Хванах брат й. Искам среброто й срещу него.

— Какво те кара да мислиш, че мисис Кенеди има сребро?

— Следих ви. Копях във всяка дупка, която вие изкопахте — Аб се изплю в праха. — Последния път, когато ви проследих, копитата на конете ви оставяха дълбоки следи. Доста време търсих след това, но сигурно сте го взели всичкото. Онези дупки са празни като гробове, очакващи труповете.

Кейс не се изненада от думите на Аб. Беше се досетил какво ще поиска още когато видя шапката на Конър в ръката му.

— Даваме ти среброто, получаваме Конър жив и всичките ти кучи синове се измитат към Калифорния. Става ли?

Вятърът поклащаше сухите клонки. Известно време това беше единственият звук, който се чуваше.

— Тя ще донесе среброто — каза най-накрая Аб.

— Не.

Отново настъпи мълчание.

— Това момче май вече е пътник — каза Аб безразлично.

— Ако той умре, умираш и ти.

— Не! — извика Сара от храсталака. — Ще ти донеса среброто! Кейс изсъска нещо доста неприлично.

— Аз ще донеса среброто, иначе няма сделка — каза той на Аб.

— Какво те кара да мислиш, че ми харесваш повече от това малко хубавко момиче? — попита подигравателно Аб.

— Аз съм един от онези тексасци, които те безпокоят напоследък.

Аб се вцепени.

— От коя точно част на Тексас?

— Хевън Вали.

Аб изсумтя и изпитото му лице се изпъна още повече.

— Така си и мислех. Имаш ли нещо против да се покажеш? Гласът ти ми е познат.

— Сигурно. Мислеше си, че работя за теб в Рубинените планини. Мулето подскочи, сякаш му бяха забили игла в задницата.

— Ти уби мои роднини — извика яростно Аб.

— Роднините ти бяха мъже и при това въоръжени. Те имаха избор. Нещо, което никога не си давал на жените и децата ни.

Аб погледна към мястото в храсталака, откъдето бе чул гласа на Сара.

— Той може да носи среброто вместо теб — каза ѝ Аб. — Донесете го на зазоряване в лагера ни.

— Тя остава тук — каза равно Кейс.

— Изборът е неин — Аб се ухили и отново се изплю. — Но все си мисля, че ѝ се иска да види брат си жив.

— Ще отида — извика Сара.

Кейс не мислеше така, но не ѝ каза нищо.

— На зазоряване — каза Аб и рязко обърна мулето си.

— Аб? — обади се тихо Кейс.

Другият мъж се закова на мястото си.

— Ако Конър пострада — продължи Кейс, — всичко, което си му сторил, ще се случи и на теб. А след това ще те обесим.

ГЛАВА 23

— По дяволите, жено, нямали да се вслушаш в гласа на разума?
— попита Кейс високо.

— Кажу нещо разумно и ще се вслушам — отвърна Сара.

— Остани си вкъщи.

— И да убият Конър? Ако това е представата ти за здрав разум, цяло чудо е, че дори конят ти те слуша!

Ют, Морган и Хънтър бяха отвън, но това не означаваше, че не чуват разговора. Пристъпваха от крак на крак и се опитваха да не слушат гласовете на мъжа и жената вътре, които си крещяха, сякаш се намираха на километри един от друг.

Лола само се ухили и продължи да чепка вълна.

— Обзалагам се на десет долара, че ще отиде — каза тя, без да се обръща конкретно към някого.

Ют изсумтя и поклати глава. Отказваше облога.

— Момчета? — подкани ги тя.

Морган и Хънтър се спогледаха. Те също не можеха да се обзалажат. Лола се изплю, засмя се и продължи да чепка вълна, за да може Сара да попреде, когато спре да спори. Скютът ѝ бързо се пълнеше с чиста, хубава вълна.

— Това момче си намери майстора — обади се тя след известно време. — Само че още не го е разбрал. Но ще свикне.

— По-добре не се обзалагай за това — каза тихо Хънтър. — Войната промени Кейс. Стана студен. Вижда ли си го някога да се усмихва?

Лола се замисли, после поклати глава.

— Някои мъже нямат чувство за хумор — каза тя и сви рамене.

Хънтър се усмихна тъжно.

— Кейс имаше великолепно чувство за хумор. Но войната му отне и това.

— Тя ще отиде в Спринг Кениън — каза Лола.

— Ют би могъл да я задържи тук — обади се и Морган.

Усмивката на стария човек беше още по-тъжна и от тази на Хънтър. Той поклати глава.

— Този, който я задържи тук, е по-добре никога повече да не ѝ показва гърба си.

— Добре. Аз ще го направя — каза Морган.

Ют се замисли за момент. После поклати глава.

— Аз ще се бия с теб — каза той.

— За бога! — възкликна Хънтър. — Защо?

— Тя иска нещо и аз ще се опитам да ѝ го дам.

— Е — провлече Морган, — това обяснява всичко.

Лола спря да чепка вълната и погледна към Хънтър с ясните си черни очи.

— Не си губи времето да му наливаш акъл в главата, що се отнася до това момиче — каза тя равно. — Въобще не възприема. Най-добре е да помислиш как можеш да го използваш, за да я опазите жива.

— Имам една идея — каза Хънтър. — Можем да заблудим Аб, че тя носи среброто.

Морган го погледна, хвърли един погледи към дребния старец и се усмихна широко. На Ют му трябваше малко повече време. Очите му се разшириха и той се засмя.

Лола се изплю.

— Доста време ви беше необходимо, за да видите това, което е просто като фасул — каза тя.

— Ще го направиш ли? — обърна се Хънтър към Ют. — Или ще се биеш с нас?

— Ще го направя, ако тя ми позволи.

Хънтър наклони глава към къщата, в която изведнъж бе настъпила тишина.

— Мислите ли, че брат ми я е изморил достатъчно, за да се вслуша в здравия разум?

Лола изсумтя.

— Мъже! В половината от вас няма и капчица здрав разум. Това момиче вътре е много по-жилаво, отколкото изглежда.

Хънтър се усмихна и погледна към Лола.

— Вече съм разбрал, че някои жени са по-силни, отколкото изглеждат — каза ѝ той.

— Жена му го научи на това — добави Морган.

— И това не беше лесен урок. И за двамата — призна си Хънтър. Лола отново се изплю и събра вълната.

— Понякога наистина не е лесно. А Сара също не е от лесните.

— Нито пък Кейс — каза Хънтър.

— Както вече казах — намерили са си майстора. И двамата.

От къщата продължаваше да не излиза никакъв звук.

— Кой от вас, смели момчета, иска да занесе тази вълна вътре?
— обади се Лола.

— Не, благодаря — промърмори Морган.

Ют изсумтя, но не извади палците си от джобовете на панталоните. Хънтър протегна ръка. Лола му подаде усмихната кошницата с вълната.

— Тя не хапе — каза възрастната жена. — Или поне не толкова силно, че да оставя белези.

Хънтър се обърна към Морган.

— Провери дали Конър е още жив. Аб е известен с това, че убива пленниците си.

— Ако е жив, ще се опитам да го измъкна.

— Не и преди да си се убедил, че можеш да го направиш, без някой от двама ви да пострада.

Морган се поколеба, но кимна.

— Ще се движа като сянка.

— Върни се не по-късно от два часа преди зазоряване.

— А ако Конър е мъртъв? — попита Морган.

— Върни се веднага.

— Нещо против да прережа няколко гърла на връщане?

— Просто се върни веднага.

— Можем да ги изгорим — каза Ют. — Има само два пътя, по които може да се излезе от Спринг Кениън. Ако застанем по двама от двете страни, ще ги изпозастреляме.

Морган кимна. Идеята му харесваше.

— Калпепъррови са изгорили доста народ — каза той. — Опитаха се да сторят същото и с нас в Рубинените планини. Живей с меч и ще умреш по същия начин. Време е тези момчета да разберат как се умира.

— Два часа преди зазоряване — каза Хънтър. — Размърдай се.

Без да казва нищо повече, той се обърна, тръгна към къщата и почука на вратата.

— Аз съм, Хънтър. Нося малко вълна.

— Вратата е отворена. Влез — гласът ѝ режеше като бръснач.

Той отвори вратата, приведе се и влезе вътре. Сара бъркаше фасула толкова съсредоточено, сякаш животът ѝ зависеше от това. Кейс я наблюдаваше. Изражението на очите му изненада Хънтър. Не беше виждал такива чувства в очите на брат си от години.

— Къде да оставя вълната? — попита той.

— Някъде далеч от огъня — рязко отвърна тя. После някак разкайно добави. — Благодаря ти.

Хънтър остави кошницата в един ъгъл и се обърна към двамата. Напрежението беше толкова голямо, че сякаш можеше да го докосне. Покашля се.

— Имаме план.

— И ще е дяволски добре, ако и аз съм включена в него — каза равно Сара.

— Ще е дяволски добре, ако не си — озъби се Кейс.

— Задоволява желанията и на двама ви.

Сара и Кейс едновременно се обърнаха към Хънтър. Надеждата и решителността в очите ѝ напомниха на Хънтър за жената, която обичаше.

— Ти не познаваш жена ми — каза той на Сара, — но се надявам някой ден да се запознаете. И двете сте замесени от едно тесто.

Сара се усмихна горчиво.

— Някой ден. Ако утре оживеем.

— Ти ще оживееш — намеси се Кейс, — дори ако това е последното нещо, което ще направя.

— Ще отида.

— Ще ос...

— Извинете — прекъсна ги Хънтър. — Времето лети, а имаме още доста неща да уточняваме.

— Най-добре е да уточниш, че тя остава тук — каза Кейс.

— Помисли само — отвърна брат му. — В момента, в който Аб разбере, че нея я няма, Конър ще умре.

Кейс погледна към Сара с глупавата надежда, че тя не слуша. Но тя слушаше и нямаше намерение да излиза.

— Конър може вече да е мъртъв — каза той спокойно.

Дишането ѝ се учести. Не искаше да мисли, че брат ѝ е убит. Но въпреки това беше невъзможно да мисли за каквото и да било друго. И точно затова се държеше така.

— Изпратих Морган да провери — каза Хънтър.

— Трябваше да отида аз — отвърна Кейс.

— Защо? Той е също толкова добър в разузнаването, колкото си и ти.

— Бих могъл да си поразчистя малко сметките, докато се оглеждам наоколо.

— Това ще направи и Морган, ако Конър е мъртъв.

Сара издаде лек звук на възмущение.

— Аб няма да убие Конър, докато не получи среброто — каза тя.

— Вероятно няма — съгласи се Хънтър.

— Но получи ли среброто — намеси се и Кейс, — ще убие всеки, когото може, ще изгори останалите и ще избяга.

— В това Калпепърови са най-добри — да изнасилват, да убиват и да бягат — съгласи се Хънтър.

— Страхувам се за брат си.

— И имаш причина. Но той е твърде голям и твърде силен, за да провокира най-лошото у Аб — каза просто Хънтър. — Конър е много повече мъж, отколкото момче.

Сара затвори очи и се опита да си поеме въздух. Когато Кейс я взе в прегръдката си, тя не се възпротиви. Просто се притисна в него, молейки се брат ѝ да е жив.

Кейс погали косите ѝ. С цялата си душа искаше да може да ѝ върне момчето.

— Ако Конър е мъртъв... — обърна се той към Хънтър.

Брат му кимна.

— Но сега трябва да помислим какво ще правим, ако не е — каза Хънтър.

Сара надигна глава.

— Най-добре е планът да включва и мен.

Хънтър започна да говори, преди Кейс да е започнал да спори.

Сара наблюдаваше пламъците в огнището. Очите ѝ ги отразяваха и имаха златист цвят. Тя отново се беше върнала в къщата, защото вече не беше необходимо да се крие. Отдавна беше минал обичайният час, в който си лягаше, но тя знаеше, че тази нощ сънят няма да я навести. Пукането на дървата и шепотът на вретеното бяха единствените звуци, които се чуваха в къщата. Тя се опитваше да не мисли за нищо. Просто трябваше да поддържа огъня през цялата нощ. Толкова малко топлина. И толкова много студ.

— Сара?

Тихият глас я накара да подскочи, но тя не посегна към пушката си.

— Влез — обади се тихо тя.

Вратата се отвори и затвори Кейс стоеше на прага.

— Надуших пушек — каза той — и разбрах, че си будна.

— Огънят... ме успокоява.

— Морган се върна току-що.

Сърцето на Сара спря да бие. Погледна към Кейс така, сякаш само с усилието на волята си можеше да получи отговора, който ѝ се искаше да чуе.

— Брат ти е жив — продължи бързо той. — Малко е понатъртен, но иначе е добре.

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че тя се свлече към огъня. С бързо движение Кейс я вдигна и я занесе в леглото ѝ. Започна да разтрива студените ѝ ръце.

— Добре съм — каза тя.

— Аха — смънка той, очевидно несъгласен.

— Наистина.

Тя въздъхна дълбоко. Цветът бавно започна да се връща върху лицето ѝ.

— Престани да се тревожиш за това, което ще стане на зазоряване — каза ѝ той.

Сподавен смях беше единственият ѝ отговор. Той прошепна името ѝ и отново я прегърна. Успокояваше и нея, и себе си.

— Конър ще се върне жив при теб — каза ѝ той. — Кълна се.

— Н-но...

— Шшт — прошепна той. — Морган вече е обратно на път за Спринг Кениън. Смята, че може да се промъкне достатъчно близо, за

да пази Конър.

Или да се опита, помисли си той, но това не беше нещо, което можеше да каже на глас. Морган беше казал, че Конър е завързан като коза за жертвоприношение.

Сара си пое въздух.

— Няма да ни очакват на билото сутринта, когато слънцето ще е зад нас — продължи спокойно той. — Лола и Ют се занимават с реалите, както ги помоли, макар че, проклет да съм, ако мога да разбера защо ги искаш излъскани.

Тя кимна, но не го погледна в очите.

— Ако не поспиш, утре въобще няма да си ни полезна. Разчитаме на теб и Лола да прикривате отстъплението ни.

„Поне това искаме да си мислиш — добави наум той. — А това, което наистина ни интересува, е да те държим по-далеч от куршумите.“

Сара отново кимна. И отново не го погледна в очите.

— Кажй нещо. Господ ми е свидетел, че беше доста разговорлива снощи.

— Какво мога да кажа? — прошепна тя.

Той погледна към пребледнелите ѝ устни. Знаеше, че е права. Ако говореха за утре, това само щеше да направи чакането още по-непоносимо.

— Ако разбереш, че си бременна, иди в Рубинените планини. Хънтър ще се погрижи за добър дом за теб и бебето.

Тя не отговори. Не можеше. Преди още да е осъзнала, че той не очаква да оцелее утре сутринта, устните му бяха върху нейните.

След първата му целувка тя вече не се бореше срещу успокоението, което ѝ предлагаше. Притисна се към него с желание, което беше равно на неговото собствено. Докато той се бореше с нейните дрехи, тя събличаше неговите. За всяка целувка, която му даваше, получаваше две. Когато пръстите му се озоваха между бедрата ѝ, той откри, че тя е топла, мека, мокра от страст. Влезе в нея бързо и тя извика от удоволствие, което беше толкова силно, че чак я заболя.

— Сара?

— Не спирай — ноктите ѝ се забиха в хълбоците му. — Никога не спирай.

Той изстена. Самообладанието го напускаше.

— Следващия път — дрезгаво каза той. — Следващия път ще бъда... бавен. Наистина бавен.

От гърлото ѝ излезе нечленоразделен звук. Гърбът ѝ се изви и ръцете ѝ се вкопчиха в хълбоците му. Той пое вика ѝ с устата си, отдавайки ѝ се по единствения начин, на който беше способен.

Но това не беше достатъчно. Не знаеше дали някога можеше да му бъде достатъчно. Трябваше да я има. Трябваше да се слее с нея.

— Сара? — прошепна той.

И влезе още по-дълбоко. С всяко негово движение тя викаше името му. Той ѝ отговаряше с всичкото желание, което имаше в себе си, докато тя отново затрепери. Той се опиваше от екстаза ѝ и продължаваше да се движи върху нея, издигайки я все по-високо и по-високо, докато не останаха повече думи, повече въпроси, нищо, освен първичния съюз на мъжа с жената. Тя беше като огън и гореше като огън, прогонвайки зимата.

Студеният вятър шибаше лицето на Сара. Тя стоеше и гледаше как Ют и Кейс се отдалечават в мрака Хънтър вече беше тръгнал. Той трябваше да заеме позиция, от която да прикрива отстъплението на Кейс.

Ако въобще има отстъпление, помисли си Сара.

„Но той е още жив. Недей да мислиш друго. Той е мъж“.

Тънката снежна пелена скърцаше под копитата на двата товарни коня. Самарът на нейния кон беше пълнен със сребро. Току-що излъсканите реали щяха да блестят като лунни лъчи на сутринта. Заедно с провизиите за едно дълго пътуване, останалите кюлчета сребро бяха разпределени върху шест мустанга. Жените щяха да яздят други коне.

Сара не искаше да мисли затова, че заминават в тази тъмна доба, натоварени с всичко, което щеше да им е необходимо да оцелеят и да започнат нов живот, но последните думи на Кейс още отекваха в съзнанието ѝ.

„Ако не се върнем, вие двете ще тръгнете за Рубинените планини. Елиза и бебето ще имат нужда от това сребро“.

В крайна сметка Сара се съгласи, въпреки че отказваше да приеме скритото значение на думите му. Не можеше да си представи

да живее без Конър. Без Кейс.

Тя потрепери и се загърна в палтото на Ют. Мирисът на тютюн, пот, кози и пушек почти я задушаваше. Кейс миришеше на ябълки през онази нощ! Мили Боже, сякаш бяха минали хиляда години оттогава.

— Будна ли си?

Сара се обърна към Лола.

— Будна съм.

— Изглеждаше така, сякаш сънуваш.

— Само си спомнях... Кейс миришеше на ябълки първия път, когато го видях.

Възрастната жена се засмя.

— Ют миришеше на барут, на уиски и на конски фъшкии. Седеше на една камара камъни до пътя, пиян като свиня, и стреляше по мухите. Боже, Боже, това беше толкова отдавна.

Въпреки страха си, Сара се усмихна.

— Много години съм била с този човек — продължи Лола. — Много години. Твърде много, за да го оставя сега да си тръгне и да бъде убит — звездната светлина правеше очите ѝ да изглеждат като лъскави черни опали. — Вземи четирите коня и тръгвай към Невада. Ако има нужда някой ще те настигне и ще те върне обратно.

— Не.

— Чуй ме, момиче, ти...

— Не — спокойно я прекъсна Сара.

— Някаква вероятност да промениш решението си?

— Не.

Известно време Лола усърдно дъвчеше тютюн. После се изплю през една от дупките между зъбите си.

— Предполагам, че имаш някакъв план — каза тя.

— Познавам Спринг Кениън по-добре от всеки друг.

Лола изсумтя.

— Аб Калпепър може и да е подъл като змия, но не е сляп — продължи Сара. — Ют няма да успее да го заблуждава задълго.

— Не е нужно. Куршумите са бързи.

— Но плътта е бавна — отвърна Сара. — Хайде, нямаме много време.

Метна се на кобилката си проклинайки.

Лола също яхна коня си.

— А товарните коне? — попита Лола.

— Доведи ги. Имам планове за тези кюлчета.

— Точно от това се страхувах. Плановете са глупаво нещо.

Без да казва нищо повече, Лола тръгна по тъмната пътека. На Сара също не ѝ се говореше особено. Колкото повече се приближаваше към Спринг Кениън, толкова по-глупав ѝ се струваше планът ѝ. Единственото нещо, за което беше сигурна бе, че мястото, към което бе тръгнала, бе по-близо от източното било, към което се насочиха мъжете.

Колкото и да бе глупав планът ѝ, бе по-добре от това просто да седи, да кърши ръце и да чака да види дали Кейс и Конър са още живи.

Освен това, те имат нужда от нея. Никой друг не би могъл да достигне до тази част на каньона. От там можеше да стреля право в лагера. Можеше да направи разликата между това да живее и да умре за Конър.

За Кейс. Това не е глупав план. Не съвсем. Не и като го обмислиш от всички страни.

Тя продължаваше да си повтаря това и когато конят ѝ изкачи стената на каньона и се озоваха върху високото плато. Лост Ривър беше изкопала проход в това плато, за да се превърне каньонът в долина, където имаше трева и дървета. Долината Лост Ривър беше най-големият каньон, който водата беше прокопала през платото, но не беше единственият. Имаше още стотици по-малки каньони. Спринг Кениън беше един от тях.

Преди да дойдат бандитите, той беше нещо като убежище за Сара — загадъчно място, изпълнено с тишина спокойствие и мечти. Беше ходила там много, много пъти. На южната му стена, в една пещера имаше развалини, които времето и прахът постепенно поглъщаха. Само няколко каменни стени все още се изправяха срещу отдавна мъртвия враг.

Малко по-надолу се намираха изворите, които бяха направили мястото привлекателно за древните хора. Още малко по-надолу бандитите бяха построили лагера си.

Сара знаеше прекрасно пътя към развалините. Много пъти се бяха крили тук с Конър, когато Хал се напиваше. Но колкото и да я търсеше съпругът ѝ, нито веднъж не я бе открил. Въпреки че беше

слаб за мъж, все пак не беше достатъчно слаб, за да се промъкне през тайния проход, който водеше от платото към развалините.

Конър вече бе твърде пораснал, помисли си тя. Само тя можеше да се вмъкне в прохода. Към развалините не можеше да се стигне по друг начин, освен ако не се спуснеше въже отгоре. Хал беше опитал веднъж, търсейки среброто. Но не откри нищо, освен прах и счупени керамични съдове. Без да се колебае, Сара насочи коня си по пътеката, която не бе използвала, откакто Хал умря. Пътеката беше твърде стръмна, твърде опасна, за да тръгне по нея при нормални обстоятелства. Особено през нощта. Но Хал полудяваше точно през нощта. Нощта беше времето, когато да се добереш до безопасното място си струваше всеки риск.

— Момиче, къде, по дяволите, отиваш? — обади се Лола.

— Към платото, а след това към билото на Спринг Кениън.

— Да не си полудяла!

— Остани тук тогава.

— Да бе, как не!

Мустангите дишаха тежко, когато стигнаха до платото. Никакви други коне не биха могли да се изкачат тук. Само животните, израснали, тичайки на воля из каньоните, притежаваха усета и здравите копита, необходими, за да останат на пътеката.

Вятърът виеше край тях като живо същество.

— Лола? Тук ли си? — извика Сара.

— Никога повече няма да ти проговоря, момиче.

— Обещаваш ли?

— Ще видиш.

— Виждаш ли онази вдлъбнатина? — попита Сара и посочи напред.

Лола изсумтя.

— Това е началото на една стара пътека към изворите. Но не е достатъчно широка за коне.

Лола се изплю. Това беше единственият ѝ коментар.

— Не е нужно да идваш — каза Сара.

Възрастната жена промърмори нещо и зачака.

— На около четвърт миля по-надолу има едно място, откъдето човек може да вижда целия каньон. Ако бях на мястото на Аб или Муди, щях да оставя някой да пази там.

Лола изсумтя.

— Напълни джоба си със сребро — продължи Сара. — Ако някой пази там, кажи му, че си откраднала останалото и имаш нужда от помощта му.

— По-евтино ще е, ако му дам малко олово.

— И по-шумно.

— Ако има някой там, имали значение как ще се справя с кучия син, при положение, че го направя тихо?

— Не. Просто не искам никой да стреля оттук по Ют и Кейс.

— Ще съм безшумна като змия.

Сара приближи коня си, прегърна Лола и каза:

— Благодаря ти.

— По дяволите, момиче. Няма нужда. Моят човек е в същия кюп, както и твоят.

Но Лола я прегърна силно, преди да слезе от коня и да се отправи към пътеката.

Сара тревожно погледна към небето на изток и насочи кобилката си към тайната пътека към руините.

Вятърът пронизваше Сара и тя трепереше, без да го осъзнава. Слезе от кобилата и развърза дисагите. Отново погледна към небето и стомахът ѝ се сви. Хоризонтът на изток започваше да избледнява. „Побързай!“ Повлече дисагите надолу по пътеката. Беше ѝ трудно, бавеше се и ѝ се искаше да закрепци от яд. Изведнъж стана много стръмно. Тя спря да се опитва да управлява дисагите и просто ги пусна надолу. По-бързо, отколкото бе очаквала, и по-бавно, отколкото се бе надявала, тя се озова в тясната пещера.

Дишаше толкова тежко, че имаше чувството, че я чуват на няколко мили околоръст. Погледна още веднъж към небето само за да установи, че времето течеше твърде бързо. Звездите на изток вече избледняваха.

Мъжете скоро ще стигнат до другото било. „Побързай!“ Задъхвайки се, тя дърпаше тежките дисаги, опитвайки се да държи пушката си така, че да не се удря в каменните стени. „Само още няколко метра.“ По гърба ѝ се стичаше пот, докато дърпаше дисагите, пълни със сребро, все по-близо и по-близо до входа на развалините.

Небето на изток придоби розов оттенък. Нощта си отиваше. От дъното на каньона, на петнайсетина метра под източното било, се

чуваха гласове. Гневни гласове.

— Да му се не види, вече настъпи утрото, а аз не виждам никакво сребро, да му се не види! Казах ви да убием момчето и сами да си вземем среброто.

Хората на Муди хорово изказаха съгласието си.

— Докато слънцето не се покаже, утрото не е настъпило — каза Кестър.

— Да му...

— Утрото не е настъпило — прекъсна го Кестър.

Фактът, че в ръцете му имаше пушка, бе по-съществен от всяка логика. Муди и хората му се задоволиха само да проклинат, като гласовете им ставаха все по-високи с настъпването на деня.

Кейс и Ют се прикриваха зад клоните на една пиния близо до източното било на каньона.

— Тези момчета стават все по-нетърпеливи — промърмори Ют.

Кейс погледна на изток. Слънцето все още не се беше показало над ръба на платото.

— Ще трябва да почакаат — каза той.

— Аб още ли е в онези върби с Конър?

Кейс кимна.

— Виждаш ли Морган? — попита Ют след известно време.

— Не. Но е някъде там долу.

— А Хънтър?

— Той е на южното било, там, където му каза да бъде.

Ют изсумтя.

— Сигурно са оставили някой да пази там.

— Сигурно вече го няма. Сега Хънтър е там.

Ют се засмя.

Постепенно, почти незабележимо, слънцето се показваше над източното било на каньона. Когато се показа наполовина, Кейс излезе от сянката. Тежките дисаги висяха на раменете му.

— Вижте! — извика някой от мъжете долу. — На източното било!

— Аб! — извика Кестър.

— Виждам го!

Още една, по-малка, сянка се появи до Кейс. Шапката и жилетката бяха на Сара. Останалото, включително лошо сплетените

плитки, подаващи се под шапката, беше на Ют.

— Тук сме — извика Кейс. — Пуснете момчето.

Отдолу се надигнаха пушки, за да ги вземат намушка.

— По билото има наши хора с карабини — каза Кейс. — Ако започнете да стреляте, тук няма да остане никой, който да погребее мъртвите.

Кестър се върна в храстите. Същото направи още един дълъг, слаб Калпепър.

— Тези Калпепърови са истински койоти — промърмори Ют.

Хората на Муди дори не забелязаха, че са останали сами, изложени на прицел. Те виждаха само дисагите, които висяха на раменете на Кейс.

— Свалете пушките, момчета — каза Аб. — Ще имаме достатъчно време да оправим нещата по-късно.

Муди каза нещо и дулата леко се отклониха.

— Дай да видим среброто — извика Аб откъм върбите.

— Не и докато не се убедя, че Конър е жив и здрав — отговори Кейс. — Пуснете го.

След малко Конър се появи, залитайки, откъм върбите. Движеше се така, сякаш ръцете и краката му са схванати. Около китките и глезените му се мотаеше току-що прерязано въже. Лицето му беше натъртено. Но общо взето, не изглеждаше зле.

— Ето го! — извика Аб. — Покажи ми среброто!

Кейс остави дисагите да се смъкнат от раменете му и да паднат на земята. Дрънченето на сребърните кюлчета подейства на мъжете долу като глътка силно уиски. Ако някой от тях бе забелязал, че само от едните дисаги се чу приятният звук, с нищо не показва, че го е разбрал.

— Тук е — извика Кейс. — Когато Конър излезе от каньона, ще ви хвърлим дисагите.

Мълчание.

— Да се надяваме, че Конър търси някоя дупка — каза спокойно Ют. — Наистина ще падне стрелба.

Конър продължи да върви. Най-близкото прикритие беше на около десетина метра — една камара камъни в основата на източната стена на каньона.

— Това не е тя — извика Кестър към Аб.

— Какво?

— Това не е тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти, глух кучи сине! — извика Кестър по-ясно. — Това горе не е тя!

Клоните на върбите се размърдаха. Конър ускори крачка. Дулата на пушките отново се насочиха към тях.

— Ще трябва скоро да се размърдаме — промърмори Ют.

— Трябва да дадем на Конър всяка секунда, която можем.

— А ако Аб има далекоглед?

— Ще се превърне в още по-лесна мишена за Морган.

Очевидно Аб мислеше по същия начин. Клоните на върбите отново се размърдаха, но не проблесна никакво стъкло.

— Ей, ти, там горе! — извика Аб. — Свали шапката си и разпусни косата си!

— На три — прошепна Кейс и бавно свали шапката си.

— По дяволите! — извика Аб.

— Едно — каза тихо Кейс.

— Не ти! — отново извика Аб.

— Две.

— Другият!

— Тук съм — извика Сара. — Мен ли търсите?

Бандитите се обърнаха и погледнаха към южната стена на каньона. Косите на Сара горяха като малко слънце между развалините. Но още по-привлекателни бяха излъсканите реали, които се изсипваха като сребърен водопад от отворените дисаги. Хората на Муди се втурнаха към монетите.

Кейс и Ют се хвърлиха на земята грабвайки карабините си. Конър скочи върху най-близкия бандит, сграбчи револвера му и започна да стреля. Калпепърови също започнаха да стрелят от прикритието си.

От всички посоки захвърчаха куршуми. Първи умряха хората на Муди, застреляни в гръб от Калпепърови, преди още да са достигнали до блестящия сребърен водопад.

Куршумите засвистяха към източното било, когато Калпепърови обърнаха огъня към Ют и Кейс. Отломки от скалите засипваха двамата

мъже, които пълзяха по корем, опитвайки се да намерят по-добро прикритие и по-добро място, откъдето да отвърнат на огъня.

— Проклятие — извика Ют и изплю прахоляка, насъбрал се в устата му. — Тези момчета са добри стрелци.

Обади се още една карабина. Изстрелите идваха равномерно.

— Хънтър — каза Кейс. — Сигурно прикрива Конър — броейки изстрелите, Кейс се прилепи към земята.

Когато разбра, че брат му има само още няколко заредени патрона, той започна да стреля. И той като Хънтър стреляше бавно и методично, принуждавайки Калпепърови да се прикриват, докато Конър се оттегляше.

Чу се изстрел на пушка, после още един, също насочен към върбите, където се бяха скрили Аб и другите Калпепърови. След няколко мига пушката гръмна още два пъти.

Конър това и чакаше. Втурна се към храсталака и изчезна. Пушката отново изгърмя, принуждавайки Калпепърови да останат на мястото си.

— Това е моето момиче — ухили се Ют над дулото на пушката си. — Научил съм я как да зарежда бързо.

— Лола?

— Сара. Обзалагам се, че Калпепърови се молят за избавление.

— Ще го получат — по един или друг начин.

Ют се засмя и насочи пушката си към един храст, който помръдна.

— В ада ще имат доста работа днес — продължи той.

Кейс също бе видял движението. И двамата стреляха в храста. Там повече не помръдна нищо.

Слънцето се издигна над ръба на платото, заливайки със светлината си каньона под тях. Постепенно изстрелите замряха и настъпи тишина. Кейс сложи шапката си на дулото на пушката и я размаха. Откъм върбите прозвучаха изстрели и шапката изчезна. Карабини и пушки им отговориха със смъртоносен огън, който трая докато всички отново бяха принудени да презаредят. Откъм върбите не долетя отговор.

Тишината ставаше все по-осезаема. Напрежението растеше. Някъде отдолу прозвуча песен на чучулига. Кейс отговори. Морган също. Във върбите нищо не помръдна.

Ют нададе пронизителния вик на ястреба. Откъм дъното на каньона, там, където се беше скрил Конър, долетя отговор. Още един подобен писък се чу откъм пътеката, където беше Лола.

Откъм развалините не дойде отговор.

— Сара! — извика Кейс.

— Сара! — изкрещя Конър.

Той излезе от прикритието си, викайки името на сестра си. Откъм върбите проехтя изстрел. Конър се препъна и падна в храстите. От развалините се чу писък, който беше всъщност името на Конър.

„Сара — помисли си Кейс. — Слава Богу“. Той беше първият, който стреля отново към върбите, но не беше последният. В продължение на доста време каньонът се огласяше от канонадата, докато острото изсвирване на Хънтър не раздра въздуха. Стрелбата спря.

Кейс започна отново да зарежда пушката си. Ют сведе карабината си с нежелание.

— Сигурен ли си, че свършиха? — попита старецът.

— Хънтър и Морган се промъкват в момента през храстите. Ако не са свършили, скоро ще бъдат.

— Да се надяваме, че Конър не е ранен зле. Сара наистина много обича това момче.

— Знам.

Кейс продължи да зарежда пушката си, като се надяваше, че няма да му се наложи да я използва.

Стори му се, че мина цяла вечност, преди песента на чучулигата отново да огласи долината.

Хънтър се показа от храстите и погледна нагоре към източното било.

— Всичко свърши — извика той на Кейс.

— Всички ли?

— До един.

Кейс бавно се изправи. Извади един лист от джоба си. На него пишеше: „Търсят се живи или мъртви“. Оставаха имената само на няколко Калпепърови.

Накъса листа на парченца и ги хвърли от скалата.

„Надявам се, че вече почивате спокойно, Тед и Емили.“

ГЛАВА 24

Сара извика изненадано и се хвана за раменете на брат си, който я вдигна от пода.

— Конър Лоусън, нито веднъж не те превързах, без да направиш нещо, за да започнеш да кървиш отново — каза тя. — Трябваше да те оставя на Калпепърови.

— Но не ме остави — отвърна той и се ухили. — Спаси ме, защото съм единственият ти брат и защото ме обичаш повече от цяло сребърно съкровище.

Смеейки се, той я вдигна още по-високо и я завъртя. Дори и раните в лявата ръка и крака да го боляха, той не го показа по никакъв начин.

Радостта на Конър, че е останал жив, не беше намаляла, откакто той и Сара влязоха в двора на ранчото, водейки мустангите, натоварени със среброто. Въпреки кръговете под очите му, синините върху челото му и двете огнестрелни рани, той преливаше от щастие.

Усмивката, Сара хвана лицето на брат си с ръце. Усети леко загрубялата му кожа — доказателство, че вече се превръщаше в мъж. Погледна в дълбоките му зелени очи, които ѝ напомниха за баща им, и я заболя сърцето.

— Чуй ме, Конър. Моля те, вземи половината от среброто и иди на Изток. Ако си образован, можеш да пътуваш навсякъде, да направиш всичко, да станеш всякакъв.

Усмивката напусна лицето на брат ѝ и той я пусна на пода внимателно.

— Знам, че е така, и след няколко години мога да го направя. Но първо искам да доведа ранчото до такова състояние, че да те храни и издържа, независимо от обстоятелствата.

— Моята половина от среброто ще свърши тази работа.

Конър я изгледа някак странно, сякаш беше очаквал по-друг отговор. Следващите му думи ѝ казаха какъв беше този отговор.

— А Кейс? Обичаш го, нали?

Искаше ѝ се да му каже, че това не е негова работа. Но за нещастие, беше. Той и Кейс имаха много повече общи черти, отколкото брат ѝ предполагаше. И двамата притежаваха по една половина от ранчото „Лост Ривър“. Искаше ѝ се да има начин да обясни на брат си защо мъжът, когото обичаше, не я обича. Не искаше Конър и Кейс да станат врагове заради нея.

— Да, обичам го. Но само моята любов не е достатъчна.

— По дяволите, той трябва да те обича, иначе не би... хм... о, проклятие!

Усмивката ѝ беше толкова горчива, колкото и мислите ѝ.

— При мъжете не е точно така — каза тя просто.

— Кой мъж би... — започна Конър гневно.

— Някой добър мъж — прекъсна го тя. — Нежен мъж. Мъж, който може да лекува раните, оставени от миналото. Мъж, чието собствено минало го е накарало да се страхува да обича.

— Кейс не се страхува от нищо.

— Тогава е неспособен. Това няма значение. Всичко, което има значение е, че Кейс не ме обича.

— Как може някой да не те обича?

Сара се засмя тихо и безпомощно, а всъщност ѝ се искаше да заплаче. Изведнъж силно прегърна брат си.

— Всичко е наред — каза му тя. — Наистина, Конър. Не се сърди на Кейс. Той ми даде повече от всеки друг мъж, повече, отколкото съм вярвала, че един мъж може да даде на една жена.

Ръцете на Конър се склупиха около нея и я изненадаха със силата си.

— Парите не са вечни — каза той най-накрая. — А земята е. Оправя ли веднъж ранчото, никога нищо няма да ти липсва. Ще си свободна като ястребите, които толкова обичаш.

— Точно това искам за теб.

— За мен свободата е тук, а не в някое източно училище.

Ако Сара бе видяла някакво колебание в очите на брат си, щеше да спори. Но не видя.

Времето на споровете и убеждаването бе свършило. Каквото и да беше останало от детето в по-малкия ѝ брат, беше умряло през нощта на пленничеството му и по време на стрелбата на следващата утрин.

Конър вече не беше момче. Беше станал мъж, който е взел своето решение.

Сара въздъхна дълбоко, изправи се на пръсти и целуна бузата на брат си.

— Добре — каза тя. — Ти трябва да направиш избора, не аз.

Той върна целувката ѝ толкова нежно, колкото я беше получил.

— Благодаря ти.

— Толкова тихо? — попита тя дрезгаво. — Нямали да хвърлиш шапката си във въздуха и да отпразнуваш победата си?

— Вчера сигурно бих го направил. Но не и днес. Днес ми е достатъчно просто да съм жив. След като Калпепърови ме хванаха, не очаквах, че ще видя дори още само едно утро.

Лицето му придоби суров вид. До този момент нито той, нито сестра му бяха отваряли дума за онази дълга нощ и за битката на следващата утрин. Просто бяха върнали сребърните кюлчета в ранчото и ги заровиха така, както Кейс и брат му в същото време заравяха трупове на Калпепърови в Спринг Кениън.

Въпреки че беше ранен в рамото, Морган настоя да остане и да помогне в неприятната задача, като обяви, че това е нещо, което отдавна е мечтал да направи. Дори Лола бе настояла да остане. Каза, че няма да повярва, че Аб е мъртъв, докато не сложи камъчета върху клепачите му и не хвърли пръст върху гроба му.

— Какво те бе прихванало, че реши да ходиш там? — попита Сара.

— Същото нещо, което беше прихванало Хънтър, когато отиде там. Същото, което беше прихванало и теб, когато изпрати Лола. Онази пътека е най-доброто място, откъдето може да се наблюдава Спринг Кениън. Или пък да се обстрелва.

— Не биваше да ходиш сам.

— Това е грешка, която втори път няма да допусна — Конър неочаквано се засмя. — Но ми се ще да съм бил там, когато Лола е намерила Хънтър.

— Не го е намерила. Не точно. Намерила е един мъртъв Калпепър и се досетила, че сега на пътеката е или Морган, или Хънтър.

— Видях Морган чак когато застреля онзи еднорък бандит, който се прицелваше да ме застреля в гръб — каза Конър и поклати глава. —

Най-бързото изваждане на пистолет, което съм виждал.

— Морган беше в каньона през цялата нощ, за да те пази.

— Много съм му задължен — каза просто Конър.

— Казах му да вземе всичките реали, които изсипах в каньона.

— Добре си направила.

Сара въздъхна още веднъж и докосна лицето на брат си така, сякаш още не можеше да повярва, че е жив.

„Струваше си — помисли си тя. — Всичко. Дори и това, което предстои.“

— Хей, добре ли си? — попита Конър и хвана сестра си за раменете.

— Просто съм... изморена — тя се усмихна, но устните ѝ бяха пребледнели. — Изведнъж се почувствах... изморена.

— Трябва да поспиш. Изглеждаш отпаднала.

„От това, което си спомням от майка, бременните жени се чувстват точно така — помисли си Сара. — И първите няколко месеца заспиваше веднага щом спрете да се движи.“

Но не каза на Конър, че носи детето на Кейс. Каза си, че е твърде рано, за да е сигурна, но това беше само част от истината. Последното нещо, което искаше, беше да настрои брат си срещу мъжа, който сега притежаваше едната половина от ранчото „Лост Ривър“.

Конър не би разбрал защо Кейс няма да се ожени за нея, независимо от белезите, които миналото бе издълбало върху душата му.

Но Сара разбираше. Беше го разбрала вчера, когато видя очите му, след като бяха правили любов. Страх, съжаление, гняв, някаква отдалеченост. Очите на пленен ястреб. Любовта ѝ не успокояваше Кейс, а само му причиняваше още по-голямо страдание. Той беше излекувал страховете ѝ, останали от миналото. Но тя не можа да излекува неговите.

Може би краят на убийците на Емили ще му донесе малко спокойствие. Не знаеше. Знаеше само, че времето ѝ в ранчото „Лост Ривър“ почти беше изтекло. Дори и все още да притежаваше половината ранчо, не би могла да остане.

„Не ме изкушавай да ти направя бебе. Ще намразя и двамата ни, ако това се случи.“

Можеше да понесе всичко, но не и това. Да бъде мразена от мъжа, когото обича. Не би могла да понесе.

— Сестричке? Може би е по-добре да легнеш.

Тя се насили да се усмихне и погледна брат си в очите.

— По-късно. Сега трябва да сложа яденето. А след това сигурно ще отида до Каньона на елените и ще погледам как летят ястребите.

„И ще искам с цялата си душа да мога да полетя с тях, в ръцете на Кейс.“

Но вместо да отиде при ястребите си, Сара изчака Конър да заспи. После тихо започна да събира дрехите си. Когато свърши, в дисагите все още имаше достатъчно място за няколко кюлчета сребро.

Когато вече приключваше, погледът ѝ се спря на двете малки съединени кани, които Кейс откри в развалините. Тя вдигна фигурката и си спомни за малката чашка за чай, която Лола бе открила сред вещите на Кейс.

„О, Кейс — помисли си тя тъжно. — Ако се бяхме срещнали, преди Емили да умре, щеше ли да ме обичаш?“

Но нямаше отговор на този въпрос.

Остави фигурката в малката ниша между дъските, погали я леко с пръст и се обърна.

Беше вече късен следобед, когато останалите се върнаха от Спринг Кениън. Лола отиде направо към козите си. Мъжете се измиха и влязоха в стаята.

Сара посрещна всеки от тях с усмивка и с пълна чиния.

— Наистина ще трябва да направя още столове — каза Кейс, който стоеше прав до огъня с чиния в ръка. — Но първо ще направя дъсчен под, както обещах на Сара.

Тя за малко не изпусна чинията, която подаваше на Морган.

— Внимавай! — обади се Морган.

— Съжалявам. Обикновено не съм толкова несръчна.

— Простено ти е. Напоследък доста ти се събра.

Тя погледна в тъмните, състрадателни очи на Морган и се усмихна тъжно.

— Не повече, отколкото на теб или на Хънтър, или... Не знам как да ви благодаря.

— Няма нужда.

— Моля те, вземи тези реали.

Морган се опита да откаже, както винаги, когато се повдигаше този въпрос, но Кейс го прекъсна.

— Аз щях да ги взема на твое място — каза той. — Онова хубаво момиче, което си оставил, ще гледа по-благосклонно на мъжа, който е изпратило да пасе добитък преди повече от година, ако той се върне с малко сребро в джобовете.

Морган се усмихна.

— Моето момиче не очаква пари, а мен.

— Искаш да кажеш, че един златен пръстен и малко ранчо няма да я накарат да се усмихне?

— Имай други начини да накарам Лети да се усмихне.

Ют изсумтя и се изправи, оставяйки празната си чиния. Обърна се към Морган.

— Нусис, не ме карай да яздя чак до Тексас само защото си един упорит кучи син.

Морган премига и се втренчи смаяно в Ют.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — отвърна Ют, — че каквото иска Сара, аз се съгласявам. Така че или ще вземеш това проклето сребро, или ще те преследвам чак до Тексас, но със заредена пушка и дисаги, пълни с реали.

— Вземи среброто — посъветва го Хънтър и се изправи.

— А ти би ли го направил? — попита Морган.

— Ако трябва да избирам между него и Ют по петите ми, щях да избира среброто.

Морган се ухили.

— Полковник, хайде да направим сделка — ти вземаш половината, а аз — другата половина.

— Чакай, аз не...

— Или може би ще предпочетеш аз да бъда по петите ти — продължи Морган.

— Хвана те — каза Кейс на брат си.

Хънтър измърмори нещо под носа си и се обърна към Сара.

— Сара, нямаш ли какво да направиш с това сребро, вместо да го раздаваш наляво-надясно?

Тя поклати глава.

— Конър? — повика го Хънтър някак отчаяно.

— Винаги правя това, което казва сестра ми — каза той с широко отворени невинни очи, които накараха Ют да се подсмихне. — Попитай я!

— Проклятие!

Хвърли един поглед на Кейс и забрави какво щеше да казва. Кейс се опитваше да не се усмихне. Тази гледка учуди брат му.

— Раздели среброто — каза разсеяно Хънтър на Морган. — Тръгвам утре на зазоряване. Елиза сигурно ще иска да узнае, че Кейс е жив.

— Ще е много по-доволна да узнае, че нещастната ти кожа е цяла — отвърна брат му.

Хънтър само се усмихна.

— Ще ти е удобно ли да ме изпратиш до първата гара? — попита Сара.

Тишината, която се възцари след думите ѝ беше толкова наситена, че можеше с нож да я срежеш.

— Конър би го направил, но през следващите няколко дни няма да е много добре да язди — продължи тя спокойно. — Нито пък Ют.

— За какво говориш? — попита я Кейс.

— Смятам да попътешествам.

— Ако искаш да занесеш среброто в банка, аз ще се погрижа.

— Благодаря. Това ми спестява известни грижи — тя отново се обърна към Хънтър. — Ако искаш да се върнеш в Невада толкова бързо, колкото дойде, готова съм да спя на седлото. Няма да те бавя.

Хънтър погледна към Кейс. Въпреки че лицето на брат му беше безизразно, очите му бяха присвити сякаш от болка или гняв.

— Поговори с Кейс — каза Хънтър. — А след това, ако още искаш да тръгнеш с мен, ще те придружа докъдето поискаш.

— Това няма да е необходимо — каза тя. — Само до най-близката...

— Където и да е — прекъсна я Хънтър. — Това е най-малкото, което мога да направя за жената, която е спасила живота на брат ми.

— Вече ми се отплати за това.

— Ют, Конър, елате с мен — каза Хънтър. — Тук само пречим.

Сара се опита да се възпротиви, но само сви рамене.

— Сестричке?

— Иди с Ют и Хънтър. Аз също ще дойда след малко.

— Ще сложа седлото ти на едно от мулетата — каза Хънтър. — Но ако наистина ти потрябва, то брат ми е глупак.

Тримата мъже излязоха, оставяйки я с мъжа, когото обичаше. Мъжът, който не я обичаше.

— Какво, по дяволите, си мислиш? — попита я остро Кейс.

— Смятам да си купя земя и да отглеждам коне. В Калифорния, мисля. Или може би в Орегон.

— Но в това няма никакъв смисъл.

— За мен има. На мен ми харесва да се занимавам с добитък.

Той нетърпеливо махна с ръка.

— Знаеш какво искам да кажа. Тук имаш хубаво ранчо. Ако искаш да отглеждаш коне, Крикет е най-добрият жребец, който можеш да намериш на запад от Мисисипи.

Сара тайно си пое въздух, за да се изправи в лице срещу това, което се бе надявала да избегне.

Проклет да е Хънтър. Какво му влиза в работата дали тя ще говори с Кейс, преди да тръгне, или не.

— Ранчото „Лост Ривър“ не е мое — каза тя.

— Едната половина...

— ... е твоя — прекъсна го тя. — Другата е на Конър.

— Какво!

При други обстоятелства изразът на изненада върху лицето на Кейс би развеселил Сара. Но сега той само й причиняваше болка.

— Аз му дадох половината от ранчото, след като... след като Хал умря.

— Ти си знаела, че го е убил?

Клепачите й трепнаха.

— Знаех, че само единият се върна. Всеки ден благодаря на Бога, че оцеля Конър.

— Хал се е опитал да го бие с пистолета. Конър се е защитил. Оръжието гръмнало. Било е нещастен случай.

Сара се олюля.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Непрекъснато се надявах, че брат ми не е убил заради мен. Но, Бог да ми е на помощ, бях толкова благодарна...

Кейс пристъпи напред и я сграбчи за раменете, сякаш се страхуваше, че ще падне.

— Забрави тези глупости за заминаването — каза ѝ той. — Конър и аз ще ти отделим от земята си и всеки ще вземе по една трета.

— Не.

Той премига, после я изгледа с присвити очи. Очите, които отговориха на погледа му, имаха цвета на буреносни облаци.

— Защо не? — попита той. — Конър би се съгласил.

— И какво точно бъдеще си представяш? — попита тя остро. — Всичките, хм, удобства на дома и никаква отговорност?

По бузите на Кейс, над брадата му, избиха червени петна. Той я пусна и отстъпи назад като опарен.

— Не съм си го представял по този начин — каза ѝ той.

— Какво имаш предвид?

Той прекара пръсти през косата си.

— Не искам да си отиваш — каза той.

— Но ти не искаш да се жениш, защото бракът означава деца.

Той се задъха.

— Не искаш да поддържаме връзка — продължи тя, — защото рано или късно ще забременея.

Кейс се вцепени.

— Не можем просто да се преструваме, че никога не сме били любовници — гласът ѝ се повиши. — Поне аз не мога. Това, което ми даваш, е като... полета на ястреба. Не мога да търпя да бъда толкова близо до най-хубавото и то винаги да ми се изплъзва.

— Сара — прошепна той.

Тя спря и зачака. Но той не каза нищо повече. Нито пък беше необходимо. Това, което ѝ беше казал преди, все още беше живо в паметта ѝ: „В мен не е останала никаква любов. Не я искам. Никога повече няма да обичам нещо, което може да умре.“

— Сега вече разбираш защо не мога да остана — каза тя и се обърна. — Мога да живея, без да ме обичаш, но няма да мога да понеса омразата ти. Кажи на Хънтър, че вече съм готова да тръгна.

— По дяволите Хънтър! А Конър?

— Беше прав за него. Не иска да ходи на училище.

Кейс измърмори нещо нецензурно.

— Не съм имал това предвид.

— Брат ми няма да е изненадан — продължи Сара. — Той знае, че не ме обичаш.

— Говорех за това, че Конър е още момче — каза той глухо. — Той има нужда от теб.

— Не е вече момче и ти го знаеш по-добре от мен. Ти беше този, който ми го каза пръв. Това, от което има нужда, са по-малко поли, за които да се държи. А това също ти ми го каза, спомняш ли си?

— Опитваш се да ми поставиш капан — каза той яростно.

— Не. Пускам те на свобода.

Сара отново се обърна и разпери ръце, сякаш за да му покаже, че няма нищо, което да го задържа.

Но въпреки това очите му бяха като на диво животно. Очите на пленен ястреб.

— Можеш да отлетиш — прошепна тя. — Свободен си.

Изведнъж той се завъртя и отвори вратата на къщата.

— Прави каквото искаш — каза ѝ той. — Това няма никакво значение за мен.

Вратата се тресна след него.

Хънтър, Ют и Конър стояха на около трийсет метра по-далеч. Нощното небе беше тъмно и студено. Така се чувстваше и Кейс. Конър се опита да каже нещо, когато Кейс мина покрай тях.

— По-късно — обади се Хънтър. — В момента брат ми си търси с кого да се сбие. Остави го да се пребори със себе си.

Кейс се обърна към Хънтър.

— И какво точно означава това?

— Ще ти кажа същото, което ти ми каза преди няколко месеца. „Иди да поприказваш със задника на коня си. Той е по-умен от теб.“

— Той е по-умен и от трима ви, взети заедно — озъби се Кейс.

Хънтър се усмихна. Кейс направи една крачка към брат си, но се спря.

— Точно така — каза Хънтър и кимна. — Ако ме удариш, няма да промениш нищо. По дяволите, ако смятах, че един добър бой може да те промени, досега вече щяхме да се въргаляме по земята. Но това няма да помогне.

Кейс изсвири остро и след малко Крикет дотича. Не си направи труда да слага седло или юзди. Просто се метна на коня и препусна нанякъде. Около него плющяха клоните на дърветата. Въздухът беше

студен и чист. Отвъд реката скалите се издигаха в масивни вериги, прегръщайки нощта.

„Половината от това е мое“ — помисли си Кейс.

Изчака известно време, но не получи никакво удовлетворение от мисълта, че притежава половината от тази дива земя. Цената ѝ беше много по-висока, отколкото бе предполагал.

Сара обичаше тази земя толкова колкото и той. Думите ѝ не излизаха от съзнанието му. „Ранчото Лост Ривър е всичко, което искам от света. Да бъда тук, ме удовлетворява.“ Но въпреки това го напускаше. Заради него.

Кейс продължи да язди слепешком в нощта. Времето загуби всякакъв смисъл. Само той беше жив. Той и нощта. Той, нощта и терзанието, което нито можеше да понесе, нито да пренебрегне.

Луната изгря и сребристите ѝ лъчи му напомниха за очите на Сара. Ромонът на водата беше като тихия ѝ смях, когато лежах топли и спокойни след любовната нощ. Щеше да умре, спомняйки си тихото ѝ признание, прошепнато до голата му плът, от която някога тя така се страхуваше. „Обичам те, Кейс.“

Чувствата го заслепяваха разтърсваха го. Не! Не мога отново да го преживея — любовта и загубата. За това съществува болката — за да те научи как да избягваш още болка в бъдеще.

Но не и за Сара. Болката, както и удоволствието, за нея бяха просто доказателство, че съществува. Сара, която беше като огън в центъра на замръзалия му живот. Без нея нямаше да има огън. Само зима. Болката беше толкова силна, че му спря дъхът. Сякаш се разкъсваше на части. Не!

Това не може да бъде! Просто не може да бъде! Но беше.

Болката беше като живо същество. Не беше изпитвал такава мъка, откакто залюля мъртвата си племенница в ръцете си и разбра, че нищо не може да направи, за да промени случилото се. Тогава не плака. Но сега плачеше.

Сара не искаше да се събужда. Когато се събуди, щеше да е настъпило утрото, а с настъпването на утрото тя трябваше да напусне всичко, което обичаше.

Тя се въртеше неспокойно, искаше утрото да не настъпва, но дори в съня си знаеше, че то ще дойде.

Нежни целувки започнаха да я успокояват. Силни ръце я прегърнаха. Заля я някаква топлина, сякаш наблизко имаше огън. Въздишайки, тя протегна ръце към съня. Прегърна топлината, която я обгръщаше като одеяло срещу настъпващия хлад на утрото.

Върхът на един топъл език премина по устните ѝ. Тя се усмихна, наслаждавайки се на приятния сън. Просто един сън. Слънцето, което гали. Слънце и...

— Кейс!

Сара внезапно се надигна. Лампата на масата все още гореше, но огънят беше угаснал. Тя беше гола, а това само усили смущението ѝ.

— Заспала съм — каза тя, все още замаяна от съня.

Една дълга ръка се измъкна от одеялата и я дръпна обратно към топлината.

— Донесох те до леглото — прошепна той.

Придърпа я към тялото си. През нея премина тръпка на удоволствие, когато се докосна до голата му кожа.

— Бях облечена — каза тя, все още не разбирайки.

— Аз те съблякох.

Зъбите му нежно ухапаха ухото ѝ. Дъхът ѝ спря.

— Все още сънувам — прошепна тя. Това обясняваше всичко.

Той се засмя и целуна шията ѝ. Милувката продължи надолу към гърдите ѝ. Тихият му смях не секна.

— Сега вече знам, че сънувам — каза тя сънливо.

— Защо?

— Защото се смееш само в сънищата ми.

— Ще трябва да свикнеш със смеха ми.

Той целуна връхчето на едната ѝ гърда, после на другата. Наблюдаваше усмихнат промяната в нея, предизвикана от нежната ласка на брадата му. Със затворени очи тя се протегна и надигна тялото си към усмивката му. После въздъхна и се отдаде изцяло на прекрасния сън.

— Сара?

— Не ме събуждай. Не искам никога да се събуждам.

Дългите му пръсти се плъзнаха надолу към корема ѝ и още по-надолу, към меката кожа на бедрата ѝ.

— Някои неща са по-хубави, когато си буден — каза той.

Единственият ѝ отговор беше движение, което я отвори за докосването му. Той погали горещата ѝ, влажна плът. Дъхът му спря. Той се наведе между бедрата ѝ и я облада отдавайки ѝ се изцяло. Не бързаше. Бавно, като насън, тя достигна върха на удоволствието си.

Мина доста време, преди да успее да заговори.

— Ако продължаваме така — прошепна той, — със сигурност ще забременееш.

Затворила очи, Сара поклати глава, наслаждавайки се на прекрасния сън.

— Не мога — промълви тя.

— Защо не?

— Защото вече съм.

— Какво?

Очите ѝ се отвориха.

— О, Господи! Това наистина не е сън, нали?

Той се взираше в нея.

— Сигурна ли си?

— Почти. Непрекъснато ми се спи, точно както на майка ми, когато беше бременна.

Силното тяло на Кейс се разтреса. Той бавно наведе лицето си към гърдите ѝ. Сърцето ѝ се преобърна, когато усети горещите му сълзи и заедно с тях тихия му смях.

— Караш ме да се чувствам завършен — каза той дрезгаво.

Тя се вцепени. Внезапно прокара пръсти през косата му и вдигна главата му, за да го погледне в очите.

— Какво каза? — прошепна тя.

Той се усмихна. Изведнъж и нейните очи се напълниха със сълзи.

— Мислех си, че земята ме привлича — каза той. — Но това си била ти. Само ти. Един зимен огън, който гори само за мен.

— Кейс — прошепна тя.

Той се наведе и я целуна по устните.

— Обичам те, Сара. И единственото място, където ще отидеш утре, е при най-близкия свещеник.

Тя също го целуна.

— Няма ли да спориш? — попита я той.

— Защо да споря с мъжа, когото обичам? Особено когато той за първи път проявява здрав разум.

Кейс се усмихна, придърпа Сара към себе си и почувства любовта ѝ в устните ѝ до гърдите си. Така и заспа. Усмихнат.

ЕПИЛОГ

Емили Джейн Максвел се роди през есента, когато листата на дърветата придобиват цвета на огнени пламъци. Кейс ѝ направи люлка от същото златисто дърво, от което бе построил къща за растящото семейство. Първите спомени на Емили бяха свързани със смеха на баща ѝ, който я вдигаше към тавана и я въртеше около себе си.

В следващите години Сара роди още деца на Кейс. Още две момичета със сръчни ръце и остър език. Три високи момчета, които се забавляваха като непрекъснато дразнеха сестрите си.

Конър напусна племенниците си, за да получи образованието, за което настояваше Сара. Върна се в ранчото „Лост Ривър“ с младата си съпруга. Не след дълго долината се изпълни със звънливия смях на още деца.

Въпреки всичките мъки и радости на съвместния живот, любовта на Кейс и Сара растеше. Техният съюз беше като огън — нежен и яростен, спокоен и гневен, едно излъчване, което стопляше и даваше живот на всичко, до което се докоснеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.